

မြတ်ဗွေ

BURMESE CLASSIC

အသစ်စက်စက် ဝိညာဉ်သည် လုံးချင်းဝတ္ထု

ကျွန်ုပ်

စိတ်ပျက်စင်

www.burmeseclassic.com

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာပေနှင့်မြန်မာ့အမှတ် - ၅၀၀၄၉၇၀၅၀၀

ဖျတ်နာရုံးနှင့်မြန်မာ့အမှတ် - ၅၀၀၅၄၃၀၅၀၀

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်မြင့်မြင့်မိုး (ယ-၁၃၅၈) (ဗျူးစာပေ)

အမှတ် (၅၁) အခန်း (၃၀၁) ဆရာစံလမ်း၊ ဗဟန်းမြို့နယ်။

အတွင်းနှင့်ဖျတ်နာရုံးပုံနှိပ်

ဦးကျော်စင် (မြ-၀၅၄၀၇) (ရွှေခြင်္သေ့ပုံနှိပ်တိုက်)

အမှတ် (၂၂၅) (၃၂) လမ်း (အထက်)

ပန်းဆဲတန်း၊ ရန်ကင်းမြို့။

ဖျတ်နာရုံးပန်းဆီ

သိန်းရွှေကြည်

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမထုတ်ဝေ

၂၀၁၀ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ

တန်ဖိုး - ၁၀၀ ကျပ်၊ အုပ်စု - ၅၀၀

မြန်မာ့စာပေ

စီမံခန့်ခွဲရေး

ဖုန်း - ၀၁- ၂၉၀၉၉၅

၈၉၅ - ၈၃

လုံမ

စိတ်ပျော်စင် / လုံမ ။ - ရန်ကင်း

ဗျူးစာပေ ။ ၂၀၁၀ ။

၂၅ - စာ ။ ၁၈ X ၁၂ စင်တီမီ

(၁) စိတ်ပျော်စင်

အခန်း (၁)

“မင်းအဖေ လုံးဝလက်ခံမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒီအတိုင်း အလှ ကြည့်နေရုံနဲ့ မဖြစ်ဘူးလား ဒီသ”

စင်ပေါ်ကို အကြည့်မလွှဲတဲ့ ဒီသကို ဖုန်းမြတ် တီးတိုးပြော လိုက်သည်။ သက်ပြင်းချလိုက်သံ ကြားရပေမယ့် ဒီသ သူ့ဘက်ကို ထုည့်မလှ။

“ငွေဆက်တိုးရင် နှစ်ဦးနှစ်ဖက် နာကျင်ရလိမ့်မယ်၊ မင်း ဆုံးဖြတ်ပြီးရင်လည်း မျှိုသိပ်ထားလိုက်ပါကွာ”

“အဲဒီလို မျှိုသိပ်ခဲ့လို့ ငါ့ရင်တွေ မရှူနိုင်မကယ်နိုင် ခံစားနေ ခဲ့ရတာ မင်း ကိုယ်ချင်းစာကြည့်ပါ ဖုန်းမြတ်၊ သူ့ရုန်းကန်နေရတဲ့

www.burmeseclassic.com

ဘဝကိုမြင်ပြီး အသက်ထောင် မရှုနိုင်တော့ဘူး”

“မင်းဖွင့်ပြောရင်ရော ဂမုန်းရိုင်း လက်ခံမယ်လို့ ထင်လာ ဒီသ”

ဒီသ အသံတိတ်သွား၏။ မျက်လုံးအကြည့်က စူးခနဲ ဖုန်မြတ်ဆီ ရောက်လာသည်။ ကောင်တာစားပွဲပေါ်မှာ အစီအရိုတင်ထားတဲ့ စီးကရက်ဘူးတွေထဲက တစ်လိပ်ယူပြီး မီးညှိလိုက်ကာ သီချင်းနောက်တစ်ပုဒ်အတွက် အင်ထရိုဝင်နေသော ဂမုန်းရိုင်းကို ရိုဝေလှမ်းရှိုးလိုက်၏။ ဘယ်ယိမ်း ညာနွဲ့ တင်လှုပ်ခါးလှုပ် မျက်လုံးတို့က ဆိုင်ထဲမှာရှိတဲ့ ပုရိသအားလုံးကို သိမ်းသွင်းခြားယောင်းလိုဟန်တွေနဲ့ အသားကပ် ဘောင်းဘီတို့ကျပ်ကျပ် လက်တစ်လုံး လည်ဟိုက် အနီရဲ့ ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီနှင့် တစ်ထွာနီးပါး လည်ရည်ခွာမြင်ဖို့ တို့က ဂမုန်းရိုင်းကို မာန်ဟန်ပြင်းစေ၏။

ဂမုန်းရိုင်းရဲ့ ဖျော်ဖြေတင်ဆက်မှုက ဒီဆိုင်ရဲ့ အထူးအစီအစဉ် ဒါကလည်း ဒယ်ဒီရဲ့ နောက်ဉာဏ်နှင့်စီးပွားရေးအရ လာဘ်မြတ်မှုထက်

“ဂမုန်းရိုင်းက အဆင့်အတန်းရှိတဲ့ အမျိုးမြတ်တဲ့အသိုက် အဝန်းက ဆင်းသက်လာတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မင်းလည်း သိတာပဲ ဒီသ၊ ဒီလုပ်ငန်းနဲ့စီးပွားဖြစ်ဖို့ မင်းဒယ်ဒီ စာချုပ်စာတမ်းနဲ့ ထားတာလည်း မင်းသိတယ်”

“ခန္ဓာကိုယ်ရင်းရမယ်ဆိုရင် မလုပ်နိုင်ဘူးဆိုလို့ အာမခံခဲ့ရတယ် မဟုတ်လား”

“မင်းက အဲ့ဒါကို အထင်ကြီးနေတာလား၊ ဘာထူးလို့လဲ ဒီလောကမှာ ဂမုန်းရိုင်းက နာမည်ကောင်းနဲ့ ရပ်တည်နေတာမှ မဟုတ်တာ၊ ဂမုန်းရိုင်းကို ရောင်းစားထားတဲ့ သူ့အမေကိုယ်တိုင်က ပြည့်တန်ဆာလုပ်ငန်းနဲ့ ရင်းနှီးစားသောက်ခဲ့တဲ့ မိန်းမပျက်၊ မိန်းမရွှင်တစ်ယောက်ပဲ”

“ဒါပေမဲ့ သူ့အလှနဲ့ သူ့မာန်ကိုတော့ အထင်သေးလို့ မရဘူး မဟုတ်လား ဘယ်ယောက်ျားက ငွေနဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာနဲ့ စည်းရုံးလို့ ရခဲ့လို့လဲ၊ ဒီအလုပ်ကိုတောင် သူ့အမေနှင့် ဦးလေးက ဒယ်ဒီဆီက ငွေကြိုယူပြီး ဖွတ်အတင်းလုပ်ခိုင်းခဲ့တာ၊ ဒယ်ဒီလည်း ဂမုန်းရိုင်းကြောင့် ပိုပြီးကြီးပွားတိုးတက်လာခဲ့တာ၊ ဟကယ်တမ်း အဆင့်အတန်း မရှိတဲ့မိသားစုထဲကိုရောက်ခဲ့လို့ ဂမုန်းရိုင်း ကံဆိုးတာပါ”

ဖုန်းမြတ် ဘာမှမပြောချင်တော့။ ဂမုန်းရိုင်းနှင့်ပတ်သက်တိုင်း ဒီသနှင့်သူ အမြဲတမ်း အချေအတင်ပြသောနာဖြစ်ရသည်။ လျစ်လျူရှုလိုက်ချင်ပေမယ့် တက္ကသိုလ်တစ်လျှောက်လုံး အတူလက်တွဲခဲ့သလို၊ ကျောင်းပြီးတော့လည်း ဒီသရဲ့ပီအေအဖြစ်နဲ့ လုပ်ငန်းရွက်ထင်ခဲ့ရသည်မို့ သူငယ်ချင်းသံယောဇဉ်က ထုထည်ကြီးမားခဲ့ရသည်။

www.burmeseclassic.com

ဒီသဒယ်ဒီက စီးပွားရေးလောကမှာ လုပ်ငန်းပေါင်းစုံနှင့် အရှိန်အဝါကြီးသလို စည်းစနစ်လည်းရှိသည်။

တိမ်ယံမိုးမြင့်ကိုယ်ပိုင်ရှောပင်းစင်တာကြီးကို သမီးငယ် ပဒေသာကို လွှဲအပ်ဦးဆောင်စေလျက် အဆင့်မြင့်စားသောက်ဆိုင်ကြီးတွေကိုတော့ ဒီသကို အားလုံးလွှဲအပ်ဖို့ စီစဉ်ထားပြီးပြီဖြစ်၏။

ဒါကို သမ္မာအာဇီဝနှင့် ဝါသနာပါသောအလုပ်တစ်ခုကိုသာ ရိုးရိုးရှင်းရှင်းလုပ်ချင်တဲ့ ဒီသက လက်ခံဖို့ တွန့်ဆုတ်နေခဲ့သည်။

ခုလို ဂမန်းရိုင်း လှည့်လည်ဖော်ပြတဲ့အချိန်တွေမှာ ဟိုဆိုင် ဒီဆိုင်ကူးပြီး တာဝန်ကြီးတစ်ရပ်လို ထမ်းဆောင်နေတာကလွဲလို့ပေါ့။

“တောက်”

“ဟာ ...ဘာလဲကွ လန့်လိုက်တာ”

တွေးကောင်းနေဆဲ ဒီသ တောက်ခေါက်သံကြောင့် ဖုန်း မြတ် လန့်ဖျပ်သွားသည်။

ဒီသမျက်လုံးတို့က ယောက်ျားကြီးတွေနှင့် ပွတ်သီးပွတ်သပ် တွတ်တီးတွတ်တာဖြစ်နေသော ဂမန်းရိုင်းဆီကို စူးစူးရှဲရှဲကြည့်နေ၏။

“မင်းက ဘာလို့ဒေါသဖြစ်နေတာလဲ၊ အဲဒါ သူ့အလုပ်လေး သူ့ရဲ့အဲလိုအပြုအမူတွေကြောင့် မင်းဒယ်ဒီဆိုင်က နာမည်ပိုကြီးတာ ဂမန်းရိုင်းအလှည့် ဘယ်တော့ရောက်မလဲဆိုပြီး မျှော်လင့်စောင့်ဆိုင်း

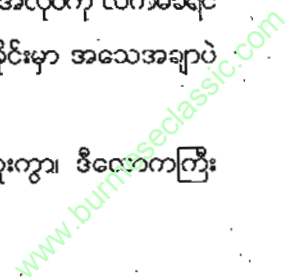

နေကြတာကိုက မင်းဒယ်ဒီရဲ့အောင်မြင်မှုပဲ၊ ခုဆို ဆိုင်ခွဲဖွင့်ပြီးတောင် တိုးချဲ့နေပြီ၊ ဂမန်းရိုင်းလည်း အရင်ငွေကြေးထက် နှစ်ဆတိုးရနေပြီ၊ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးတွေ၊ မော်ဒယ်တွေရတဲ့ငွေလောက်တော့ ပျင်းတောင် ပျင်းသေးတယ်”

“အဲဒါဖြစ်သင့်သလား၊ ဖုန်းမြတ်၊ ကိုယ့်မိသားစုကိုယ့်သား သမီး ကောင်းစားမြင့်မားဖို့အတွက် သူများရဲ့သမီးပျိုလေးတွေကို နာမည်ပျက် အမည်းစက်တင်အောင် ငွေနဲ့ ပုံသွင်းကြိုးကိုင်နေတာ တရားနည်းလမ်းကျသလား”

“စီးပွားရေးလုပ်နေတဲ့လူတိုင်း ဘယ်သူသေသေ ငတေမာ ရင်ပြီးရော စိတ်မွေးနေကြတာ မင်းမသိဘူးလား၊ ဂမန်းရိုင်းတစ် ယောက်တည်းကိုကွက်ပြီး မသနားနဲ့ ဒီသ၊ ကျင်လည်ရတဲ့ဘဝတွေ အမျိုးမျိုးနဲ့ ကြုံသလိုလုပ်စားနေကြတာ၊ ကိုယ်က မဦးရင် ဦးတဲ့သူက ဆွဲစားသွားမှာပဲ၊ မင်းဒယ်ဒီသာ လာဘ်မမြင်လို့ ထက်မြက်မှုမရှိလို့ နောက်ကျကျန်ခဲ့ရင် မင်းတို့လူမွေးသူမွေးတောင် ပြောင်မှာမဟုတ်ဘူး။ အေး နောက်တစ်ချက်က ဂမန်းရိုင်းအမေက ဒီအလုပ်ကို လက်မခံရင် သူ့လိုပဲ ခန္ဓာကိုယ်ရင်းပြီး ပြည့်တန်ဆာလုပ်ခိုင်းမှာ အသေအချာပဲ ငါ့ကောင်”

“တောက် ဘယ်လိုမိခင်လဲ မသိဘူးကွာ၊ ဒီငေးကကြီး

မှာ အဲ့လိုလူတွေလည်း ရှိသေးတာပဲလား။ အမွေပေးတာက မကောင်း တဲ့အကျင့်ပီဇာတွေ၊ ရွံဖို့တောင်ကောင်းတယ်”

ကြိတ်မနိုင်ခဲမရနှင့် မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီမြန်းလျက် ဒီသ ဒေါသတွေဖြစ်နေသည်။

ထိုအချိန်မှာ ကောင်တာစားပွဲပေါ်က ဖုန်းမြည်သံကြောင့် စီးကရက်ကို ဆေးလိပ်ပြာခွက်ထဲ ထိုးချေကာ ဒီသ ဖုန်းကောက်ကိုင် နားထောင်လိုက်၏။

ပြီးမှ မန်နေဂျာအခန်းကနေ ကွေ့ပတ်၍ စတိတ်ဆင်ဘက်ကို ဖောက်သွားသည်။ အဝတ်အစားတစ်စုံလဲပြီး စင်ပေါ်ပြန်တက်မယ့် ဂမုန်းရိုင်းလက်ကို ဖတ်ခနဲ ဖမ်းဆွဲလိုက်သည်။

“ဂမုန်းရိုင်း မင်းအိမ်က ဖုန်းလာနေတယ်၊ မင်းအမေ အခြေ အနေမကောင်းဘူးတဲ့ ဖုန်းလာကိုင်ဦး”

“ဟင်”

ဖျာဖျာသလဲနှင့် ဖုန်းရှိရာကို ဂမုန်းရိုင်း ပြေးထွက်သွားသည်။ စူးစမ်းစိတ်ဝင်စားနေသောအားလုံးရဲ့အကြည့်ကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ဂမုန်းရိုင်း နောက်က ဒီသ ပြေးလိုက်ခဲ့သည်။

မိခင်ဖြစ်သူရဲ့နောက်ဆုံးအချိန်ကို သိလိုက်ရတဲ့ သမီးတစ် ယောက်ရဲ့ရင်ထဲမှာ ဘယ်လောက်များ ပူဆွေးနာကျင်လိုက်မလဲ။

“အမေ ဘာ ဘာဖြစ်တာလဲ၊ အခု ဖုန်းကိုင်တာ ဘယ်သူလဲ”

“အ အမေပါ”

“ဟင်”

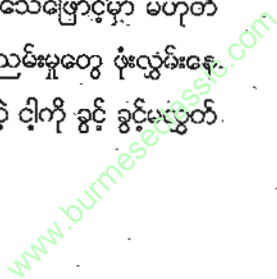
အသည်အသန်ဖြစ်နေတဲ့ အမေကိုယ်တိုင် ဖုန်းပြောနေရင်း ကတုန်ကယင်ပူပန်နေမိတဲ့ကြားက ဂမုန်းရိုင်း အံ့ဩမှင်တက်သွား သည်။

“အမေ ဘာလို့ဖုန်းပြောနေရတာလဲ၊ အမေ့ကို ဘယ်သူမှ ဆေးရုံမတင်ကြဘူးလား၊ ဂ ဂမုန်း အခုပဲ ပြန်လာခဲ့မယ်အမေ”

“ဟင့်အင်း ညည်းရောက်လာတဲ့အချိန်အထိ ငါ ငါအသက် ရှင်ချင်မှ ရှင်လိမ့်မယ်၊ ညည်း ညည်းကို ငါ မသေခင်ပြော ပြောစရာ ရှိလို့ပါ”

“အမေရယ် ဘယ်လောက်တောင် အရေးကြီးတဲ့စကားတွေ ပို့လို့လဲ၊ အမေ ဝေဒနာတွေ ခံစားနေရတဲ့အချိန်မှာ ဘာမှမပြောပါနဲ့ လား”

“ဒီစကားတွေမပြောရရင် ငါ ငါ အသေဖြောင့်မှာ မဟုတ် ဘူး၊ တစ်သက်လုံး မျှိုသိပ်လာခဲ့တဲ့ငါ့ကို ညစ်ညမ်းမှုတွေ ဖုံးလွှမ်းနေ တဲ့ ဒီ ဒီပြည့်တန်ဆာဘဝထဲကို ဆွဲ ဆွဲခေါ်မိတဲ့ ငါ့ကို ခွင့် ခွင့်မလွှတ် ပါနဲ့”

“အ အမေ”

“ငါ ငါ ညည်းအမေ မဟုတ်ဘူး”

“ဟင်”

အမေက ဂရုန်းရိုင်းအမေ မဟုတ်ဘူးတဲ့။

ငွတ်ငွတ်ဆူသွားသောသွေးတွေ ပြောင်းပြန်စီးကာ နားမှာ ကပ်ထားတဲ့ ဂရုန်းခွက်လေး လွတ်ကျမတတ် ဖြစ်သွားသည်။ အမေက အမေမဟုတ်ရင် ဘယ်သူက သူ့မရဲ့အမေလဲ။ အမေဆိုတာရှိမှ သားသမီးဆိုတာ ဖြစ်လာရတာ မဟုတ်ဘူးလား။ အမေက အမေပဲ ဖြစ်မှာပါ။

“အ အမေ ဂမုန်းကို သံသယတွေနဲ့ မထားခဲ့ပါနဲ့၊ အမေက အမေပဲ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး ဒါကြီးကိုလိမ်ပြီး ငါ အသက်ရှင်လာခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သေဖို့ တော်တော်ခက်တာပဲ၊ ငါ ငါ ညည်းအမေ မဟုတ်ဘူး”

“အ အမေ အမေ”

တိုးညှင်းလှိုက်မောနေသော အမေအသံလေး တိတ်ကျသွား ပေမယ့် သူမ စူးစူးဝါးဝါးအော်ပစ်လိုက်၏။

ပြည့်တန်ဆာမိန်းမကြီးက သူမအမေမဟုတ်လျှင် သူမအမေ ဘယ်သူလဲ ပြောပြမသွားသင့်ဘူးလား။

အမေက ဘယ်သူလဲ?

အမေက ဘယ်သူလဲ?

အမေက ဘယ်သူလဲ?

“ဂမုန်း”

ပဲ့တင်ထပ်မျှ အသံပြာအော်ဟစ်နေမိတဲ့ သူမအနားကို ဒီသ တိုးကပ်လာကာ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ခပ်တင်းတင်းဆုပ်၍ သတိပေးသည်။ လှိုင်းလုံးတွေလို တလိုင့်လိုင့်အရှိန်ပြင်းပြင်းကျဆင်းနေတဲ့ မျက်ရည်တွေကြောင့် အမြင်အာရုံတွေတောင် ဝေဝါးနေ၏။

“ဂမုန်း မင်းအမေဆီ မင်းသွားမယ် မဟုတ်လား၊ ကိုယ် လိုက်ပို့မယ်”

ခေါင်းညှိတ်မိသလား၊ ခေါင်းခါမိသလား မသိပေမယ့် အမေ ဆိုတဲ့ အသံကြားတာနှင့် မျက်ရည်တွေက တိခနဲပြတ်တောက်သွား သည်။ ဒီအမေအတွက် မျက်ရည်ကျသင့်လို့လား။

ဟင့်အင်း

ဒီအမေကြောင့် ကျခဲ့ရတဲ့မျက်ရည်တွေ ပင်လယ်ကြီး လောက်တောင် မကခဲ့ဘဲလေ။

ကျစ်ခနဲ အသံပြုလျက် ဖုန်းမြတ် ခေါင်းကိုစုံကုတ်ပြီး မျက်နှာကြီးရှုံ့မဲ့နေသည်။

ကိုယ်က ဘာအလုပ်မှမလုပ်ဘဲ ဒီသ သွားတဲ့နောက် တကောက်ကောက်လိုက်ရုံနှင့် လစာရနေသူမို့ ငြင်းဆန်ရခက်၊ လိုက်လျောရခက်။

ဂမုန်းရိုင်းတို့ဖာတိမြေက ပြည်မြို့နယ်အစွန်ကဖြစ်၍ နယ်မြေစိမ်းမို့ ဒီသကိုလည်း စိတ်မချ။

“ငါလိုက်မယ် ဒီသ၊ မင်းဒယ်ဒီနဲ့ ငြိရင်တော့ ငါမရှင်းတတ်ဘူးနော်”

ဖုန်းမြတ် ဘာပြောပြော ဒီသက ဂရုမစိုက်ပါ။ သူ့ရဲ့ပရာဖိုကားပေါ်မှာ ဂမုန်းရိုင်းရဲ့ပစ္စည်းတချို့တင်လျက်

အစ်လမ်းလုံး ဂမုန်းရိုင်းကိုလည်း အချိပ်တကြည့်ကြည့်ရှိလာခဲ့သည်။ ညှိုးနွမ်းနေတဲ့ မျက်နှာလေးပေါ်မှာ ကပိုကရိုဝဲကျနေတဲ့

ဆံနွယ်လေးတွေကို ဖွဖွညင်သာ ဖယ်ရှားပေးကာ နှစ်သိမ့်ချင်သည်။ သီးဝါနီမွှေးနေသော မီးပြင်ပေါ်က ဆွေးကြောစိမ်းလေးတွေကိုလည်း

ဆုတ်ကုတ်ကြည့်ချင်၏။ ကြောရှင်းဖြောင့်စင်းနေသော လည်တိုင်လေးက ဆွေးခနဲ

နီကို တိုင်းတာကြည့်ရင်ရော တဒုတ်ဒုတ်နှင့် စိတ်လှုပ်ရှားကာ

အခန်း (၂)

“ဆန္ဒမစောနဲ့ ကားငှားပေးလိုက်လည်းဖြစ်တယ် ဒီသ”

“ဟင့်အင်း ငါ့ကိုယ်တိုင်လိုက်ပို့ချင်တယ်၊ သူ အရမ်းစိတ်ထိခိုက်နေတာ ငါစိတ်မချဘူး”

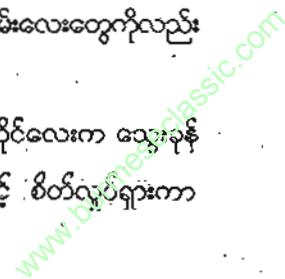
“ကျိုင်းဝဲကွာ၊ မင်းဒယ်ဒီ သိသွားရင်”

“ဒယ်ဒီ နိုင်ငံခြားသွားတယ်၊ မသိနိုင်ပါဘူး”

“ဆိုင်တာဝန်ခံမန်နေဂျာက ပြန်လာရင် မပြောဘဲနေမလား”

“ဦးစစ်အောင်ဆိုတဲ့ နာဘူးကြီးကိုလား၊ ဂရုမစိုက်ဘူး ဖုန်း

မြတ်၊ ပြန်တိုင်ချင်လည်း တိုင်ပစေ၊ မင်းလည်း အလုပ်ပြုတ်မှာစိုးရင် မလိုက်ခဲ့နဲ့”

ပုံမှန်ထက် မြန်သန်နေမှာသေချာသည်။

ဂမုန်းရိုင်းကတော့ ဘေးဘီဝဲယာကိုလည်း မကြည့်။

မျက်လုံးတွေကိုလည်း မှေးမှိတ်မထားပါဘဲ မျက်တောင်လည်း မခတ်။ အသက်ရှူသံပြင်းပြင်းကိုလည်း မကြားရ။

စိတ်အာရုံတွေ ဘယ်ကိုလွှင့်ပါးနေသည်မသိပေ။

“ဂမုန်း နေရာပြောဦး”

ပြည်ကိုရောက်တော့ အရုဏ်တက်အချိန်။

အသံမထွက်ဘဲ ဂမုန်းလက်ညှိုးညွှန်တဲ့အတိုင်း မောင်းလာခဲ့တော့ ဗြူစွန်ကျကျ ခြံဝင်းကျယ်နှင့် အိမ်တစ်အိမ်ရှေ့ကို ရောက်လာခဲ့ကြသည်။

အပြင်ပြေးထွက်လာပြီး ဂမုန်းရိုင်းကို ကြိုဆိုကြတာ မိန်းမငယ်သုံးယောက်။

အထဲကိုရောက်တော့ ယောက်ျားကြီးလေးငါးယောက်က ဂမုန်းရိုင်းကို အငမ်းမရ မျက်လုံးများနှင့် စူးစူးရဲရဲကြည့်ကာ တီးတိုးပြောရင်း လက်ကုတ်ကြသည်။

ဂမုန်းရိုင်းက ဘယ်သူ့ကိုမှမကြည့်၊ အမှုမထားပါ။

ဒေါ်ရင်မေရဲ့သက်မဲ့ရုပ်ကလာပ်ရှိရာကိုသာ တရွေ့ရွေ့တိုးကပ်လျှောက်သွားသည်။

အနားရောက်တော့ ဒူးထောက်ထိုင်ချကာ အံတင်းတင်းကြိတ်သည်။

ရင်ထဲမှာ ဗလောင်ဆူကာ အုတ်အော်သောင်းတင်း ဖြစ်နေ၏။ အပြင်ကို ပေါက်ကွဲမထွက်နိုင်တာ ခံရဆိုးလှသည်။

တကယ်ဆို ဒေါ်ရင်မေအလောင်းကို ဖက်တွယ်၍ လူးလိုမ့်အော်ဟစ်ပိုယိုပစ်သင့်သည်။

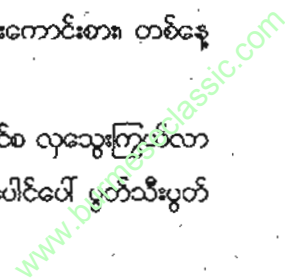
ဒါပေမဲ့ သူမအမေ မဟုတ်ဘူးတဲ့။ အချိန်ပိုင်းကလေးမှာပဲ သိခွင့်ရလိုက်တာ။

အမေမဟုတ်ပါဘူးလို့ သိခွင့်ပေးလိုက်တာပဲ။ ဝမ်းသာရမည်ထာ။ ငယ်စဉ်ကတည်းက ငိုခဲ့ရတာ ဒီအမေရဲ့သမီး ဖြစ်ခဲ့ရလို့ပဲလေ။

သူမ ဒေါ်ရင်မေရဲ့နို့ချိုသောက်ခဲ့ရလား။ မသောက်ခဲ့ရလား ဆိုပေမယ့် သုံးလေးတန်းပညာသင်ပြီးချိန်မှာ -

“မိန်းကလေးပဲ သေစာရှင်စာတတ် တော်ပြီပေါ့၊ ငါကျွေးအေးစောင့်ရှောက်လာတဲ့သမီးတွေက ပညာနဲ့လုပ်စားရမှာ ဖဲဟုတ်ဘူ။ ခုတ်ပြစားရမှာ၊ ကောင်းကောင်းဝတ်၊ ကောင်းကောင်းစား၊ တစ်နေ့နေ့ကျရင် ငါ့အမွေ ညည်းကိုပေးမယ်”

ဘာအမွေမှန်းမသိပေမယ့် အဖျိုဖော်ဝင်စ လှသွေးကြွယ်လာတဲ့အချိန်မှာ ယောက်ျားကြီးငယ်များရဲ့ဒူးပေါ်၊ ပေါင်ပေါ် ပွတ်သီးပွတ်

သစ် ထိုင်ခိုင်းတာမျိုး၊ မလုံတလုံတတ်၍ မျက်စိပစ်၊ မျက်ခုံးပစ်၊ နှုတ်ခမ်းကိုက် အမျိုးမျိုးချစ်စဖွယ်ဟန်ပန် လုပ်ပြရသည်။

ဒေါ်ရင်မေ သင်ပေးထားတဲ့အတိုင်း မလုပ်ချင်လျှင် အခန်း တံခါးပိတ်၊ အစာရေစာဖြတ်၍ ပြစ်ဒဏ်ပေးတတ်၏။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရုတ်၍ ကျိတ်ပြီးငိုခဲ့ရတာ ယေဘဝတစ်လျှောက်လုံးပင်။

နောက်တော့ တိမ်ယံမိုးမြင့်စားသောက်ဆိုင်ပိုင်ရှင် ဦးမိုးဖြူက သူ့ဆိုင်မှာ သီချင်းဆိုပေးဖို့ ဟန်ပြလုပ်ပေးဖို့ စာချုပ်စာတမ်းဖြင့် ဒေါ်ရင်မေဆီမှာ ငွေနှင့်မြို့ဆွယ်ခဲ့သည်။

မငြင်းဆန်ဘဲ ငွေထုတ်ယူကာ ထည့်ပေးလိုက်တာ ဒီနေ့ထိ မလွမ်းပေမယ့် သတိတရရှိလို့ ပြန်ရတာလည်း တစ်နှစ်မှနှစ်ခေါင်လောက်သာ ရှိပေလိမ့်မည်။

ထိုအခါမှာလည်း သူမပါလာတဲ့ငွေကို ပျော်ပျော်ကြီးဆုံး အကြင်နာစကားတစ်ခွန်းမှမဆို။

ငါ့သမီးလေး နေသာရဲ့လားလို့ နှစ်သိမ့်မှုမရှိ။

အမေဆိုသောအသိနှင့် နာနာကျင်ကျင်ခံစားရပေမယ့် စာမနည်းတတ်ခဲ့တာလည်း သူ့စိမ်းဆန်တာကြောင့် မဟုတ်ပါလား။ တော့ အမေမဟုတ်ဘူးတဲ့။

ဟိုအရင်အချိန်တွေကတည်းက အမေရင်းမှ ဟုတ်ပါလေ

ဘုသံသယတွေနဲ့ ကြီးပြင်းခဲ့ရတာ။ အမေရင်းသာဖြစ်ခဲ့ရင် ဒီနှံထဲကို ဆွဲနှစ်ရက်မှာ မဟုတ်ဘူးလေ။

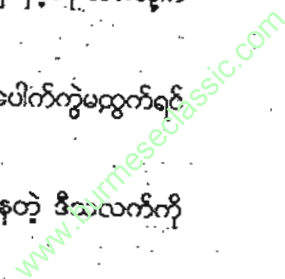
“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အမေ၊ နောက်ဆုံးအချိန်မှာ ငါ့သမီး မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောပေးခဲ့တဲ့အတွက်ပါ။ ဂမုန်းရဲ့စိတ်ထဲမှာ ဟိုအရင် ဆာတည်းက အမေ့ရဲ့သမီး မဖြစ်ချင်ခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အမေ့ရဲ့သမီး အဖြစ်နဲ့ ဒီအရွယ်ထိ ကျော်ဖြတ်ခဲ့ရတယ်။ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် စက်ဆုပ် ခြောက်ရွံ့ကြီးပြင်းခဲ့ရတယ်။ ခုတော့ အမေ့အတွက် မျက်ရည်တောင် ဆွဲနိုင်တော့ဘူး။ နာကြည်းလို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး အမေ၊ အမေက ဂမုန်းရဲ့အမေ မဟုတ်ရင်၊ ဂမုန်းရဲ့အမေ ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိခွင့် ရလိုက်လို့ပါ။ ဘာကြောင့် အဲဒါကိုတော့ မပြောခဲ့တာလဲ အမေ၊ ပြောခဲ့ပြီးမှ သက်သောင့်သက်သာ နှုတ်ဆက်သွားပါတော့လား”

ရင်ထဲက တီးတိုးပြည်တမ်းနေမိတာမို့ ဒေါ်ရင်မေ ကြားလိမ့် မည်မထင်။

အသက်ရှူအောင့်ထားမိပေမယ့် ကျော့ပြင်နှင့်ပန်းသားတို့က ဝီရိယသိမ့်ခါနေပေလိမ့်မည်။

“ဂမုန်း ငိုချင်ငိုချလိုက်လေ၊ အပြင်ကို ပေါက်ကွဲမထွက်ရင် နိုင်ထဲမှာ အုံကြွပြီး ရှေ့(ခ) ရသွားလိမ့်မယ်”

ပန်းကို လာရောက်ဆုပ်ကိုင်ပြီး ပြောနေတဲ့ ဒီသလက်ကို

ဂမုန်း ဆတ်ခနဲ ဖယ်ချပစ်လိုက်သည်။

“မျက်ရည်တွေမှ မရှိတာ ဘယ်လိုလုပ် ငိုချလိုက်ရမှာလဲ
မေးခွန်းတွေက အများကြီး၊ သူမှ မဖြေနိုင်တော့တာ၊ ငါ ဘာ
မေးရတော့မှာလဲ”

“အချိန်တွေ ရှိပါသေးတယ် ဂမုန်းရယ်၊ နောက်တော့
ဖြည်းဖြည်း”

“အဲဒီနောက်မှာရော ငါ့အတွက် သေချာရေးရာတာ ဘာ
လို့လဲ၊ နှစ်သယံသုံးနှစ်လုံးလုံး ဒီမြေ၊ ဒီရေ၊ ဒီဝန်းကျင်မှာ ငါ့အ
ငဲ့ကျခွဲရပြီးပြီ၊ ငါ့အမေ ဘယ်သူဆိုတာတော့ ပြောခဲ့သင့်တာ
ခုတော့ မျက်နှာလွှဲပစ် ဒီအတိုင်းထားခဲ့တယ်၊ သူ့သမီး မဟုတ်
ဆိုတာနဲ့တင် ငါက ကျေနပ်လိုက်ရတော့မှာလား”

ဒီသ ဘာမှမပြောတတ်တော့ပါ။ သူမရင်ထဲမှာ ခံစားရ
သူမပဲ သိပေလိမ့်မည်။

သူကရော ဘာလုပ်ပေးနိုင်မှာမို့လဲ။
မဆိုင်ပေမယ့် မသိသလို မနေတတ်တာ ဘယ်လိုလုပ်ရ
ဂမုန်း။

အန်း (၃)

အသူဘအိမ်ဆိုပြီး တိတ်ဆိတ်ခြောက်ကပ်မနေ။
ကစားပိုင်းက ငြင်းခုံသံတွေ၊ အရက်ပိုင်းက ဆူပူသံတွေ၊
ကြည့်ချွေးဖြတ်နေတဲ့ ပဋိပက္ခတွေနှင့် ပွဲတော်ကြီးပမာ ဖြစ်နေသည်။
အတွေးနှင့် နားအေးအေးလည်း နေလို့မရ၊ ဘယ်ညော်သည်
ညိုလည်း လက်ခံစကား မပြောချင်တာမို့ အပေါ်ထပ်က လသာ
အောင်ဘက်ကို ဂမုန်း ထွက်လာခဲ့သည်။ မှောင်မိုက်မိုက် မိုးကောင်း
အင်ကို အဝိပွယ်မဲ့စွာ မော့ကြည့်နေဆဲ။

“ဂမုန်း”
“ဟင် နင်မပြန်သေးဘူးလား ဒီသ”

“ဒီလူတွေကြားထဲမှာ နင့်ကိုထားခဲ့ပြီး ဘယ်လိုပြန်ရမှာလဲ ဂမုန်းရယ်”

“စိုးရိမ်မပြန်လေ၊ ဒီဝန်းကျင်က ငါ ကလေးဆာဝကတည်းက ရင်းနှီးပြီးသား၊ လိုက်ပို့တာ ကျေးဇူးတင်တယ်၊ နောက်ကြောင်းအေးအေးနဲ့ ပြန်လိုက်တော့ ဒီသ၊ ရက်လည်ဆွမ်းသွတ်ပြီးမှ ငါ ရန်ကုန်ပြန်မှာ”

“ငါ စိတ်မချဘူး၊ နင်နဲ့မှ အတူတူပြန်မယ်”

“နင့်ဒယ်ဒီဆီက ယူထားတဲ့ငွေတွေ မကျေသေးလို့ ထွက်ပြေးမှာစိုးရိမ်နေတာလား”

“ဂမုန်း”

ဒီသ ဆတ်ဆတ်ခါသွားသည်။ မျက်နှာကို မော့ပြီး နှုတ်ခမ်းကိုမဲ့၍ မထီမဲ့မြင်ပြောနေဟန်က သူ့ရင်ကို စူးရှထုံကျင်နေစေ၏။

သူမရှေ့တည့်တည့်ကို တိုးကပ်သွားတော့ သူမက နောက်

ကို ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်ကာ -

“ဒါဆို ဘာလဲ”

“နင့်ကိုချစ်လို့”

“ဘာ”

အံ့ဩဟန်နှင့် ကျယ်လောင်သော အာမေဗိုတ်သံဖြူပြီး

ဂမုန်းရိုင်း တဟားဟား အော်ရယ်ချလိုက်သည်။

“ဟား ဟား ချစ်တယ် ဟုတ်လား၊ အဲလိုစကားမျိုး အရွယ်စုံ ဆိုက်စုံ ယောက်ျားမျိုးစုံဆီက ထောင်သောင်းမက ငါကြားဖူးတယ်၊ ရင်မခုန်တတ်အောင်လည်း လေ့ကျင့်ပြီးသား၊ ထိုင်ပိုနေလည်း လွမ်းတတ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ နင့်စကားကို နင်ရုပ်သိမ်းပြီးပြန်တော့ ဒီသ”

“မဟုတ်ဘူး၊ အဲလိုယောက်ျားတွေနဲ့ ငါ့ကို ရောထွေးမပစ်ပါနဲ့၊ ငါ နင့်ကို တကယ်ချစ်တာပါ ဂမုန်း”

“ဝေအံ့တော့ မပြောနဲ့တော့ ငါပြောနေတယ်၊ နင့်ဒယ်ဒီဆီမှာ ငွေကြေးနဲ့ အလုပ်လုပ်နေလို့ ငါ့ကို အထင်သေးနေတာလား၊ ငါကြိုဆိုဖူးတဲ့ယောက်ျားတွေနဲ့ နင်ရော ဘာတွေထူးခြားနေလို့လဲ၊ ဒီစကားကို ပြောချင်လို့ ဒီအခွင့်အရေးကိုလိုချင်လို့ အတူအညီပေးသလိုလို့နဲ့ ဒီထိအောင် လိုက်လာခဲ့တာ မဟုတ်လား၊ ငါ တန်ဖိုးမမြတ်စင် ငါ့ရှေ့က နင် ထွက်သွားပါတော့”

“ဂမုန်း”

“သွားတော့”

အသံပြတ်နှင့်အော်ရင်း လသာဆောင်ရဲ့လက်ရန်း စတီး(လီ) ဝိုက်လုံးတွေကို ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ကာ သူမတစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။

သူမ ခံစားနေရတာကိုကြည့်၍ သူ့ခြေလှမ်းတွေ ရွေ့လျားမသွားခဲ့ပါ။

“ငါ့ရင်ထဲမှာရှိတာကို ရင်ဖွင့်မိတာပါ။ နင့်ဆီက ဘာမှ မတောင်းဆိုပါဘူး။ နင်ကြော့နာကျင်နေတာကို ငါသိတယ်။ ငါနစ်သိမ့်ဖေးမချင်လို့ပါ။ နင်ခံစားနေရတာကို ငါ မြင်တယ်။ စိတ်ချပြီး မထားခဲ့နိုင်လို့ပါ”

“ငါခံစားနေရတာ မှန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒေါ်ရင်မေကြောင့် မဟုတ်ဘူး။ ငါ့ကို ဒီဘဝထဲရောက်အောင် စွန့်ပစ်ခဲ့တဲ့အမေကို ငါသိချင်တာ။ ဘာကြောင့် စွန့်ပစ်ရက်တာလဲလို့ ငါမေးကြည့်ချင်နေတာ။ ငါ မပျော်မရွှေတဲ့ ဒီဘဝထဲမှာ ကျင်လည်ခဲ့ရတာ နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ်ရှိပြီ။ ဒီနေ့ ဒီရက် ဒီအချိန်ထိ ငါ့ကို ဥပေက္ခာပြုထားခဲ့တာ။ ငါ့မှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ”

“အကြောင်းအမျိုးမျိုးနဲ့ မရှိတော့တာ။ သေသွားတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“လူ့ဘဝကြီးမှာ မရှိတော့ရင် ဒေါ်ရင်မေ ငါ့ကို မျှော်လင့်ချက်ပေးခဲ့မှာမဟုတ်ပါဘူး။ သေချာမသိပေမယ့် ငှက်စဲတစ်ချပ်တော့ ရှိနေလိမ့်မယ်။ ထားပါတော့၊ ဒီအချိန်မှာ အဲဒီအမေကိစ္စကလွဲပြီး ငါ့ခေါင်းထဲမှာ ဘာမှမရှိဘူး။ ငါဟာ လူသားတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့

အတွက် ငါ့မှာ အမေဆိုတာ ရှိကိုရှိလိမ့်မယ်”

“အိုကေ ဂမုန်းနဲ့ ငါ ပြန်ဖြစ်သေးမှာ မဟုတ်ဘူး။ အောက်ဆစ်မှာရှိနေမယ်။ နင်ငိုတဲ့အချိန်မှာ မျက်ရည်သုတ်ပေးခွင့်ရရင် ငါ ဆော့နပ်ပြီ”

ကြောင်လိမ်လှေကားကနေ ကျောခိုင်းဆင်းသွားတဲ့ ဒီသင်္ကေတကြည့်ကာ သူမ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်မိသည်။ အတွင်းထံခါးက ချစ်ခနဲပွင့်တော့ သူမ လည်လိမ်သွားကာ နောက်လှည့်ကြည့်မိ၏။

“ဟွန်း”
ပြိတ်တီမျက်နှာနှင့်သိုက်စိုး။
သူမကိုယ်ခန္ဓာနှင့် အနီးကပ်ဆုံးမှာ လာရပ်၏။
အရက်နံ့ကို နှာခေါင်းရှုံ့ပြီး မျက်နှာကိုပါ ရွံရှာစက်ဆုပ်သလို ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒီမိန်းမကြီးအတွက် မလိုအပ်ဘဲ ဘာလို့ပူဆွေးနေတာလဲ။ နင့်ကို ဘာပေးခဲ့လို့လဲ။ ဒီအိမ်လား၊ အမွေအနှစ်တွေလား”

“တောက်”
“တစ်ခုခုပြောလေ”

“အရင်က ရှင်ပဲ သူ့ကို မျက်နှာလို မျက်နှာရလုပ်ခဲ့တယ်။ အခု ဘာလို့မကောင်းပြောနေရတာလဲ”

“ငါ မျက်နှာချိုသွေးခဲ့တယ်၊ အခု ပြီးသွားပြီ သူ့မှ မရှိတော့ တာ၊ ဂရုစိုက်စရာလိုလို့လား”

“ပတ်ဝန်းကျင်အမြင်မှာ မောင်တစ်ယောက်လို အသိပေး ပြီး လင်မယားလိုနေခဲ့ကြတာ၊ ဂရုမစိုက်လို့ဖြစ်မလား ဦးသိုက်စိုး၊ အသုဘက မြေချပြီးရုံရှိသေးတယ်၊ စည်းလွတ်ဝါးလွတ်စကားတွေ မပြောသင့်ဘူး”

“အမေတစ်ယောက်လို အသိအမှတ်ပြုပြီး နာပေးနေတာ လား”

“ဟင့်အင်း ဒေါ်ရင်မေ ကျွန်မအမေ မဖြစ်တာ ကျွန်မ ကံ ကောင်းပါတယ်”

“ဘာကွာလို့လဲ၊ သားသတ်သမားမှဆိုးက ဘယ်တော့မှ ဆရာဝန်ဖြစ်မလာဘူး၊ ဒေါ်ရင်မေသမီးပါလို့ သိထားတဲ့ယောက်ျား တွေက မင်းကို ဘယ်သူမှ အထင်မကြီးပါဘူး၊ ဟုတ်တယ်မလား၊ အဲဒီတော့ ဒီအိမ်မှာ မင်းအမေရဲ့အမွေကို မင်းဆက်ခံပါ၊ မင်းအဖေကို ကူညီခဲ့သလိုပဲ မင်းကို ငါကူညီပေးမယ်၊ ကိုယ်နဲ့ အရင်စကြည့်ရ အောင်”

သိုက်စိုးက အတင်ရဲကာ ရှေ့တိုးလာသည်။ လက်ကို အပြန် နှင့်မြှောက်ကာ သိုက်စိုးပါးတစ်ဖက်ကို လွှဲရိုက်ပစ်လိုက်၏။

“ကျွန်မရဲ့ကလေးဘဝကို မြေမြှုပ်ခဲ့ရတဲ့ ဒီသင်္ချိုင်းမြေကို ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ မြေဦးလှည့်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး ဦးသိုက်စိုး၊ ကျွန်မကို စာချုပ်စာတမ်းနဲ့ ငှားစားလို့ရလာတဲ့ ငွေကြေးတွေနဲ့ ဝယ် ထားတဲ့ ဒီအိမ်ကို ဒေါ်ရင်မေယောက်ျားဖြစ်တဲ့ ရှင်ပဲ အပိုင်ယူလိုက်ပါ၊ ဒီဘဝက လွတ်မြောက်ဖို့ကလွဲရင် ဂမုန်းရိုင်း ဘာကိုမှ မမက်မောဘူး”

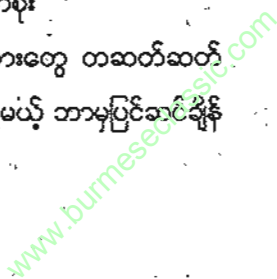
“အဟား စာချုပ်သက်တမ်းတိုးထားလို့ နောက်ထပ်သုံးနှစ် ဦးမိုးမြင့်ဆိုမှာနေဦးမှာကို မင်းက သူတော်ကောင်းလုပ်ချင်သေးလို့ လား”

“ဘာ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ပထမစာချုပ်က ဒီအိမ်ကို ဝယ်လိုက် တယ်၊ ဒုတိယစာချုပ်က ဒေါ်ရင်မေ ကိုယ့်အတွက် ကားဝယ်ပေးဖို့ စီစဉ်လိုက်တာ မလှဘူးလား ဟား ဟား”

“တောက် ကိုယ့်သွေးသားအရင်း မဟုတ်လို့ ယုတ်မာလိုက် ကြတာ၊ ရှင်လည်း ဒေါ်ရင်မေလို AIDS နဲ့ သက်တမ်းတိုပါစေလို့ ကျွန်မ ကျိန်စာတိုက်ခဲ့မယ်၊ သိလား ဦးသိုက်စိုး”

သူမ တုန်လှုပ်သွေးပျက်ကာ အသားတွေ တဆတ်ဆတ် တုန်လျက် နှုတ်ခမ်းလေးကို ဖိကိုက်ထားမိပေမယ့် ဘာမှပြင်ဆင်ချိန် ရေတော့ပါ။

နောက်ထပ် စာချုပ်လိုက်တာလည်း သူမ မသိ။

ငွေတွေယူပြီး စံစားနေကြတာလည်း သူမ မသိ။

ဒီလိုတွေ နာကျင်ရတာ သူမကို မွေးထုတ်ခဲ့တဲ့ အမေ ကြောင့်။ ဘာလို့ အကျင့်ဆိုး မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိတွေရဲ့လက်ထဲကို ထိုးအပ်ခဲ့ရ တာလဲ။

ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ဖို့ မတတ်နိုင်ဘူးဆိုရင်တောင် ဖမ်း ထဲမှာပင် အသေသတ်ပစ်ဖို့ ကောင်းသည်။

ခုတော့

“အနာဂတ်ကို မင်း စိတ်သန့်သန့်နဲ့ သွားနိုင်မှာမို့လား၊ ပစ္စုပ္ပန်မှာ ကိုယ်နဲ့ လက်တွဲလိုက်ပါ။”

“တောက် သွား ထွက်သွား ဦးသိုက်စိုး၊ ရှင် ကျွန်မအနားက ခုထွက်သွားတော့”

“အဟော် ခုနကပဲ ကိုယ့်ကို ဒီအိမ်ကြီး အပိုင်ပေးတယ်ဆို ဘာလို့ထွက်သွားခိုင်းနေရတာလဲ၊ ဒါ ကိုယ့်အိမ် ဖြစ်သွားပြီလေ၊ မင်း မနေချင်ရင် မင်းထွက်သွားရမှာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်တယ် ကျွန်မ ထွက်သွားရမှာ၊ ဒီအိမ်ကြီးမှာ တစ် စက္ကန့်တောင် ကျွန်မလည်း မနေချင်ပါဘူး။ အညှီအဟောက်အကျင့် ပျက်သိက္ခာမရှိတဲ့ အရပ်ဒေသက မနေသင့်ဘူးဆိုတာ ကျွန်မ သိ

တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မရှေ့က ရှင် အခုထွက်သွားပါ၊ ကျွန်မ ရှင်ချက်နာ ကို မမြင်ချင်ဘူး၊ မကြည့်ချင်ဘူး”

“ဂမုန်းလေးကလည်းကွာ”

“ရှင် လူလိုပြောနေတာ နားမလည်ဘူးလား၊ ကျွန်မ အရင် တုန်းက ရှင်တို့ဩဇာခံ ဂမုန်းရိုင်း မဟုတ်ဘူးနော်၊ အရှက်နဲ့သိက္ခာ အတွက် လူသတ်ဖို့လည်း ဝန်မလေးဘူး၊ သွားတော့ သွား”

စူးဝါးစွာ အော်ပစ်လိုက်တော့ သိုက်စိုး ပန်းတွန့်ကာ နောက် ပြန်ဆုတ်သွားသည်။

ဒေါ်ရင်မေ ဝှဲကြမ်းလျှင်တောင် ဖင်တုန်အောင် ကြောက် ကတ်သော သိုက်စိုးအကျင့်ကို သိနေတာကြောင့် ဂမုန်း ပြီးလိုက်မိ၏။
ဇရိုပေမယ့် သွေးမရှိသော ဒီယောက်ျားတွေက အစွယ် ထုတ်မပြုလျှင် ကိုယ့်အပေါ် ယုတ်မာဖို့ ဝန်လေးလိမ့်မည်မဟုတ်။

ဒီအကြောင်းအရာတွေအတွက် တရားခံတစ်ယောက်တော့ အရေးတကြီး လိုအပ်နေပြီ။

ဝေးပြီး တသီးကခြားဖြစ်နေတော့ နည်းနည်းလွတ်နေကြတာ၊ ဒီထက် ဆိုးဝါးပြီး ပူညံ့ပူညံ့ဖြစ်လို့ကတော့ ဝမ်းနိုင်းနိုင်းကို ဖုန်းဆက်လိုက်ရုံပဲ”

“ပြဿနာမရှာနဲ့ ဒီဝ၊ ကိုယ်က လူ့စိမ်း၊ ဒီနယ်မြေမှာ ဒေါ်ရင်မေလူတွေချည်းပဲ”

“ဘယ်နေရာဖြစ်ဖြစ် ဥပဒေမဲ့နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ တို့ပြည်သူတွေအတွက် အေးချမ်းအောင် စောင့်ရှောက်ပေးမယ့်နားထောင့်၊ မျက်စိတွေ၊ အသံတွေရှိတယ်၊ ငါ ဘယ်သူမှမကြောက်ဘူး၊ အေးထုန်းရိုင်းအတွက်ဆိုလည်း အသက်ပေးဖို့ စနစ်မလေးဘူး”

ခေါင်းကိုစုံကုတ်၍ စီးကရက်တစ်လိပ် မီးညှိကာ ဖုန်းမြတ်ခြံထောင့်ဘက် ထွက်သွားသည်။

တစ်အိမ်လုံး ခြံဝင်းတစ်ခုလုံး မီးတွေထိန်လင်းနေပေမယ့် သရက်ပင်တွေ အုပ်ဆိုင်းနေသော ခြံထောင့်မှာတော့ မှောင်ရိပ်ကျ ထွက်ရှိသည်။

“သရက်သီးစားချင်လို့လား ဖုန်းမြတ်”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီဘက်က နားအေးပါးအေးရှိတယ်၊ သရက်ပင်အောက်က ကွပ်ပျစ်လေးမှာ အိပ်လိုက်ရင်လည်း လေတဖြူးဖြူးနဲ့ အဆင်ပြေမယ်ကွ၊ မင်းလည်း အိပ်လေ”

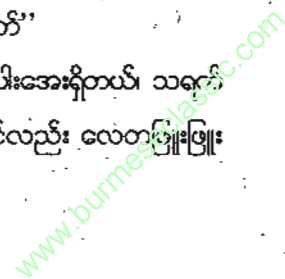
အခန်း (၄)

“မြို့ထဲက ဟိုတယ်တစ်ခုခု၊ တည်းခိုခန်းတစ်ခုခုမှာ အနားသွားယူရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်၊ ဟိုနေရာထိုင်၊ ဒီနေရာထိုင် ဟိုချောင်ကမ်းဒီချောင်ကမ်းနဲ့ တစ်ညလုံးလည်း မအိပ်ရဘူး”

“မင်းကလည်းကွာ အသုဘအိမ်ပါဆိုမှ အိမ်နဲ့နှပ်နေလို့ ဖြစ်ပါ့မလား၊ ကိုယ့်ရပ်ရွာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ကြည့်နေကြည့်စားပေါ့”

“ထူးဆန်းပါ့ကွာ၊ မြန်မာပြည်မှာ ဒီလိုအယူအဆတွေ ရှိနေသေးလား၊ မသာအိမ်ကို ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲ ကျင်းပနေတာကျနေတာပဲ အရက်ပိုင်းရော ဖဲပိုင်းရော”

“ဒေါ်ရင်မေအိမ် ဖြစ်နေလို့နေမှာပါ၊ မြို့နဲ့လည်း အလှမ်း

“ဟင့်အင်း ငါ အိပ်ပျော်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဒေါ်ရင်မေ
မောင်လား။ ဦးလေးလား။ သိုက်စိုးဆိုတဲ့လူကြီးရဲ့မျက်လုံးတွေ
မကြိုက်ဘူး။ ဂမုန်းကိုကြည့်တာ၊ ဆက်ဆံတာ မရိုးသားဘူးလို့
ထင်တယ်။ ဒေါ်ရင်မေ မရှိတော့ဘူးဆိုတော့ ဂမုန်းကို တစ်ခုခုကြံစည်
လိုက်မှာ စိုးရိမ်တယ်”

“မင်း ဂမုန်းကို စွဲစွဲလမ်းလမ်းချစ်နေပြီ။ မင်းဒယ်ဒီဘက်က
ပြဿနာမရှိဘူးဆိုရင် ငါလည်း အားပေးချင်ပါတယ်ကွာ။ အခု ဒီကံ
ကို မင်းဒယ်ဒီသိရင် မိုးမီးလောင်မယ် ထင်တယ်”

“တွေ့မထားချင်ဘူးကွာ။ ဖြစ်လာသမျှ ရင်ဆိုင်မယ်။ ဂမုန်း
ကို တတ်နိုင်သမျှ ကူညီပြီး ပေးမနှစ်သိမ့်ချင်တယ်”

“ဂမုန်းက လက်မခံဘူး။ မယုံကြည်ဘူးဆို ရှေ့ဆက်တိုက်
ဖို့ စဉ်းစားနေတာ မင်းကိုယ်မင်း မိုက်ရှူးရဲ့ဆန်နေတာလို့ မထင်မိဘူး
လား” -

“ဒီအတိုင်း နောက်မဆုတ်ချင်ဘူးကွာ။ ဂမုန်းယုံကြည်အောင်
သက်သေပြချင်တယ်။ ဟို ဂမုန်းတို့လိုမိန်းကလေးတွေ ဘာလို့ မထင်
မောမယ်ထင်လဲ”

“ရွှေငွေပစ္စည်းဥစ္စာတစ်ခုခုပေါ့”

“အခု ငါမြင်နေရတာတော့ အမေတစ်ယောက်ဖြစ်လိမ့်မယ်”

ထင်တယ်။ သမီးတစ်ယောက်ရဲ့ခံစားမှုတွေနဲ့ သူ နာကျင်ကြေကွဲနေ
တယ်။ ဖြစ်နိုင်ရင် အဲဒီအမေဆိုတဲ့ မိန်းမကြီးရဲ့လက်ကိုဆွဲပြီး ဂမုန်း
အဖို့ကို ခေါ်လာလိုက်ချင်တယ်”

“မင်းရဲ့စိတ်က ဂမုန်းထက်တောင် ပြင်းထန်နေသလိုပဲ။
ဒီတောင် လေးစားချင်သလို ဖြစ်လာပြီ ဟား ဟား”

“ရှူး တိုးတိုး။ လူသံကြားတယ်။ ဒီဘက်လာနေတာ ထင်
တယ်ကွ။ အခြေအနေ နားထောင်ကြည့်ရအောင်”

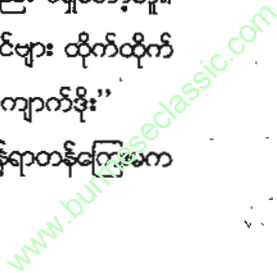
မတိုင်ပင်ရပါဘဲ နှစ်ယောက်သား သရက်ပင်ကြီးရဲ့နောက်
က ကျောက်ပင်လိုက်ပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။

“မင်းက သေချာလို့လား သိုက်စိုးရာ။ ဒေါ်ရင်မေရှိတုန်းက
တောင် ဂမုန်း ဒီလိုကိစ္စတွေကို ခါးခါးသီးသီးငြင်းခဲ့တာ”

“အဲဒါက အပေးအယူကိစ္စတွေ ရှိခဲ့လို့ပါ။ ကိုယ်ခန္ဓာမရင်း
တင် တခြားနည်းနဲ့ငွေရအောင် ရှာပေးမယ် ကတိပေးလို့ ဒေါ်ရင်မေက
အတိအလျာခဲ့တာ။ ဦးမိုးမြင့်စားသောက်ဆိုင်ကလည်း ငွေတွေ ပြီးပြီး

အတိအလျာလိုက်တယ်လေ။ အခုက ဒေါ်ရင်မေလည်း မရှိတော့ဘူး။
အခုလိုမျိုးက ကျုပ်လက်ခုပ်ထဲကရေဖြစ်နေပါပြီ။ ခင်ဗျား ထိုက်ထိုက်
အတိအလျာပေးမယ်ဆိုရင် ကျုပ် စိစဉ်ပေးမယ် ဦးကျောက်ခိုး”

“ဂမုန်းသက်က အဆင်ပြေမယ်ဆိုရင် တန်ရာတန်ကြွေးမက

ငါပေးနိုင်တယ် သိုက်စိုး၊ ငွေရလို့ တာဝန်ကျေရုံဆက်ဆံကြတာထက် ဒီလို အသစ်အဆန်းကို ဦးဦးဖျားဖျား ခံစားရတာ ဘယ်လောက်မျှ အရသာရှိလိုက်မလဲ”

သွားရည်တမြားမြား မြိန်ရေရှက်ရေ ပြောနေလိုက်တာ လည်တောင်နှစ်နေသည်ထင်သည်။ တင်းခနဲဖြစ်သွားတဲ့ ဒီသလက်သီးဆုပ်ကို ဖုန်းမြတ် သတိထားမိသွားကာ ခပ်တင်းတင်းဆညှစ်၍ သတိပေးသည်။

“ရေ ဘယ်လောက်ခပ်ချင်လဲ သိုက်စိုး”

“ငါးပုလင်း”

“မများဘူးလား၊ မင်းတို့လက်ထွက်က နှစ်ပုလင်းအောင် မဟုတ်ဘူးလား”

“အဲဒါတွေက ဒိတ်အောက်နေပြီ၊ ခင်ဗျား သိပါတယ်ဦးကျောက်ဒိုး၊ ဂမုန်းရိုင်းက လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ဟား ဟားရယ်သံတွေက အော့နုလုံးနာ အော်ဂလီဆန်စရာကောင်

သည်။ မျက်နှာတွေကို မမြင်ရပေမယ့် သိုက်စိုး မတော်လောအာ ငွေလက်ခံလိုက်ပြီဆိုတာ သိလိုက်သည်။ ဒါဆို သိုက်စိုးဆိုတဲ့လူ ဂမုန်းကို -

“ဟာ ဒီသ မသွားနဲ့”

ဖုန်းမြတ် အထိတ်အလန့် တားလိုက်ပေမယ့် ဒီသက သိုက်စိုးတို့ရှေ့ထွက်ရပ်လိုက်တာ မြန်ဆန်လွန်း၏။

“ခင်ဗျားတို့ အဲဒါဘာလုပ်နေတာလဲ”

“အဟော် ဂမုန်းနဲ့ပါလာတဲ့ ရန်ကုန်က ညဉ့်သည်တွေပဲ၊ ကိုယ့်နေရာ ကိုယ်နေပါ၊ သူများကိစ္စ မစပ်စုပါနဲ့”

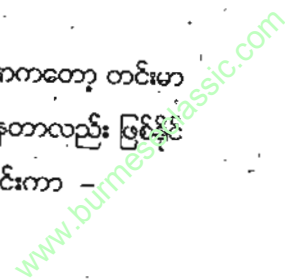
“ကိုယ်ကိစ္စမို့ ဝင်ပါတာပေါ့ ဦးသိုက်စိုး၊ ကျုပ်က ဦးမိုးမြင့်နဲ့သား ဂမုန်းရိုင်းကို မှဲ့တစ်ပေါက်အစွန်းမခံဘဲ ပြန်ခေါ်သွားဖို့ တာဝန်ရှိတယ်”

“ဘာ”

သိုက်စိုး အထိတ်တလန့် အာမေဗျိတ်သံနှင့် ပြူးပြူးပျာပျာ သွားသည်။ ငွေတွေကိုလည်း ဦးကျောက်ဒိုး လက်ထဲပြန်ထည့်၏။

“စာချုပ်ထဲမှာ ဂမုန်းရိုင်းအပျိုစင်ဖြစ်ရမယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ထောက်ခံချက်၊ အမှားအယွင်းဖြစ်ရင် နှစ်ဆပြန်လျော်ရမယ်ဆိုတာ သိမှာပါ။ အခုနေတဲ့ အိမ်နဲ့ စီးတဲ့ကားကို ပြန်ပေးရင် ကျေးပါ့မလား”

ဦးသိုက်စိုး ဆတ်ခနဲ တုန်သွား၏။ မျက်နှာကတော့ တင်းမာနေနေသည်။ ဆင်ခြေပေးဖို့ စကားလုံးရွေးနေတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပြီးမှ မဲပြုံးတစ်ခုနှင့် မျက်လုံးတွေကို မှေးစင်းကာ -

“အဲဒီစာချုပ်က ဘောင်မဝင်ပါဘူးကွာ၊ ဘယ်လိုဥပဒေပုဒ်မနဲ့ တရားစွဲမလဲ၊ အဟက် အားမနာတမ်းပြောရရင် အဲဒီစာချုပ်က ဒေါ်ရင်မေ့လုပ်ခဲ့တာ၊ ငါ့လက်ထက်မှာ ဝမ်းနိုးရိုင်းကို ငါပိုင်တယ် ငါလုပ်ချင်တာ လုပ်လို့ရတယ်သိလား”

“ဘာ ခင်ဗျား ဘာပြောတယ်”

“အမှန်တွေကို ပြောနေတာ၊ ရေရှည်စိမ့်ကိန်းနဲ့ ဒေါ်ရင်မေ့ ခိုင်းစားလို့ရအောင် ဝမ်းနိုးရိုင်းကို ကလေးဘဝကတည်းက ငါပေးထားတာ”

“ဘာ”

“အခု ဒေါ်ရင်မေ့ မရှိတော့ဘူးဆိုတော့ ဟဲ့ ဟဲ့”

“ခင် ခင်ဗျား”

“ခွပ်”

“ဖုန်း”

ဒီသံလက်သီးက အသံထက်မြန်သည်။ ဖုန်းမြတ် ဆွဲခဲ့နေတဲ့ကြားက သိုက်စိုးမျက်နှာကို နှစ်ချက်ဆင့်ထိုးလိုက်၏။ သိုက်စိုးပါးနှစ်ဖက်ကိုပွတ်ကာ လူးလဲပြန်ထသော်လည်း လူကြီးလူကောင် စတိုင်(လ်) နှင့် ဦးကျောက်စိုးက သူ့ငွေအိတ်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်၍ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်သွားသည်။

“ဒီသံ စိတ်ထိန်းပါကွာ၊ ကိုယ်က ဧည့်သည်”

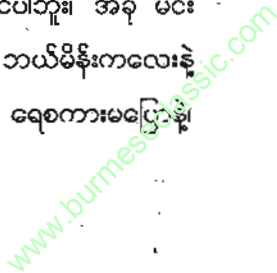
“ဒီလူ ယုတ်မာနေတာ သိရဲ့နဲ့ ငြိမ်နေရမလား၊ ဒီမယ် ဦးသိုက်စိုး အခု ကျုပ် ရဲကိုဖုန်းဆက်လိုက်ရင် ခင်ဗျား ဘာဖြစ်သွားမယ်ထင်လဲ”

“မင်းဆန္ဒရှိရင် လုပ်လိုက်လေ၊ မင်းအဖေအလုပ်ကလည်း ဥပဒေဘောင်အတွင်းက မဟုတ်ပါဘူး၊ အမှုတွဲထဲ တသိတတန်းကြီး ငါ့လာမှာပေါ့”

“ဝမ်းနည်းမယ်ထင်လို့ ခြိမ်းခြောက်နေတာလား ဦးသိုက်စိုး၊ စားသောက်ဆိုင်နဲ့တို့ပြီး မိန်းကလေးတွေကို စင်ပေါ်မှာ ဟန်ပြလုပ်ခိုင်းနေတာ ကျုပ် မနှစ်မြို့ဘူး၊ ကိုယ့်သားသမီး၊ ကိုယ့်မိသားစု ကောင်းစားဖို့အတွက် သူများသားပျို သမီးပျိုကို ငွေနဲ့အနိုင်ကျင့်နေတယ်လို့ပဲ သူ့ပျိုယူဆတယ်၊ ခင်ဗျား ခံရဲတယ်ဆို စိန်လိုက် ဦးသိုက်စိုး”

ဦးသိုက်စိုး တုန်လှုပ်သွေးပျက်သွားကာ မျက်နှာအမူအရာ ပြောင်းသွားသည်။

“ကောင်းပြီ၊ မင်းနဲ့ ပြဿနာမဖြစ်ချင်ပါဘူး၊ အခု မင်း ဘာဖြစ်ချင်တာလဲ၊ ဒါ ငါ့နယ်မြေ၊ ငါ့ဝန်းကျင်၊ ဘယ်မိန်းကလေးနဲ့ ခင်မင်း နှစ်ပါးသွားကချင်လဲ၊ လက်ညှိုးထိုးလိုက်၊ ရေစကားမပြောနဲ့၊ အခုသက်သာအောင် ငါ့ညှိပေးမယ်”

“ကျွန် ခင်ဗျားက ခေါင်းဆိုတော့ ဒီစကားထက်လှအောင် အမေ ဘယ်သူလဲ၊ ဂမုန်း ဘယ်မျိုးရိုးက ဆင်းသက်လာတာလဲဆို မပြောတတ်ဘူးကို။ အခု ကျုပ်က ခင်ဗျားအာသာငမ်းငမ်းဖြစ်နေတဲ့ အာရမ်းအရေးကြီးနေတယ်။ စကားတစ်လုံးမှန်ရင် ခင်ဗျားအတွက် ငွေကို ကျေနပ်ရောင့်ရဲတဲ့အထိပေးမယ်။ ခင်ဗျားလုပ်ရမှာက ကျုပ်က အုပ်လားမယ် ဦးသိုက်စိုး”

“ဘာ”

ငွေသံကြားတော့ ဦးသိုက်စိုးမျက်နှာ အံ့သြရိပ်တွေနှင့် ပြုံးရွှံ့ရွှံ့ကြောင့်ရိုးလာတာလဲ”

“အဆင်ပြေရင် မေးခွန်းစမေးမယ်”

ဦးသိုက်စိုး ခေါင်းညှိတ်တော့ ဒီသု၊က ဦးသိုက်စိုးလက်ထဲ ထောင်တန်တစ်အုပ် ထည့်လိုက်သလို။

“ဒေါ်ရင်မေ ခိုင်းစားလို့ရအောင် ဂမုန်းကို ခင်ဗျားပေးလို့တယ် တာလို့ ခုနက ခင်ဗျားပြောလိုက်တယ်နော်။ ဒါဆို ဂမုန်းအမေ ဘယ်သူလဲ၊ ခင်ဗျား သိမှာပေါ့”

“ဟို အ အဲဒါ”

ယောင်တောင်တောင် ထစ်အ၊နေတဲ့ သိုက်စိုးလက်ထဲက ငွေထုပ်ကို ဒီသု၊ ဆတ်ခနဲ ပြန်ယူလိုက်သည်။

“မသေချာ မရေရာရင် ဒီငွေက ခင်ဗျားနဲ့မတန်ဘူး ဂမုန်း”

“ဟို ငါ ငါ ဂမုန်းကို မိဘမဲ့ဂေဟာက ခိုးလာတာ”

“ဟုတ်ပြီ၊ ရော့တစ်အုပ်၊ ဘယ်မိဘမဲ့ကျောင်းကလဲ၊ ဘာကြောင့်ရိုးလာတာလဲ”

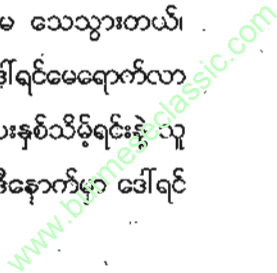
“မေးခွန်းက နှစ်ခုဖြစ်နေတယ်။ နှစ်အုပ်ထပ်ရမှာလား”

သိုက်စိုးလောဘက ကြောက်စရာကောင်းသည်။ ငွေထုပ်ကို ချိတ်ကြည့်လျက် ကိုယ့်သေတွင်းကိုယ်တူနေမိတာကို သတိမထားမိ။

ဒီသု၊က နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းလေးတစ်ဖက် တွန့်ကျေးမဲ့ရွဲ့ရွဲ့ ချိတ်ကာ ထောင်တန်နှစ်အုပ် ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး

“ကျုပ်က ရက်ရောပါတယ်။ ခင်ဗျားဘက်က သိတတ်မယ်လို့ ခင်မေ့၊ ပြည့်ပြည့်စုံစုံပြောမယ်ဆိုရင် ပိုကောင်းလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

“အေးမေတ္တာမိဘမဲ့ဂေဟာမှာ ငါနဲ့မြဲမိန်းမက ထမင်းဟင်းခင်းတာဝန်ယူထားတယ်။ နောက်တော့ ငါ့မိန်းမ သေသွားတယ်။ အခုရဲ့အသုဘမှာ သူနဲ့ဆွေရိပ်မျိုးရိပ်မကင်းတဲ့ ဒေါ်ရင်မေရောက်လာတယ်။ ပူဆွေးနေတဲ့ ငါ့ကို ဒေါ်ရင်မေက အားပေးနှစ်သိမ့်ရင်းနဲ့ သူ့အဖေကဲ့လုပ်ငန်းအကြောင်း ပြောပြတယ်။ အဲဒီနောက်မှာ ဒေါ်ရင်

မေရဲ့အကြံပေးမှုနဲ့ ဂေဟာက သန့်သန့်ပြန်ပြန်ကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ခိုးပြီး ဒေါ်ရင်မေဆီ ငါရောက်သွားတယ်။ ငါခေါ်သွားတဲ့ကလေးက ဂမုန်းရိုင်းပဲ”

“ခင်ဗျားတို့ရဲ့အကြံအစည်တွေ ယုတ်မာအောက်တန်းတတာတွေ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မရှက်တတ်ကြဘူးလား”

“အဲလိုတွေးပြီး ရှက်နေရင်း ငါ ဒီလိုတိုက်ခိုက်တာနဲ့ ချမ်းသာသာ နေရမှာမဟုတ်ဘူးလေ။ မင်းလည်း ဦးမိုးမြင့်ရဲ့သားပဲ။ လောက်တော့ နားလည်မှာပါ”

“အဲဒီလို ပေါ့ပေါ့လေးမပြောနဲ့ ဦးသိုက်စိုး၊ ဂမုန်းရိုင်းမိဘမဲ့ဂေဟာမှာနေရင် ဒီလိုအကျင့်ပျက်သိက္ခာမဲ့တဲ့ ပတ္တဝါနဲ့ကျွန်ုပ်ရင်းနှီးပတ်သက်စရာအကြောင်း မရှိဘူး။ ခင်ဗျား ကျွန်ုပ်တို့ထားတဲ့ ပုဒ်မအကြီးကြီးနော်”

သိုက်စိုးက ဟက်ခနဲရယ်ကာ ဒီသ၊လက်ထဲက ငွေထောင်ထဲ အုပ်ကို ဆွဲလှလိုက်၏။

“အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်ပြီ။ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်လျှောက်နေတာ။ ဘာသက်သေမှလည်း မရှိပါဘူးကွာ ဟင်း ဟင်း”

“ခင်ဗျား ဉာဏ်ရည်တိမ်လှသည်လား။ ဒါ မင်းမဲ့တိုင်ပြည် မဟုတ်တာ။ ခင်ဗျားအပြစ်တွေကို ကုပ်ကဆွဲပြီး ရဲစခန်းမှာ ဝန်ခံ”

လိုက်ရင် သံတိုင်တွေကြားမှာ ချောက်ချင်း ခင်ဗျား ငုတ်တုတ်သွားထိုင်နေရမယ်နော်”

“ဟာ အဲ အဲလိုတော့ မဟုတ်ပါနဲ့ကွာ။ မင်းငွေပေးမယ်ဆိုလို့ ငါပြောပြနေတာ။ ငါ့ဘဝ ပျက်စီးအောင်တော့ မလုပ်လိုက်ပါနဲ့”

“ဒါဆိုရင် ဂမုန်းရိုင်းရဲ့ဘဝမှန်ကို ပြန်ရှာပေးရမယ်”

“ဘာ”

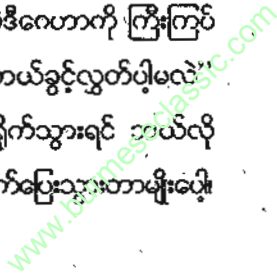
“လူမှုရေးရှုထောင့်ကပဲကြည့်ကြည့်၊ ဥပဒေဘက်ကပဲ ကြည့်ကြည့် ဂမုန်းရဲ့ဘဝကို ခင်ဗျားပျောက်အောင်လုပ်ခဲ့တာ။ သူ့ဘဝကိုပြန်ရှာပေးမှ ခင်ဗျား အပြစ်လွတ်မှာပေါ့။ ဒါ ကျုပ်ရဲ့စိတ်နဲ့ပြောနေတာနော်။ ဂမုန်းရဲ့စိတ်ကတော့ ခွင့်မလွှတ်နိုင်အောင် နာကြည်းနေမှာပဲ”

“ငါ ငါက ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ဂမုန်းဆီမှာ ခင်ဗျား အပြစ်ကိုဝန်ခံ၊ ခင်ဗျားမိုးလာခဲ့တဲ့ နေ့ကပဲဂေဟာကို ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်လိုက်ဖို့ မဟုတ်ရင်တော့ ခင်ဗျားကို အချုပ် မညှာတာနိုင်ဘူး”

“ဖို့ ဖို့လိုတော့ မဖြစ်ဘူးလေကွာ။ အဲဒီဂေဟာကို ကြီးကြပ်တဲ့ဆရာမကြီး ရှိနေသေးရင် ငါ့ကိုမှတ်မိပြီး ဘယ်ခွင့်လွှတ်ပါ့မလဲ”

“ဒါဆို ခင်ဗျား ကျုပ်ကို တစ်ပတ်ရိုက်သွားရင် ဘယ်လို ဆုံးမလဲ။ ဂေဟာကို အလွဲကြီးလမ်းညွှန်ပြီး ထွက်ပြေးသွားတာမျိုးပေါ့။”

သေချာမှ ဂမုန်း ဘာကြောင့် အဲဒီဂေဟာကိုရောက်ရတာလဲ၊ ဂမုန်း အမေ ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိရမှာ”

ဦးသိုက်စိုးမျက်နှာကြီး ရှုံ့မဲ့နေကာ ခေါင်းကို စုံကုတ်သည်။

“အဲဒီဂေဟာကို သိရုံနဲ့ မဖြစ်ဘူးလားကွာ”

“မဖြစ်ဘူး၊ အဲ ထားပါတော့ အဲဒီဂေဟာကို ဂမုန်းနဲ့ ကျုပ် သွားစုံစမ်းမယ်၊ ခင်ဗျားအနားမှာ ကျုပ်သူငယ်ချင်းကို စောင့်ကြည့် နိုင်းမယ်၊ အလွဲလွဲအချော်ချော်ဖြစ်ရင် လက်ထိတ်နဲ့ခင်ဗျား မိတ်ဆွေ ဖြစ်သွားမယ်”

“အေး အေးပါ မင်းကြိုက်သလို လုပ်ပါတော့ကွာ”

အတည်ပေါက်နှင့် ခြိမ်းခြောက်တော့လည်း ဦးသိုက်စိုးက ကြောက်တတ်သားပင်။ တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ဆတ်တုန်လို့။ မျက်နှာ လေးလည်း ဆီးရွက်ခန့်သာ ရှိတော့သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဂမုန်းရဲ့ဆန္ဒတစ်ခုကို ဖြည့်ဆည်းနိုင်လျှင် ဒီအ ကျေနပ်ပါသည်။

မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရတဲ့လမ်းစတစ်ခုကို ဂမုန်းသက် သက်သာသာ လျှောက်ခွင့်ရပါစေတော့။

အင်း (၅)

“ဖြန်း ဖြန်း”

“ဟာ ဂမုန်း မလုပ်ရဘူးလေ၊ သူပြောပြလို့ ဂမုန်းဘဝ အစ်ဆစ်ချိုးကို သိရတာ”

“သူလိုလူမျိုးကို ကျေးဇူးတင်ရဦးမှာလား ဒီသ၊ သူတို့ရဲ့ အောက်တန်းကျတဲ့ စိတ်ဓာတ်ကြောင့် ငါ့ကိုယ်ငါ မထိန်းသိမ်းနိုင်ခဲ့ နဲ့ ဖြည့်တန်ဆာဘဝကို ရောက်နေပြီ”

“အဲဒါတွေ မပြောနဲ့တော့ ဂမုန်းရာ၊ နင်သိချင်တာ နှင့်အမေ သိသူလဲဆိုတာပဲ မဟုတ်လား၊ သူ့ရဲ့ဝန်ခံမှုက နှင့်မျှော်လင့်ချက် သူ့ အကောင်အထည်ဖော်နိုင်မှာပါ”

www.burmeseclassic.com

မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ပါးနှစ်ဖက်ကို ပွတ်သပ်နေတဲ့ ဦးသိုက်စိုးကို ဂမုန်းရွံရှာစက်ဆုပ်စွာ ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။ ဆဲဆိုတိုင်းထွာနေလို့ရော ဒီလိုလူမျိုးတွေက နာတတ်မည်တဲ့လား။

“ကျွန်မအမေက အဲဒီဂေဟာပိုင်ရှင်လား”

“မသိဘူး၊ ငါတို့လင်မယား အဲဒီဂေဟာမှာ အလုပ်ဝင်တော့ အဲဒီဂေဟာကို ကြီးကြပ်စောင့်ရှောက်နေတဲ့ ဆရာမကြီးဒေါ်နုတင်က တစ်နှစ်ကျော်အရွယ် မင်းကို ပွေ့ပွေ့ပိုက်ပိုက် ယုယုယယနေတာပဲ။ အဲဒီဂေဟာမှာရှိတဲ့ကလေးလေးတွေအားလုံးကို သားရေသမီးရေမီးတော့ သူ့မွေးထားတဲ့သမီးလား။ စွန့်ပစ်ခံရတဲ့ကလေးတွေလား မေ့ခြားတတ်တော့ဘူး”

“ကျွန်မအမေလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်ပေါ့”

“ထင်တာပဲ၊ သူ့ယောက်ျားနဲ့တွဲပြီး တစ်ခါတလေ တွေ့တယ်။ ကလေးတွေကို ကြင်နာယုယပြီး မေတ္တာတွေ အပြည့်အစုံ ထွေးပိုက်နေတော့ သူ့မိသားစုဝင်တွေလား။ တာဝန်အရ လုပ်နေတာလား မပြောတတ်တော့ဘူး။ အဲဒီဂေဟာရဲ့ပိုင်ရှင်က နိုင်ငံခြားမှာ နေတယ်လေ။ စေတနာဝန်ထမ်းလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

သိုက်စိုးအဖြေက မရေရာပါ။ ဒါပေမဲ့ ဖြစ်နိုင်ခြေလည်း နေတာပို့ နာခိုက်နိုးပါး ကားမောင်းပြီး ထိုမိဘမဲ့ဂေဟာကို ရောက်

လာခဲ့ကြသည်။ ဦးသိုက်စိုးနှင့် ဖုန်းမြတ်က အပြင်မှာနေခဲ့ကြပြီး ဒီသန့်ဂမုန်းက ဂေဟာအတွင်းထဲ ဝင်လာခဲ့ကြ၏။

ခမ်းနားတောက်ပြောင်ခြင်း မရှိပေမယ့် သီးပင်စားပင် သစ်ပင်ပန်းမာလ်များဖြင့် ဂေဟာလေးက စိမ်းစိုအေးချမ်းလှသည်။

စေတနာဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ကို ဒေါ်နုတင်နာမည် မေးလိုက်တာနှင့် ရုံးခန်းနှင့်ဆင်ဆင်တူသော အဆောက်အအုံလေးကို သမ်းညွှန်ကြ၏။

တွေ့ရတော့မည်ဆိုတော့ ဂမုန်း ရင်တွေဆတ်ဆတ်တုန်ကာ ခြေဖျားလက်ဖျားတွေ အေးစက်လာသည်။

အမေ သူမအမေ ဖြစ်နိုင်သလား။

မဟုတ်ဘူးဆိုလျှင် -

“အမေ”

စာရွက်စာတမ်းဖိုင်တွေထပ်ထားသော စားပွဲပြင်ခြင်နောက်က နိုင်ငံသားထိုင်ခုံမှာ ထိုင်နေသော အသက်ငါးဆယ်ဝန်းကျင်ခန့် အမျိုးသမီးကြီးကို ဂမုန်း လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ အမေဟု ခေါ်ကြည့်လိုက်သည်။ ဒါငါ့မျက်မှန်အောက်က မျက်ဝန်းတွေ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာပြီး ဖော်ရွေစွာ ပြုံးလေ၏။

“အမေလို့ ခေါ်လိုက်တာလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒီဂေဟာက ပညာတွေသင်ကြားပေးလိုက်လို့ အပြင်မှာ အခြေတကျဖြစ်သွားတဲ့လူတွေက ငါ့ကို အမေလို့ခေါ်ပြီး အလည် အပတ်လာတဲ့သူ ရှားပါတယ်။ မင်းနာမည် ဘယ်သူလဲ”

“ဂမုန်းရိုင်း”

“အိုး အဲဒီနာမည်နဲ့ မရင်းနှီးဘူး ထင်တယ်။ ဘာကြောင့် ငါ့ကို အမေလို့ခေါ်ရတာလဲ”

“ကျွန်မ ဒီဂေဟာလေးကို သုံးနှစ်သမီးအရွယ်လောက်အထိ နေခဲ့ဖူးတယ်”

“ဟင် ဘယ်လို”

“ဒီဂေဟာမှာ အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်လောက်က ကလေးလေး တစ်ယောက် မပျောက်ပျားဘူးလား”

ဒေါ်နုတင် တွေခနဲဖြစ်ကာ စဉ်းစားနေသည်။ ဂမုန်း ရင်တွေ တလုပ်လုပ်ဖြစ်ကာ ဒေါ်နုတင်ကို အကြည့်မလွှဲမိ။ ဒေါ်နုတင်က အချိန် အတော်ကြာမှ စဉ်းစားမိဟန်နှင့်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီဂေဟာမှာ တစ်ထောင့်ကိုးရာရှစ်ဆယ်ခုနစ် နှစ်ဆန်းပိုင်းလောက်က သုံးနှစ်သမီးအရွယ်ကလေးမလေးတစ် ယောက် အမှီးခံလိုက်ရတယ်။ အဲဒီနောက်ပိုင်း စေတနာ့ဝန်ထမ်းလုပ်

ချင်တဲ့သူတွေကိုတောင် အမှားအယွင်းမရှိအောင် စိစစ်ပြီးမှ လက်ခံ တယ်။ မင်းက အဲဒီကလေးမလေးလား”

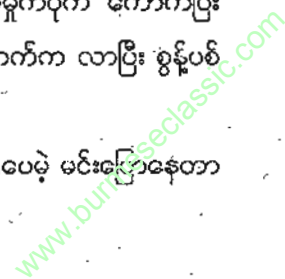
“ဟုတ်တယ်။ အမေ့သမီး မဟုတ်ဘူးလား”

“ငါ ဝမ်းနဲ့လွယ်မွေးတဲ့ကလေးကို ဆိုလိုတာလား။ ငါ့မှာ သားသမီးအရင်း မရှိဘူး။ ကလေးမမွေးနိုင်တဲ့ အမြို့မဖြစ်ပေမယ့် ငါက ကလေးတွေကို အရမ်းချစ်တယ်။ အဲဒါကြောင့် ငါ့ယောက်ျားနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး ဒီဂေဟာမှာ စေတနာ့ဝန်ထမ်းလုပ်ခဲ့တာ။ ကလေးတွေ အားလုံးက ငါ့ကို အမေလို့ခေါ်တာကို ငါပီတိဖြစ်တယ်။ ငါက သား လေးတွေ၊ သမီးလေးတွေ ခေါ်ခွင့်ရတာကိုလည်း ကြည်နူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ အတောင်အလက်စုံတော့လည်း ငါ့ကို ခြေစုံကန်သွားကြတာ မိမိ”

အေးစက်စက်ဖြစ်နေပြီဆိုကတည်းက သူမအမေ မဖြစ်နိုင် ဘူးဆိုတာ သိပေမယ့် ဂမုန်းရင်ထဲမှာ တလိုက်လိုက်ဝမ်းနည်းနေသည်။

“ဒါဆို အဖေအမေမရှိ မိဘမဲ့ဘဝနဲ့ ကျွန်မက ဒီဂေဟာကို ဆက်လာခဲ့တာလား။ ဒါမှမဟုတ် ဘယ်အမှိုက်ပုံက ကောက်ပြီး နှေးစားခဲ့တာလဲ။ ပြီးတော့ တစ်ယောက်ယောက်က လာပြီး စွန့်ပစ် ဘေးတာလား”

“မေးခွန်းတွေက များလိုက်တာ။ ဒါပေမဲ့ မင်းကြောင့်တော့

တွေ တစ်ခုမှမဟုတ်ဘူး၊ အမျိုးသမီးဘော်ဒါဆောင်ပိုင်ရှင် ငါ့ရဲ့အသိ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က အကူအညီတောင်းပြီး အပ်ထားခဲ့တာ”

“ရှင်”

“ဟုတ်တယ်၊ နိုင်ငံခြားမှာ လုပ်ငန်းသွားလုပ်တဲ့ သူ့အဖေ ဆုံးလို့ နိုင်ငံခြားကို လိုက်သွားရမှာမို့ မင်းကို ငါ့ဆီ အပ်ထားခဲ့တာပါ။ သူ့ နိုင်ငံခြားက ပြန်ရောက်တော့ မင်းက အခိုးခံလိုက်ရပြီလေ။ ဘယ်သူမှ ဘာမှမတတ်နိုင်ကြဘူး။ အကျယ်တဝင့်ဖြစ်ပြီး အရှက်ရမှာ စိုးတဲ့သူကြောင့် မင်းကို ဖုံးဖုံးဖိဖိပဲ ရှာဖွေခဲ့ရတယ်”

“သူက ကျွန်မအမေလား”

ဒေါ်နုတင် ခေါင်းယမ်းကာ ခပ်ယဲ့ယဲ့ပြုံးသည်။

“သူက ဒီနေ့အချိန်ထိ အိမ်ထောင်မပြုသေးတဲ့အမျိုးကြီးပဲ မင်းက သူ့သမီး မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဟင်”

ခုမှ ထိုင်ခုံတစ်လုံးပေါ် ဂမုန်း ဆောင့်ခနဲ ပြုတ်ကျသွားသည်။ အမေတစ်ယောက်ရဲ့သမီးအဖြစ် ခုချိန်ထိ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရှာဖွေ မတွေ့သေးပါလား။ သူမ တုန်လှုပ်လှုပ်ခံစားနေချိန်မှာ ဒီသံက ဒေါ်နု တင်ရှေ့ကို တိုးကပ်သွားသည်။

“သူ့ကိုလာပို့တဲ့ အဒေါ်ကြီးရဲ့လိပ်စာကို သိပါသလား”

“အင်း သူက ငါ့ထက် နုပျိုပါသေးတယ်၊ ဒီရန်ကုန်မှာတော့ ဘုတ်ဘူး၊ မန္တလေးမှာ၊ အရင်တုန်းက တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူတွေ အဆောင်ပိုင်ရှင်အဖြစ်နဲ့ ခုချိန်ထိရှိသေးတယ်၊ နေဦး သူ့လိပ်စာကို သိတဲ့သူမှာ ပြန်ရှာပေးမယ်”

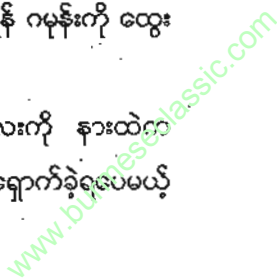
ဒေါ်နုတင်က ပါဝါမျက်မှန်အောက်က မျက်ဝန်းတွေကို စူးစူးလျက် နှစ်ကြာနေတဲ့ ဖိုင်တွေကို တစ်ရွက်ချင်း လှန်ကြည့်နေသည်။

“ဟော တွေ့ပြီ၊ ဟင် မနှင်းရီ မင်းကိုလာပို့တဲ့အချိန်က နာမည်က ဂမုန်းရိုင်း မဟုတ်ပါဘူး၊ စံပယ်ဖြူပါ”

“မိဘမဲ့ဂေဟာမှာ အဲဒီနာမည်ကို ပေးမယ်၊ ဘဝသစ်မှာ နောင်ဘက်နာမည်နဲ့ ရှင်သန်ခဲ့တာ မထူးဆန်းလောက်ပါဘူး၊ ရပ် ညီခဲ့ရတဲ့ အခြေအနေကလည်း ဆိုးဝါးကြမ်းတမ်းခဲ့တယ်လေ”

ဘာကြောင့်လဲလို့ ဒေါ်နုတင် ဆက်မမေး။ လိပ်စာကို ရေး ခြားယူစေပြီးမှ တုန်တုန်ချည့်ချည့်နှင့် ထလာရန် ဂမုန်းကို ထွေး ထွေးသည်။

“အမေလို့ခေါ်လိုက်တဲ့ မင်းရဲ့အသံလေးကို နားထဲက နှစ်ထူး ငါ့ အချိန်တွေ အစောကြီး မစောင့်ရှောက်ခဲ့ရပေမယ့်

အမေလို့ခေါ်ပြီး နှုတ်ဆက်ခဲ့တဲ့မင်းကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒီ
ဟာမှာ ငါပြုစုခဲ့ရတဲ့ ကလေးတွေ ဒီနေ့ဒီအချိန်ထိ အများကြီး
ဒါပေမဲ့ အရွယ်ရောက်လို့ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်နိုင်ကြ
အချိန်မှာ အိုမင်းမစွမ်းဖြစ်လာတဲ့ ငါ့ကို အမေတစ်ယောက်အပြင်
အသိအမှတ်ပြုတဲ့သူက အနည်းအကျဉ်းပဲရှိတယ်။ ဝမ်းမနည်းပါဘူး
နောက်ဘဝမှာ ငါ့ဝမ်းနဲ့လွယ်မွေးရတဲ့ သားတွေသမီးတွေနဲ့ မိသား
ဘဝလေးကို ပိုင်ဆိုင်ရရင် ကျေနပ်ပြီ”

ဂမုန်းရင်ထဲ ဆိုနှင့်နာကျင်သွားသည်။ ကိုယ့်ဝမ်းနဲ့လွယ်
မမွေးခဲ့ရတဲ့ကလေးတွေအပေါ်မှာတောင် ဒေါ်နတင် မေတ္တာထားတ
လွန်း၏။ သူမအမေဖြစ်တဲ့ မိန်းမကြီးက ဘာကြောင့် သူမကို စွန့်
ရက်ခဲ့တာလဲ။

ဒီမေးခွန်းတွေမေးဖို့ သူမကို မွေးထုတ်ပြီးမှ စွန့်ပစ်ခဲ့
အမေဆိုသူကို အမြန်ဆုံးတွေ့ရမှ ဖြစ်မည်။

“ဒါဆို မင်းက ဂမုန်းကို မန္တလေးလိုက်ဖို့မှာပေါ့”

“အေး ဟုတ်တယ်။ သဲလွန်စတောင် တွေနေပြီပဲ အဆုံး
လိုက်လည်း အဆင်ပြေနေပြီ”

“မင်းဒယ်ဒီလည်း မရှိတူး ဂမုန်းနဲ့ မင်းကလည်း မန္တလေး
သွားမယ်။ ဆိုင်တွေကို ဒီအတိုင်း ပစ်စလက်ခတ်ထားခဲ့လို့ ဖြစ်ပါလေ

ငါကရော ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“မင်းနေခဲ့လေ။ ဆိုင်တွေကို ဦးစစ်အောင်နဲ့ တစ်လှည့်စီ
တာဝန်ယူလိုက်။ ဒယ်ဒီပြန်လာရင် ငါ့ကိစ္စ ငါရှင်းမယ်။ ဂမုန်းခံစားနေ
တာ မင်းမြင်တဲ့အတိုင်းပဲ။ ငါ ဘယ်လိုမှ မကြည့်ရက်ဘူး။ ကဲ
ဒီလိုကိစ္စ ခင်ဗျားလည်း ပြန်လို့ရပြီ။ နောက်ဆိုရင် ငွေရပြီးရော
အလုပ်တွေ မလုပ်ပါနဲ့တော့။ ကိုယ်ချင်းစာစိတ် ထားပါ”

ဒီသေခံစိတ်ရင်းအမှန်ကို သိလိုက်ရသည့်အတွက် ဂမုန်းရင်
ထဲမှာ တစ်ခါမှမဖြစ်ပေါ်ဖူးသော လေးစားစိတ်တို့ အလေးအနက်
ဖြစ်လာခဲ့သည်။ လူချင်းတူပေမယ့် စိတ်ချင်း၊ တန်ဖိုးချင်းမတူညီတာ
နီးလည်း နားလည်လိုက်၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီသေခံအတူတူ မန္တလေးရွှေမြို့တော်ကြီးကို
ချောက်ရဦးမှာပါလား။

တွေ ရစ်ဝိုင်းနေတာ မြင်နေရ၏။

ဘာကြောင့်လဲ။ ဘယ်သူ့အတွက်လဲ ဒီမျက်ရည်တွေက။

“ဒီဝန်းကျင်မှာ အမျိုးသမီးသီးသန့်ဘော်ဒါဆောင်ပိုင်ရှင် အဖြစ်နဲ့နေလာခဲ့တာ တော်တော်ကြာပြီ။ အန်တီအဆောင်က စည်းတမ်းကြီး စည်းစနစ်ရှိတယ်လို့ နာမည်ကြီးတော့ နယ်ဝေးက မိတာတွေက အစ ယုံကြည်စိတ်ချပြီး လာအပ်ကြတယ်။ နယ်မြေအသီးသီးမှာ ထည်း တက္ကသိုလ်ဆိုတာ မရှိသေးတော့ လူမျိုးပေါင်းစုံနဲ့ ပျော်စရာ ဘောင်းတဲ့ မန္တလေးတက္ကသိုလ်ကြီးပေါ့။ အဲဒီအထဲမှာ မင်းရဲ့အမေ ဖြစ်လာကြမယ့် မိန်းကလေးသုံးယောက်က အန်တီနဲ့ပိုပြီး ရင်းနှီးသံသောဉာဏ်ဖြစ်ဖို့ အကြောင်းဖန်လာခဲ့တယ်”

အနန်း (၆)

“မမနု ဖုန်းဆက်ထားလို့ အကြောင်းစုံသိပြီးပါပြီ။ အန်တီက မင်းအမေ မဟုတ်ဘူးဆိုတာလည်း မင်းသိပြီးပြီ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့။ ကျွန်မအမေ ဘယ်သူလဲဆိုတာ အန်တီ သိနေတယ်မဟုတ်လား”

“ဟင့်အင်း”

“ဟင် ဘာ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

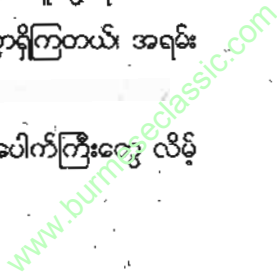
မျှော်လင့်ချက်တွေ ပျောက်ဆုံးသွားသလို သူမရင်ထဲ လှိုက်ဟာမောပန်းသွားသည်။ မျက်နှာပေါ် ဆံနွယ်တွေမကျအောင် သေသံစွာ ဆံထုံးမြင့်မြင့်ထုံးဖွဲ့ထားတဲ့ ဒေါ်နှင်းရီမျက်ဝန်းအိမ်က မျက်ရည်

“ရှင် ကျ ကျွန်မအမေက သုံးယောက်လား”

ဂမန်းရဲ့ထိတ်လန့်အံ့သြမှုကို ဒေါ်နှင်းရီ မချီတခိုပြီး၍ ခေါင်းညှိတ်သည်။

“ဝမ်းနဲ့လွယ်ပြီး မွေးထုတ်လိုက်တာတော့ တစ်ယောက် ညည်းဖြစ်မှာပါ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီသုံးယောက်ထဲက ဘယ်သူမွေးလိုက်တယ် ဆိုတာ မသိအောင် သူတို့ချင်း ပိရိကြတယ်။ သစ္စာရှိကြတယ်။ အရမ်း ချစ်ကြတဲ့ သူငယ်ချင်းသုံးယောက်ပေါ့”

ဂမန်း ခိုက်ခနဲဖြစ်သွားကာ မျက်ရည်ပေါက်ကြီးတွေ လိမ့်

ဆင်းကျလာပြီး အံတင်းတင်းကြိုက်မိ၏။

ခုချိန်ထိ မရေရာသေးတဲ့ သူမဘဝကို နာကြည်းစိတ်နှစ်သက်စရာမရှိတော့ပါ။ ဒီသံက သူမပခုံးလေးကို ခပ်ဖွဖွပုတ်ပြီး နှစ်သက်စရာမရှိတော့ပါ။ သည်။

ဒေါ်နှင်းရီကတော့ သူမရဲ့တစ်ထပ်တိုက်ပြတင်းပေါက်လေးကနေ နှစ်ထပ်ဘော်ဒါဆောင်ဘက်ကို ငေးကြည့်ရင်း သက်ပြင်းချနေ၏။ အတိတ်ကို ပြန်သတိရစေသော လွမ်းမောခြင်းလား မသိနိုင်။

“ပျင်းပျော်ပျက်ပြေးမန္တလေးလို့ အဲဒီအချိန်တုန်းက နာမည်ရတဲ့ တွင်ခဲ့သေးတာလား။ မိဘတွေက ပညာသင်ဖို့ တစ်နယ်တစ်ကျေးလက်လို့ လိုက်တာ။ လွတ်လပ်မှုတွေ အပြည့်အဝခံစားတော့လို့ အမိနဲ့အဖေလိုက်သလိုပဲ။ တချို့လူငယ်တွေက အစကတော့ အကျွမ်းတဝင်မသိဘဲ သေးလို့ ပျင်းတယ်၊ နောက်တော့ ပျော်တယ်။ အပျော်လွန်လာတော့ ပျက်တယ်။ ပျက်ပြီးတော့ ပြေးရတော့တာပဲလေ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအိမ်နဲ့လေးဆုံးယောက်ကတော့ ပညာရေးဆုံးခန်းတိုင်ပြီး ဘွဲ့တွေအသီးသီး သွားကြပါတယ်။ ကျောင်းပြီးလို့ တစ်နှစ်ကြာတဲ့အထိ အန်တီမိသားစုက ဘိုးဘွားပိုင်တဲ့ ခြံဝင်းကျယ်လေးနဲ့ ပျဉ်ထောင်အိမ်လေးမှာ အတူတူနေသွားကြသေးတယ်”

“ကျွန်မကို မွေးဖွားဖို့အတွက်လား”

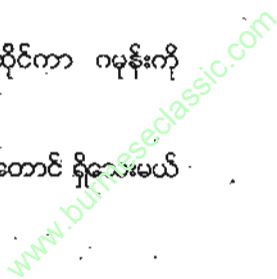
“အင်း ဟုတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီကိစ္စကို အန်တီနောက်မှ ခွဲခဲ့တာပါ။ သူတို့ကိုငှားထားတဲ့ အဲဒီအိမ်လေးကို သူတို့တွေ ဆင်ပြေကြရဲ့လားလို့ သွားကြည့်ရင်းနဲ့ သမီးလေးတစ်ယောက်ကို အံ့အံ့ချစ်မြတ်နိုးနေကြတာ မြင်ခဲ့ရတာ”

“ဒါဆို ကျွန်မကို ဘာကြောင့်မိဘမဲ့ဂေဟာမှာ စွန့်ပစ်ခဲ့လဲ”

“သူတို့တွေ အနာဂတ်ပျောက်နေလို့ စေတနာနဲ့ အန်တီတစ်တွန်းခဲ့တာ။ သူတို့တွေက လူချမ်းသာမျိုးရိုးဂုဏ်မြင့်တဲ့အသိုက်ကလေးတွေကလေ။ အဲဒီအချိန်မှာ ကလေးတစ်ယောက် တိတ်တိတ်ဆေးဆေးလိုက်တာကို ဖုံးအိထားနိုင်သေးပေမယ့် အရွယ်ရောက်လာတဲ့အခါမှာ ဘယ်သူက မွေးလိုက်တဲ့သမီးရယ်လို့ ဂုဏ်ဖော်ချေကြမှာလဲ။ ဒါတွေက အန်တီကိုယုံကြည်ပြီး အပ်ထားကြတယ်။ သူတို့တွေ အပြစ်နေကြတော့ သူတို့မိဘတွေကို အန်တီ ဘယ်လိုမျက်နှာပြုရမလဲ။ ဟိုမျိုးရုန်းနယ်စိတ်ကစားတဲ့အရွယ်မှာ သိပ်ထိန်းကျောင်းရခက်တာပဲ”

သက်ပြင်းရွိုက်ရင်း ထိုင်ခုံမှာ ပြန်ဝင်ထိုင်ကာ ဂမုန်းကို နှင်းရီ စေ့စေ့ကြည့်သည်။

“သူတို့ မှားခဲ့ကြတဲ့အချိန်က မင်းအရွယ်တောင် ရှိသေးမယ်

မထင်ဘူး”

“အဲဒီမိန်းကလေးသုံးယောက်ထဲက တစ်ယောက်ယောက် ကျွန်မအမေဆိုတာ သေချာတယ်ပေါ့”

“သေချာပါတယ်၊ မြခွာညို၊ စကားစိမ်း၊ နှင်းဆီနီ၊ သူ သုံးယောက်ရဲ့ပန်းနာမည်မျိုးဖြစ်အောင် မင်းကို စံပယ်ဖြူလေ သူတို့ခေါ်ကြတယ်၊ မိန်းကလေးသုံးယောက်၊ သူတို့ကိုမေးဖို့ တော်ခက်တယ်၊ ဘယ်လိုပန်းကလေးတွေလဲ မင်းသိလား၊ သူတို့ ကောင်းကင်မှာပျံနေတဲ့ ငှက်ကလေးတွေလို လွတ်လပ်တ လိပ်ပြာလေးတွေလို လှပတယ်၊ တောထဲက သမင်လေးတွေလို လတ်တယ်၊ ဘာကိုမှ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ရမယ့်မသိဘဲ ရဲရင့်ကြံ ကြံ ပျံသန်းနေချင်ကြတာပေါ့”

မူနီဝါးနေရာမှ အနီးကပ်မြင်နေရတဲ့ ပန်းချီကားတစ်ချက် အတိတ်၏အရိပ်တို့က ပြတ်သားထင်ရှားလာသည်။ အောက်မှစ ဖွယ်မကောင်းပေမယ့် မေ့ပစ်လိုက်လို့လည်း မရဘူးလေ။

မြခွာညို၊ စကားစိမ်း၊ နှင်းဆီနီ။

မရင့်ကျက်သေးပေမယ့် အရှိန်အဟုန်နှင့် ပျံသန်းချင် တက်ကြွနေတဲ့အချိန်များ။

အခန်း (၇)

ကလင် ကလင် ကလင်

“တောင်တမန်ရောက်မယ်နော်၊ လမ်းကြိုလိုက်ချင်ရင် လျှော ဈေးပေါ့ဈေးနဲ့ တင်သွားမယ်”

“ဘူးသီးကြော်၊ ငါးကြော်လည်း အလကားကျွေးမယ်လို့ ပြောပါပဲ၊ အဲဒါမှ တို့ကယ်ရီယာခုံမှာ ဘဲလေးတွေပါလာမှာပေါ့”

“အောင်မယ် မိန်းမတွေနော် ကျုပ်ချစ်သူနဲ့ သွားတွေ့မှာ အနှောင်အဖွဲ့တွေ သယ်မလာနဲ့”

“ကြည့်စမ်း ကြည့်စမ်း ဒေါ်ခွာညိုတို့က ကျုပ်တို့ ဖွံ့ဖွံ့လို့ သည်း ဒီအခြေအနေရောက်လာသေးတယ်၊ အဟန့်အတားနဲ့ ပုန်ကန်

www.burmeseclassic.com

နေပြီ”

“ဟုတ်ပါ၊ နီနီရေ့ ငါတို့ သူ့နောက်မလိုက်ဘဲ လမ်းကြောင်း ပြောင်းရအောင်၊ ကျေးဇူးရှင်တွေကို စော်ကားနေတယ်”

“အမယ်လေး၊ လေး မလုပ်ကြပါနဲ့၊ ဒီမှာ ရင်တွေခုန်လွန်း လို့ တစ်ယောက်တည်း မသွားရဲပါဘူး၊ ရှိကြီးခိုးပါတယ်”

“ဟား ဟား သဲနားစရာကောင်းလိုက်တာ”

စက်ဘီးတွေကို မရပ်မနားနင်းလာရင်း ရယ်သံတွေက တစ် လမ်းလုံး ဝေစည်ယုံ့လွင့်ကျန်ခဲ့သည်။

တောင်တမန်ကိုရောက်တော့ ဖော်ရှိန်းက အကြော်ဆိုင်မှာ အရင်ရောက်နှင့်နေ၏။ သူမတို့အုပ်စုရောက်လာတော့ မြင်ပါရဲ့နဲ့ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့် ရေခွေးတွေ ထစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် ဝှဲသောက်နေ သည်။

“ရေခွေးတွေ အဲလောက်သောက်နေရင် ညကျ ရှူးရှူးတွေ အိပ်ရာထဲမှာ ပေါက်ချဦးမယ်နော်”

“ဟာဗျာ နီနီတို့ကတော့ လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ”

ယောက်ျားဖြစ်ပြီး ရှက်တတ်လွန်းတဲ့ ဖော်ရှိန်းမျက်နှာကြီးက တော်တော်နှင့် ပြန်မော့မလာ။

သူမတို့တွေ ထိုင်ခုံတွေမှာ အသီးသီးဝင်ထိုင်လိုက်ကြပြီး

အစားအသောက်တွေ တစ်ယောက်တစ်မျိုး မှာလိုက်ကြ၏။ ဒီဆိုင် လေးက နန်းကြီးသုပင် ညှပ်ခေါက်ဆွဲ၊ ရန်ကုန်မုန့်ဟင်းခါးနှင့် အကြော် ချိုးစုံရသည်။

“ဟဲ့ အစားတွေချည်း ဖိစားမနေနဲ့၊ နင် ဒီနေ့ ဖော်ရှိန်းကို အဖြေပေးမှာဆို ပေးလိုက်လေ”

“နင်တို့ရှေ့မှာ ငါက ဘယ်လိုအဖြေပေးရမှာလဲ၊ ပြီးတော့ ဆိုင်ထဲမှာ လူတွေက အများကြီး”

“ဪ ကျုပ်တို့က ရှောင်ပေးရမယ်ပေါ့၊ အစက မလိုက် တော့ဘူး ပြောတော့ သူပဲ အံမယ်လေး၊ အဘလေး တ၊ပြီး၊ ဟွန်း သူတွေကြားမှာ ကြောက်ရင် နင်တို့ ဦးပိန်တံတားအလယ်ကောင် သွားကြပါလား”

နူတ်ခမ်းတစ်လံ ပန်းတစ်လံနှင့် စကားစိမ်း ရန်တွေ့တော့ ဖော်ရှိန်းက ပြုံးစိစိနှင့် မြဲခွာညိုလက်ကိုဆွဲကာ ထထွက်သွားသည်။

အဘလေးနှင့်နှင်းသီနီ မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူးနှင့် ပါးစပ်အဟောင်း သား ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

“အဲတော် ပြောင်လို့နောက်လို့တောင် မရပါလား၊ အုံပဲကြီး အဖြေတောင် မပေးရသေးဘူး ခွာညိုကို ဆွဲခေါ်သွားလိုက်တာ၊ ဘာဘဲရောက်ရဲ့နဲ့”

“အေးလေ ဟိုမိန်းမကလည်း ဘယ်အချိန်ကတည်း လိုက်ချင်နေလဲ မသိဘူး၊ ဖျပ်ဖျပ်ကိုလူးလို့”

“တို့ သူတို့နောက်ကို လိုက်ချောင်းမလား”

“မချောင်းချင်ပါဘူး၊ မတော်တရော်တွေ လုပ်နေတာတွေ အားကျမိတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ငါတို့ကို စိတ်ဝင်စားမယ့်သူ ရှိသေးတာမဟုတ်ဘူး”

“အိုး ဒါလေးများ မိန်းမမာယာတဲ့ ကိုယ့်ကို စိတ်ဝင်စားအောင်၊ သံတိထားမိအောင်လုပ်ရတာ လွယ်ပါတယ် ဒီမှာ”

“ဖြောင်း”

စကားစိမ်းနှင့်နှင်းဆီနီ လက်ဝါးချင်းရိုက်ရန် ဆိုင်ထဲ မျက်လုံးဝေဝဲရှာဖွေလိုက်သည်။

ပြီးတော့ ပြိုင်တူ နှာခေါင်းရှုံ့မိကြ၏။

“မမိုက်ဘူးဟ၊ လမ်းပေါ်တက်ရှာမယ်”

“ကျောင်းမှာပဲ ရှာမယ်ဟာ”

“အာ ကျောင်းမှာ သိပ်လွတ်လပ်တာမဟုတ်ဘူး၊ အဆရာမတွေက မျက်လုံးဒေါက်ထောက်ကြည့်နေတာ၊ မိဘတွေ သတင်းပြန်ရောက်လည်း ကျောင်းတောင်တက်ရမှာမဟုတ်ဘဲ လာပါဟာ ခွာညိုကို အားကျမခံ တို့လည်း ချစ်သူရှာပုံတော် ဖွင့်မ

“ကို ပတ်မယ်”

တိုင်ပင်ပြီးတာနှင့် စားသောက်ပြီးသမျှ ပိုက်ဆံရှင်းခဲ့ပြီး အတို့နှစ်ယောက် စက်ဘီးလေးတွေ ဖြည်းဖြည်းနင်း၍ ထွက်လာခဲ့ သေးသည်။

“ဟဲ့ ခွာညို၊ စက်ဘီး ဒီအတိုင်းထားခဲ့တာဖြစ်ပါ့မလား”

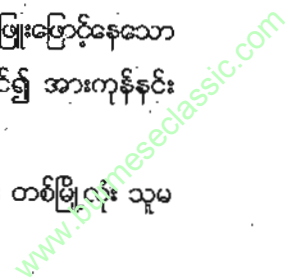
“ဆိုင်ရှင်တွေနဲ့ ရင်းနှီးနေတာပဲ၊ ခွာညိုလာရင် ပေးလိုက် ပေးပါ့၊ မပေးလည်း ပူစရာမလိုဘူး၊ သူ့အဖေက ကော်ဖီခြံပိုင်ရှင်ပဲ နောက်တစ်စီး ဝယ်ပေးလိမ့်မယ်”

“နီနီ ရှေ့မှာ စက်ဘီးတွေ ဆိုင်ကယ်တွေ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေ သေးနေ ဂရုစိုက်ဦး”

“စိမ်း နင်ကလေး သိပ်ကို ပူပန်ကြီးတာပဲ၊ မန္တလေးမှာ ကျောင်းလာတက်ပြီး စက်ဘီးတွေ ဆိုင်ကယ်တွေ ကြောက်နေလို့ မလား၊ ဒီစက်ဘီးတွေ နင်းလာတာပဲ ခြေသလုံးတွေ တုတ်နေပြီ၊ သူ့အဆန်းလုပ်လို့”

နီနီက ဘေးဘိတ်ယာကို သိပ်အာရုံမစိုက်၊ ပြူးပြောင့်နေသော မိမိပေါ်ရောက်တော့ စက်ဘီးကို သုတ်ခြေတင်၍ အားကုန်နင်း

ဒီလိုညနေခင်းမှာ ကျောင်းအားရက်တိုင်း တစ်မြို့လုံး သူမ

တို့ စက်ဘီးပတ်စီးကြသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ရုပ်ရှင်ကြည့်ပြီး ဈေးချိုကိုလည်း သွားတတ်၏။ မိဘတွေက အလျှံပယ်ထောက်ပံ့နေတော့ သုံးချင်တိုင်းသုံးဖြန်းချင်တိုင်း ဖြုန်းကြသည်။ ကျောင်းစတက်တော့ မိဘတွေဆိုင်ကယ်တစ်စီးစီ ဝယ်ပေးပေးမယ့် စက်ဘီးစီးရတာကို နှစ်သက်စက်ဘီးနှင့်သာ သွားလာခဲ့ကြသည်။

ကျောင်းမှာဆိုလည်း ပန်းနာမည်တွေနှင့် သူမတို့သုံးယောက်က ထူးခြားနေ၍ လူအများရဲ့ စိတ်ဝင်စားခြင်းကို ခံရသည်။

ဗရတ်ဗရက်ပျော်ပျော်နေတတ်၍လည်း လူတိုင်း သတိထားမိကြ၏။ ဇော်ရှိန်းနှင့်ခွာညိုရဲ့ဆုံစည်းမှုကလည်း သမားရိုးကျမဟုတ်

မန္တလေးထိုးမုန့် အလွန်ကြိုက်သောခွာညိုက ထိုဆိုင်ခဏခဏရောက်ရင်း အမြည်းပေးတာလည်း မစား၊ အဆစ်ပေးတာလည်း မယူရဲတဲ့ ရှက်တတ်လွန်းသော ဇော်ရှိန်းကို သတိထားမိခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“ယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီးဟယ် အဲလောက်ရှက်တတ်တာကြိုကြိုဖူးပေါင်၊ ငါတို့ကတော့ ဈေးသည်က အမြည်းပေးလည်စားလိုက်တာပဲ၊ အဆစ်ပေးလည်း ယူလိုက်တာပဲ၊ သူကတော့ ငါ့နှစ်ခါသုံးခါဆိုတာ၊ တစ်ခါမှ ယူသွားတာမတွေ့ဘူး၊ ဟီ ဟီ သူ့လည်း

ထိုးမုန့်ကြိုက်ကယ် ထင်တယ်နော်”

“မိန်းမ စိတ်ဝင်စားနေပြီလား၊ ဟိုက ရှက်တတ်တယ်၊ တော်က ရေလာမြောင်းဖောက်၊ ကျုပ်တို့က တာကျိုးအောင် ကူညီမယ်”

ထိုနေ့ကတည်းက အပြောနှင့်အလုပ် ညီအောင် သူမတို့ကြိုးပမ်းခဲ့ကြသည်။ သူမတို့တွေ အတင့်ရပြီး ဖတ်လမ်းဆင်ကြတော့ ဒီနပ်စက်ရုံ၊ ရက်ကန်းရုံတွေပိုင်သော သူဌေးသားလေး ဇော်ရှိန်းသာခံနိုင်မှာလဲ။

ဒီနေ့လို ချိန်းချက်အဖြေပေး ချစ်သူဘဝရောက်တဲ့အထိ အခြေအနေ တိုးတက်ခဲ့သည်။

သူမတို့လည်း အားကျမခံ ရှာပုံတော်ဖွင့်ဖို့ စက်ဘီးလေးတွေ ခင်းရင်း -

စိတ်ပျက်စင်

မယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်ကယ်ပေါ်တက်လိုက်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ ဆေးခန်းလိုက်ပို့မယ်”

“ရ ခပါတယ်၊ ကျွန်မဘက်က မှားတာထင်တယ်၊ ကျွန်မတို့ ဘာသာပဲ သွားလိုက်ပါ့မယ်”

ဩရှုဝါညက်နေသော ကရုဏာသံလေးကို သတိထားမိပေမယ့် နာကျင်လွန်း၍ ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့ပဲ စကားဆန်ငြင်းဆန်လိုက်သည်။

“အဲဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့၊ ကြောက်တတ်ရင် နှစ်ခါပြန် ဆရာပါတယ်ဆိုမှ၊ စက်ဘီးတိုက်မိမှာ၊ မှောက်မှာစိုးလို့ ကြောက်ကြောက်ရှုံ့ရှုံ့ ဟိုကျွေးဒီရှောင်နင်းနေလို့ ခုလိုတိုက်မိတာ”

“ပြောမနေပါနဲ့တော့ဗျာ၊ သူ့အရမ်းနာနေတယ်ထင်တယ်၊ ငင်းမောင် သူ့ကို ဆိုင်ကယ်နဲ့ ငါ ဆေးခန်းခေါ်သွားလိုက်မယ်၊ ငါ့ဘာ သူ့စက်ဘီး နင်းရလား၊ မရလား ကြည့်ပြီးမှ သူ့အဖော်ကောင်ဆေးနဲ့ ဖြည်းဖြည်းလိုက်လာခဲ့သိလား”

“ဟာ ဟိတ်ကောင်”

“အဲတော်”

လင်းမောင်နှင့်ကောင်မလေး ဘာဖြစ်ကျွန်ခဲ့လဲ စိုးသက်နောင်စိုက်။ ဝင်းဝါနဖပ်နေသောမျက်နှာလေးမှာ နာကျင်မှုကြောင့် အရောင်လွမ်း နီမြန်းနေတဲ့ မိန်းကလေးကိုသာ စိုးရိမ်တကြီး ဆိုင်

အခန်း (၈)

“ဟာ”

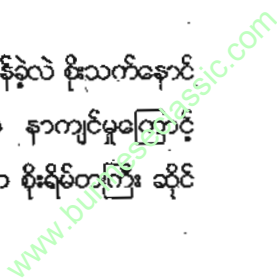
“အံ့မယ်လေး”

“ဝုန်း”

“ဂျုန်း”

အရှိန်ပြင်းပြင်းမဟုတ်ပေမယ့် ဆိုင်ကယ်သမားထက်၊ စက်ဘီးသမားက ပိုပြီးအကျနာသည်။ ဆိုင်ကယ်သမားနှစ်ယောက်က သူ့မတို့အနား ပျာပျာသလဲ အပြေးအလွှားရောက်လာသည်။

“တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ၊ ဘယ်ထိသွားလဲဟင်၊ ဟာ ငါ့သလုံးအဏ်ရာရသွားတာပဲ၊ သွေးတွေထွက်နေပြီ ဆေးခန်းသွားပြန်

ကယ်ပေါ် ဖျတ်ခနဲ ပွေ့တင်၍ ခေါ်လာခဲ့သည်။

“မင်း အရမ်းနာနေလား။ ဆိုင်ကယ်ကို အမြန်မောင်းပေးဖို့ နော်၊ မြို့ထဲက နာမည်ကြီးဆေးခန်းကို ရောက်သွားရင် မင်း သက်သေ သွားမှာပါ။”

သူပြောချင်ရာပြောပြီး လီဗာတင်၍ အမြန်နှုန်းဖြင့် မောင်းလိုက်သည်မို့ သူမရင်တွေ့ပန်းတွေ တုန်ကာ သူ့ခါးကို ထိတ်ထိတ် တကြား ဖက်တွယ်ထားလိုက်ရသည်။

ဒီလူတော့ ဘယ်လိုနေမည်မသိ။

သူမကတော့ ချိုးအိညှို့ရုံနေသော သူ့ကိုယ်သင်းနံ့ကို ဝေဖက်ကာ ရှူရှိုက်နေရသည်မို့ နှလုံးခုန်သံတွေ ပရမ်းပတာ ဖျပ်ဖျပ် ဆူညံနေသည်။

ဆေးခန်းတစ်ခုရှေ့ကိုရောက်တော့ ဆိုင်ကယ်ကို ဆောင်ရမ်းကာ ဆေးခန်းအတွင်းထဲထိရောက်အောင် သူမကို ပွေ့ချီခေါ်သွားပြန်၏။ သူ့စိတ်နှင့်သူ့ကိုယ်၊ သူ့များကိုအားမနာဘဲ ထင်ရာလုပ်ထာ သူ့များလား။

“ဒဏ်ရာက စိုးရိမ်ရလောက်အောင် မပြင်းထန်ပေမယ့် နည်းတော့ များတယ်။ အနာကို ဆေးကြောသန့်စင်ပြီးမှ ဆေးထိုးပြီး ပတ်တီးစည်းပေးလိုက်မယ်။ ဘေးနားတစ်ဝိုက်ကလည်း ပွန်း

တော့ သောက်ဆေးရော၊ လိမ်းဆေးရော ပေးလိုက်ပါ့မယ်။ နှစ်ရက်အိပ်ခါ ဆေးခန်းလာပြန်လည်း မမေ့ပါနဲ့”

ဆရာဝန်က စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရှင်းပြကုသပြီးချိန်မှာ ထိုသူနှင့် အင်္ဂလိပ်လို အပြန်အလှန် ဘာတွေပြောနေမှန်းမသိ။

ညှိစိမ့်စိမ့်အသားအရေ၊ မြင့်မားသောအရပ်အမောင်း၊ တင့်တင်းကြွိုင်တဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာအချိုးအဆစ်တို့နှင့် ယောက်ျားပီသ

ထိုလူကို ခုမှ စကားစိမ်း အနီးကပ်ကြည့်မိသည်။ ရင်တွေခုန်လာတဲ့အကြောင်း နှင်းဆီနီနှင့်ခွာညှိကို ပြောပြ

ဖူးစာဆုံစေချင်လို့ ဖူးစာရေးနတ်က ဆိုင်ကယ်တိုက်ပြီး ဆုံလိုက်တာ ထင်ပါရဲ့။

နှင်းဆီနီနှင့် ကျွန်ခဲတဲ့လူလည်း ဘယ်လိုဖြစ်နေကြသည်

“ဟာ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းက မိကောင်းဖခင်သားသမီး ဆေး
ဆေးသားပါကွ၊ သွေးထွက်လွန်မှာစိုးလို့ စိတ်ပူပြီးခေါ်သွားတာ၊
ချစ်မင်းသူငယ်ချင်း မွဲတစ်ပေါက်မစွန်းစေရဘူး”

နှင်းသီနီ နှာခေါင်းရှုံ့ကာ ဘုကြည့်ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။

“လူဆိုး သူခိုးမှာ ဂျီမပါဘူး၊ ရှင်သူငယ်ချင်း ဆေးကျောင်း
ထဲဆိုတာလည်း နဖူးမှာ တံဆိပ်တုံးရှိက်ထားတာမဟုတ်ဘူး၊
အဲဒီတော့ ဘယ်လိုယုံရမှာလဲ၊ အဲဒီတော့ မန္တလေးမြို့မှာရှိတဲ့ ဆေး
ဆေးအကုန်လုံး လိုက်စုံစမ်းမယ်၊ သူတို့ကို မတွေ့မချင်း ရှင်
အေးနားက ဘယ်မှမသွားရဘူး”

အန်း (၉)

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ၊ ဘယ်ဆေးခန်းသွားမယ်
ပြောမသွားဘဲ၊ ကျွန်မသူငယ်ချင်းကို ခေါ်သွားလိုက်တာ၊ ဘယ်
ရှာရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ မှောင်လည်း မှောင်လာပြီ၊ မင်းတို့အ
ကနေ ပြန်စောင့်မလား၊ သူတို့ပြန်ရောက်ရင်လည်း ရောက်
တယ်”

“အို ရောက်နှင့်နေရင် တော်သေးတာပေါ့၊ စိတ်ပူပြီ
လှိုင်စောင့်မနေနိုင်ပါဘူး၊ အချိန်လွန်လို့ရောက်မလာရင်တော့
ကတော့ ရဲစခန်းတိုင်ရမှာပဲ”

“ဘာ”

“ဘယ်မှာမှ မတွေ့ဘူးဆိုရင် ရှင်သူငယ်ချင်းအစား ရှင်ကို
ထံထဲ ထည့်မယ်လေ”

“တောက် မင်းပြောနေတာ ကိုယ်တို့သိက္ခာကို စော်ကား
ပြောနေပြီနော်၊ ဖျက်စီးသွားတဲ့ မင်းသူငယ်ချင်း စက်ဘီးကိုလည်း
အပြင်ဆိုင်မှာ ကိုယ် ငွေအကုန်ခံပြီး အမ်းပေးခဲ့ပြီးပြီ၊ ကိုယ်တို့
တိတိကျကျကြီးမှားစာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ မင်းသူငယ်ချင်းကို
ကိုယ့်သူငယ်ချင်းက ဆေးခန်းခေါ်သွားပြီး မင်းပြောချင်တိုင်း
ပြောပြောနဲ့ အခု ကိုယ့်ဆိုင်ကယ်က ဟိုကောင် ယူသွားတယ်၊

မင်းစက်ဘီးတစ်စီးတည်းနဲ့ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် ဘယ်လိုလုပ်လိုက်မှာလဲ”

“နားနားနေနေပေါ့၊ သူတစ်ယောက် ကိုယ်တစ်ယောက် နင်းမလေ၊ အခုတော့ စိတ်ပန်းလှပန်းနဲ့ ကျွန်မ ဗိုက်ဆာနေပြီ ဝမ်းစာပြုပြီးမှ လိုက်ရှာကြတာပေါ့၊ ရှင့်ပိုက်ဆံနဲ့ ကျွန်မကို မုန့်လိုက်တွေ

“ဟား”

ဟားခနဲ အော်ကာ ခေါင်းကို စုံကုတ်၍ လင်းမောင် စိတ်ပိန်သွားသည်။ ဘယ်လိုမိန်းကလေးနဲ့ လာတွေ့နေတာလဲ။ သူ့ချင်းအတွက် စိတ်ပူတယ်ပြောပြီး အစားကျတော့ စားဝင်သတဲ့လဲ ဆံပင်မတိုမရှည်၊ ပါးဖောင်းဖောင်း၊ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေး ချစ်စရာကောင်းပါရဲ့နဲ့ ဘာကြောင့်စိတ်ပုပ်တဲ့မိန်းကလေးဖြစ်နေရလဲ။

စားသောက်ပြီးလို့ သူမကို စက်ဘီးပေါ်တင်နင်းရတာ မအသာ။ ဆေးခန်းတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု လိုက်မေးကြရင်း ဆေးခန်းတစ်ခုက လူပုံပန်းသဏ္ဍာန်နှင့် နှာမည်ပြောပြလိုက်တော့ အခုလေးပြန်သွားသည်ဟု အဖြေရသည်။

နင်းဆီနီထက် လင်းမောင်က ပိုပျော်သွား၏။

“ကဲ မင်းသူငယ်ချင်း အဆောင်ပြန်ရောက်နေလော့”

မင်း ပြန်တော့၊ ငါလည်း ဒီက လှည့်ပြန်တော့မယ်”

“အို မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်း ရှင် အဲလို ပစ်စလက် ငယ်လုပ်ပါနဲ့၊ ညက မှောင်ရီသန်းပီနပြီ၊ ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ်ပြန်ရလဲ၊ အဆောင်ထိလိုက်ပို့သင့်တော့ပေါ့”

“ဟာကွာ မင်း အရမ်းဂျီကျတတ်တဲ့ မိန်းကလေးပဲ၊ တော်တော်ရကွပေးတယ်ကွာ၊ အဲဒါဆို မင်း စက်ဘီးနင်းတော့၊ ကိုယ်မောနေပြီ”

“ရှင်ကလေး ယောက်ျားကြီးဖြစ်ပြီး ဒီလောက်တောင် ချည်နဲ့ ခုလား၊ အဆောင်နားရောက်တော့ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ကို စက်ဘီးပေါ်တင်နင်းလာရလားဆိုပြီး ကျွန်မကို ကဲ့ရဲ့ကြမှာပေါ့၊ ရှင့်လည်း မိန်းကလေးတစ်ယောက်နင်းတဲ့ စက်ဘီးပေါ်ထိုင်လိုက်တာ အထင်သေးကြမှာပဲ၊ ကဲပါ နင်းလက်စနဲ့ ရှင်ပဲ နင်းလိုက်ပါဦးနော်၊ ဟင်း ဟင်း ရှင်က အရမ်းခင်ဖို့ကောင်းတာပဲ”

အပြုံးချိုချိုလေးနှင့် ပျော့ချွဲချွဲလေးပြောလိုက်တော့ လင်းမောင် သက်ပြင်းချသံကြီးက ညင်ညင်သာသာ ဖြစ်သွားသည်။ စက်ဘီးနင်းရတာလည်း မောတော့မောတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ မမောဘူး ဖြစ်နေလေ၏။ ရင်ခုန်သံတွေကို ခံစားချိန်မရ၊ အဆောင်ရောက်တော့ အသက်ရှူကျပ်သွားသည်။

www.burmeseclassic.com

အဆောင်ကို ခွာညှိရော စကားစိမ်းရော ပြန်မရောက်သေးဘဲ
ပါတဲ့။

“ထိုင်ခုံချလိုက်ချင်တော့တာပဲ ကိုလင်းမောင်ရယ်၊ အဆောင်
ပိုင်ရှင်အစ်မကြီးက အရမ်းစည်းကမ်းကြီးတာ။ ညရစ်နာရီထိုးရင်
ဘယ်သူမှ အဝင်အထွက်မလုပ်ရတော့ဘူး။ ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်း
ပြန်သွားရင် ခွာညှိနဲ့ စကားစိမ်းအကြောင်း မေးလို့ မြန်းလို့၊ ပြောလို့
ဆုံးတော့မှာမဟုတ်ဘူး။ နားလည်းငြီးတယ်၊ သူတို့လည်း အမြစ်
ကြီးတော့မယ်၊ ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဟင်”

“ဟို ဟို ကျွန်တော်လည်း ဘာပြောရမှန်းမသိတော့ဘူး
ဗိုတော့ မငိုလိုက်ပါနဲ့ဗျာ၊ တစ်ခုခုစဉ်းစားပါဦး”

ငိုမဲ့ဖြစ်နေတဲ့ နှင်းဆီနီကိုကြည့်ကာ လင်းမောင် ခြေမကို
မိ၊ လက်မကိုင်မိ ပျာယာခတ်နေသည်။ ကိုယ်က မိန်းကလေးတွေနဲ့
နီးနီးကပ်ကပ်နေဖူးတာမဟုတ်။

စကားပြောမတတ်၊ ဘုဘောက်ကျလွန်း၍လည်း သူ့လို
ကို ကြိုက်မယ့်သူမရှိ။ ခုတော့ နှင်းဆီနီဆိုတဲ့ ရဲတင်းလွန်းသောမိန်း
ကလေးနှင့် လာဆုံနေရသည်။

ကိုယ်သင်းရနဲ့မွှေးမွှေးလေးနှင့် နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးကို
ရင်ခုန်နေမိတယ်။ သိပ်မကြာသေးသော အချိန်ပိုင်းကလေးကမှ သိက္ခာ

ရတဲ့ မိန်းကလေးကို ခုလို မြန်မြန်ဆန်ဆန်ခံစားသင့်ပါရဲ့လား။

“ဟို သူတို့ကို မတွေ့မချင်း ပတ်ရှာကြည့်ရင် ကောင်းမလား
မိမိ ရှင် ကျွန်မကို အဖော်လိုက်ပေးပါနော်၊ အဆောင်ထဲကို ကျွန်မ
တစ်ယောက်တည်း ဝင်မသွားချင်လို့ပါ”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ ရပါတယ်၊ ရှာကြည့်ကြတာပေါ့”
မငြင်းဆန်မိဘဲ အဆောင်ရှေ့ကနေ ပြန်ထွက်လာခဲ့ကြ
သည်။ ဒီလိုညအချိန်မှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့်အတူရှိနေရမည့်
အဖြစ်လို လင်းမောင် စိတ်ကူးလည်းမယဉ်မိ၊ တွေးလည်း တွေး
အားမိ။

တစ်မြို့လုံးကို စက်ဘီးပတ်နင်းနေရတဲ့ သူ့ခြေထောက်တွေ
အကြောင့် တောင့်တင်းညောင်းညာခြင်းမရှိတော့တာလည်း မသိချေ။
လှည့်ခါးလေးကို မထိတထိ မရဲတရဲကိုင်ရင်း ကယ်ရီယာခုံနောက်မှာ
ထိုင်လိုက်လာတဲ့ ကောင်မလေးရဲ့လက်ကို ဖွဖွဆုပ်ကိုင်ကာ နမ်းမွှေး
လာသည်။

ထိတွေ့မှုတိုင်းက ခန္ဓာကိုယ်ထဲကို လျှပ်စစ်ဓာတ်စီးဝင်သလို
အသားလေး ဓာတ်လိုက်ခံနေရသည်အတိုင်း။

www.burmeseclassic.com

အပြောခံရမှာ မတန်ဘူး”

“အေးဟဲ့ ငါ့နဲ့ကိုဇော် ပြန်လာတော့ နှင်းဆီနီနဲ့ကောင်လေး တစ်ယောက် စက်ဘီးနဲ့လာပြီး ပြန်ထွက်သွားတယ်လို့ လုံခြုံရေး ဦးလေးကြီးပြောတော့ ငါတို့သုံးယောက် လူမစုံဘဲ ပြန်မခင်ချင်တာ နေမယ်လို့ တွေးမိတယ်လေ။ အဲဒါနဲ့ နင်တို့ကို ပြန်ပတ်ရှာနေတာနဲ့ အချိန်ကုန်သွားတာ”

“ငါလည်း ဘယ်ရမလဲ၊ စကားစိမ်းခြေထောက် စက်ဘီး ဆိုတိုပြီး ဒဏ်ရာရသွားတာနဲ့ ဆေးရုံဆေးခန်းမှာ အချိန်ကုန်ရတဲ့ အကြောင်း မမနှင်းကို ငိုပြလိုက်တာပေါ့။ အဲဒါကြောင့် မနက်က အသည်းအသန်လာကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားတာပေါ့။ ပြောရ ခင်တော့ သူတို့တွေနဲ့ ဆုံစည်းခွင့်ရတာ စကားစိမ်းကျေးဇူးကြောင့်ပဲ။ သူ့သာ ဒဏ်ရာမရရင် ခွာညိုကိုအားကျရုံနဲ့ အချိန်ကုန်သွားမှာ၊ ဟဲ့ နာညို နင်နဲ့ဇော်ရှိန်းရဲ့အတွေ့အကြုံ ငါတို့ကိုပြောပြ”

“နင်တို့ရော ပြောပြမှာလား”

“အေးပေါ့”

နှင်းဆီနီနှင့် စကားစိမ်း ပြိုင်တူခေါင်းညိတ်လိုက်တော့ နာညိုက ပြောပြဖို့ လည်ချောင်းတွေ ဘာတွေရှင်းသည်။ ပြီးမှ တ ညည်းပြည်း ပြီးယောင်သန်းလာတဲ့မျက်နှာလေးမှာ အချစ်ရဲ့ပြယုဂ်

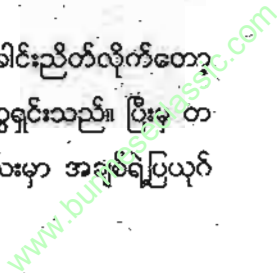
အခန်း (၁၀)

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

“ဟား ဟား ဟား”

“အဟိ ဟိ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ တစ်ညလုံး အတူတူ ရှိနေမယ်လို့ ဘယ်အချိန်တုန်းကမှ တွေးမထားမိဘူး။ ဟဲ့ စကားစိမ်း နင်ရော စိတ်ကူးယဉ်ကြည့်ဖူးလား”

“ဘယ်ယဉ်ဖူးပါ့မလဲဟယ်၊ ရင်တွေခုန်လိုက်တာ အရမ်းဆဲ သူ့ဂရုစိုက်တာ၊ ပြုစုတာ သိပ်မနူးညံ့ပေမယ့် အဲဒါလေးကိုက စိတ် လှုပ်ရှားဖို့ကောင်းတာဟဲ့၊ ဒါပေမဲ့ တံခါးစောင့်လုံခြုံရေး ဦးလေးကြီး အရက်ဖိုးပေးပြီး နှုတ်ပိတ်ထားလို့နော်၊ မဟုတ်ရင်တော့ မမနှင်းအ

တို့ဖြင့် နူးညံ့ပျော်ဝင်လာသည်။

“ချစ်တယ်လို့ အဖြေပေးလိုက်တော့ ပျော်သွားတဲ့ သူ့မျက်နှာကို ငါ အခုထိ မြင်ယောင်နေတုန်းပဲ။ အရင်က ပခုံးချင်း ယှဉ်လျှောက်ရမှာတောင် ရှက်နေတဲ့သူက သူ့ကို မောင်လို့ခေါ်ပါတဲ့။ မရမက ပူဆာတယ်”

“တော်ကလည်း ခေါ်လိုက်ရောလား”

“ဟင်း ဟင်း တန်းခနဲတော့ ဘယ်ခေါ်ပါ့မလဲ။ ငါလည်း ရှက်တာပေါ့။ နောက်တော့ အဲဒီထက် ရှက်စရာကောင်းတဲ့ အခြေအနေနဲ့ ကြုံလာရလို့ ခေါ်လိုက်ရတာ”

“ဘာ ဘာပြောတယ်”

“ဟဲ့ ဘယ်လိုကြီးလဲ။ ဘာလုပ်လိုက်လို့လဲ”

နင်းဆီနီနှင့်စကားစိမ်း ပြူးပြူးပျာပျာအထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားသည်။

ခွာညိုက မျက်နှာပိုး မသေစွာ စပ်ဖြူဖြူ။

“ပါးလေးတွေ၊ နဖူးလေးတွေကို နမ်းတာပေါ့ဟယ်။ ခုမှ အသစ်အဆန်းကြုံဖူးတာလေ။ မခေါ်ရင် ထပ်ပြီးနမ်းမယ်ဆိုလို့ ခေါ်လိုက်ရတာ။ ဟင်း ဟင်း။ မောင်တဲ့။ ဘယ်လောက်ချိုမြိန်လိုက်သလဲ”

“ဒါ ဒါပဲလား။ နောက်ထပ် ဘာဆိုတာမှ”

“ဪ ပြောပြစရာလားဟယ်။ ဒီလောက်ဆိုတော်ပြီပေါ့။ ကဲ စကားစိမ်း နင့်အလှည့်နင်ပြော”

“ပြောပြီးပြီပဲ။ ရင်ခုန်တယ်၊ စိတ်လှုပ်ရှားတယ်လို့။ သူက နောက်နေ့ဆေးခန်းသွားဖို့လည်း သူလိုက်ဖို့မယ်လို့ ပြောတယ်။ အဆောင်ကိုတော့ လာလို့မရဘူး။ တစ်နေရာကနေစောင့်ပြီး အတူတူ သွားမယ်လို့ ပြောခဲ့ရတာပေါ့။ သူက ငါ့ထက် အသက်သုံးနှစ်လောက် ကြီးမယ်ထင်တယ်။ သူ့ညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေက နိုင်ငံခြားမှာတဲ့လေ။ သူက ဒီမှာ အဘွားနဲ့နေပြီး ဆေးကျောင်းတက်တာတဲ့။ F.R.C.S Part (1) Part (II) ကိုတော့ အင်္ဂလန်မှာရှိတဲ့မိဘတွေဆီသွားတက်ရမယ်လို့ ပြောတယ်။ အရမ်းကိုချမ်းသာပြီး အဆင့်အတန်းရှိတဲ့ အသိုက်အဝန်းကပါ”

“ဟွန်း ဒါနဲ့များ သွေးမြင်တာနဲ့ ကြောက်အားလန့်အားပွေ့ချိုပြီး ပြေးရလား”

“ငါ့မျက်နှာလေးကိုမြင်ပြီး အသနားပို အစိုးရိမ်လွန်သွားလို့ ပါဟယ်”

“သူက ပြောတာလား”

“အေးပေါ့။ ငါ့ကို ညစာဝယ်ကျွေးရင်းနဲ့ ဝန်ခံတာ။ နယ်မှာ နေတဲ့ သူ့ညီမလေးနဲ့တူလို့တဲ့”

ထိုစကားကြားတော့ နင်းဆီနီနှင့်ခွာညို ဟက်ဟက်ပက်ပက် အားပါးတရ ထဲရယ်လေသည်။

စကားစိမ်းက ပြူးကြောင်ကြောင်လေးဖြင့် -

“ဘာလိုရယ်တာလဲ၊ ငါပြောတာ ရယ်စရာလည်း မပါဘဲနဲ့”

“ညီမလေးနဲ့ တူပြီဆိုကတည်းက နှင် သူ့ပိုက်ကွန်ထဲ ညွတ်ဆင်းရတော့မှာ အသေအချာပဲ၊ အဲဒါ ယောက်ျားမာယာတစ်မျိုးပဲလေ”

“အမ် သူ မာယာမသုံးလည်း ငါက ငြိပြီးသားပဲခွာ”

“အဟုတ် တကယ်”

“အင်းပေါ့ ဒီလောက်ယောက်ျားပီပီသသ ခန့်ချောကြီးကို အလွတ်ပေးစရာလား၊ သူ့ထွက်ပြေးတောင် ပုဆိုးစသွဲပြီးလိုက်မှာ”

ရယ်သံတွေ အုတ်အော်သောင်းတင်း ဆူညံသွားပြန်၏။ တခြားကျောင်းသူတွေ ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်လုပ်လည်း သူမတို့ကတော့ ဂရုမစိုက်။ သူမတို့အခန်းရှေ့က ဝရန်တာလေးမှာ အုပ်စုဖွဲ့၍ ကိုယ့်အထာနှင့်ကိုယ် လွတ်လပ်စွာပျော်နေကြသည်။

“နီနီ နှင့်ရင်ဖွင့်သံကို နားထောင်ချင်တယ်၊ ရင်ခုန်သံတွေ နူးနူးညံ့ညံ့ပဲလား”

“ဟင့်အင်း ခပ်ကြမ်းကြမ်းပဲ၊ ပဋိပက္ခတွေနဲ့ အရှိန်တက်

သာတာ၊ ငါနဲ့စကားစိမ်းက -တောင်တမန်က ထလာကတည်းက အစ်အစဉ်နဲ့သေ၊ ရပ်တဲ့သူကို ကုတ်မယ်ဆိုတာက တွေးထားပြီးသား။

“ပေမဲ့ ခွဲခွဲပျစ်ပျစ်မိန်းမအထာမျိုးနဲ့ မပတ်သက်ချင်တာတော့ အမှန်ပဲ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့မာယာဆိုရင်တောင် အနုအရွ နည်းဗျူဟာကို ဆည်းချင်ဘူး”

“အဲဒီတော့”

“အဲဒါမျိုးကို ကြွေတတ်တဲ့ယောက်ျားနဲ့ တိုက်ဆိုင်သွားတယ် သေ ကိုယ်ခန္ဓာ ဖွဲ့ထွားကြိုခိုင်မှုမရှိပေမယ့် ငါ့ကို ချွေးတရွဲနဲ့ စက်တီး ဆီတင်နှင်းနိုင်တယ်၊ မဆိုးပါဘူး အားကိုးလောက်ပါတယ်”

“ချွေးစော်နံ့ပြီး မအန်ချင်ဘူးလား”

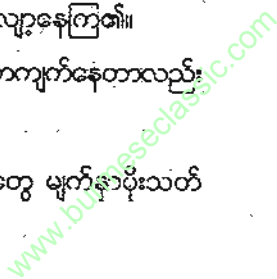
“ဟင့်အင်း ချွေးနဲ့လေးကိုက ဆွဲဆောင်မှုရှိတယ်ဟ၊ ကိုယ် ကိုယ်သင်းရနဲ့လေးပေါ့ဟာ”

“လဲသေလိုက်၊ ချွေးနံ့များ စွဲလမ်းနေရသေးတယ်”

ရယ်သံတွေက အချစ်တို့ပျော်ဝင်ကာ ကဗျာဆန်စွာလှပနေသည်။ စာကျက်ဖို့ ထမင်းစားဖို့တောင် မေ့လျော့နေကြ၏။

“ကဲ ဒီအုပ်စု ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ စာကျက်နေတာလည်း”

“အုတ်ပါလား၊ ထမင်းရော စားပြီးကြပြီလား”
ဒေါ်နှင်းရီ ရောက်လာတော့ သူမတို့တွေ မျက်နှာပိုးသတ်

လိုက်ကြသည်။

“ထမင်းစားချင်စိတ်လည်း မရှိပါဘူး မမနှင့်ရယ်၊ စိမ်းအေးရာက နာနေလို့တဲ့၊ ရယ်စရာတွေပြောပြီး စိတ်သက်သာအောင် ပေးနေကြတာ”

“အေး စိမ်းက သူ့မှာ ဒဏ်ရာရှိလို့ ကျောင်းမတက်နိုင်ထဲ မင်းတို့နှစ်ယောက်က ကျောင်းမပျက်နဲ့လေး သူ့အတွက်လည်း စာမေးပေးကြ၊ သူငယ်ချင်းကိုချစ်ရင် အာလာပသလ္လာပ ပြောနေထက် ပညာရေးကို အကူအညီပေးရတယ် ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ပြီးတော့ မနေ့ညက အက်ဆီးဒင့်မျိုး တစ်ခုခုပေါ့ ဖြစ်ခဲ့ရင် နောက်တစ်ခါ မမနှင့်ကို အရင်ဆုံးအကြောင်းကြားပါ။ ကိုဟာကိုယ် ကျိတ်ပြီးဖြေရှင်းတာမျိုး မလုပ်ပါနဲ့၊ စိတ်ထိခိုက်သွားစိုးလို့ဆိုတဲ့ ဆင်ခြေမျိုးနဲ့လည်း မဖုံးဖိပါနဲ့၊ လူ့အဝင်အတွက်စာရင် လုံခြုံရေးကို တာဝန်ပေးထားလို့၊ ညက မမနှင့် မသိလိုက်တာလို့ ရဲစခန်းမှာ လူပျောက်တိုင်မိရင်း စိုးရိမ်ပြီး မင်းတို့မိဘတွေ ဖုန်းဆက်အကြောင်းကြားမိရင် မခက်ပေဘူးလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ နောက်မဖြစ်စေရပါဘူး မမနှင့်”

ပြိုင်တူ ကတိပေးလိုက်မှ မမနှင့် ပြန်ထွက်သွားသည်

ကွယ်သွားမှ သူ့မတို့ ပခုံးတွန့်ကာ ပြုံးမိကြ၏။
ဦးနှောက်က နားထောင်ချင်ပေမယ့် နှလုံးသားက လက်မခံ
တော့တာ မမနှင့်မှ မသိဘဲ။

www.burmeseclassic.com

“မင်းတို့ ကားမောင်းတတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ မောင်းတတ်ပါတယ်”

မဆီမဆိုင် မေးခွန်းဟု မလှောင်ပြောင်ရဲ့။ ပြိုင်တူ ခပ်မြန်မြန် ဖြေလိုက်ရသည်။

“ဘရိတ်မပါတဲ့ကားကို မောင်းမလား”

ပြိုင်တူ ခေါင်းယမ်းတော့ ဒေါ်နှင်းရီ ပြုံး၏။ ကျောင်းဆရာမကဲ့သို့ ယောက်ရဲ့ အကြည့်မျိုးဖြင့် သူမတို့ကို စူးစိုက်နေအောင် အကဲအမတ်ကြည့်နေသည်။

“မင်းတို့ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ တွဲနေတယ်ဆို”

ခေါင်းညိတ်ခေါင်းခါရဲ့ မေ့လျော့ကာ သူမတို့ တစ်ယောက်တစ်ယောက် ကြည့်မိကြသည်။

သတင်းက မြန်လှချည်လား။ ပျံ့နှံ့တာ မလိုတဲ့ကျောင်းသူမလေးချင်းထဲကပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။

“လူငယ်သဘာဝ ဘရိတ်မပါတဲ့ကားလိုပဲ အဲဒီကားကို မောင်းမိတဲ့လူက ဘယ်လိုအခြေအနေမျိုးမှာပဲဖြစ်ဖြစ် အလွယ်တကူ မောင်းနိုင်တယ်။ အသိအရွယ်ရဲ့ ရင့်ကျက်မှုမရှိရင်လည်း မောင်းမိတတ်တယ်”

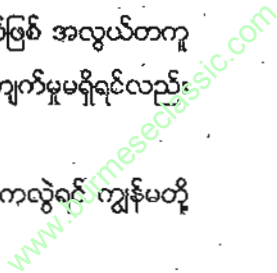
“အဲဒါတွေကို အချိန်မရွေး ကျွမ်းလွန်နိုင်တယ်”

“ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်းထားတာကလွဲရင် ကျွန်မတို့

အခန်း (၁၁)

ထိုနေ့မှစ၍ သူမတို့သုံးယောက် ကိုယ့်အတွက်ကိုယ် အတွေးပေးရင်း ကျောင်းလည်း မှန်မှန်မတက်ဖြစ်ကြ။ မိဘတွေဆီ အကြောင်းအမျိုးမျိုးနှင့် ငွေတွေကောင်းပြီး အပျော်လွန်ခဲ့ကြသည်။ ဘုရားတွေလည်းဖူး၊ ဈေးချိုကိုပတ်၊ ရုပ်ရှင်တွေကြည့်၊ အတိအလင်း ချစ်သူဘဝကိုလည်း ရောက်ခဲ့ကြ၏။ အဆောင်ပြန် တွေလည်း နေ့စဉ်နေ့တိုင်း နောက်ကျလာကာ မမနင်းက ရုံးခန်းတို ခေါ်တွေ့တဲ့အထိ အခြေအနေဆိုးဝါးလာခဲ့သည်။

ဒီလိုတော့လည်း ကြောက်ရွံ့ရုံသေဟန်မျက်နှာလေးတွေ မှင်သေသေပင်။

ဘာအမှားမှ မကျူးလွန်မိသေးပါဘူး”

ခွာညိုက အရဲစွန့်ပြီး ဆင်ခြေပေးသည်။ ဒေါ်နှင်းရီက ခမ်းဖျားလေးတွေ ကွေးညွတ်သွားအောင် မဲ့ပြီးပြီးသည်။

“ထားပါတော့၊ ဒီနေ့ထိ မင်းတို့ ဘာအမှားမှ မလုပ်မိဘူး။ ဒါပေမဲ့ နောက်တစ်နေ့မှာ လုပ်မိနိုင်တဲ့ လုပ်ပစ်ရဲတဲ့ အစွမ်းတွေတော့ ရှိနေပြီမဟုတ်လား။ အမှန်းခံပြီးပဲ ပြောပါရစေ၊ မိကျောင်းမပြီးခင်အချိန်ထိ မင်းတို့ရဲ့ပစ္စုပ္ပန်ရော၊ အနာဂတ်ရော ပတ်သက်နေတယ်။ မင်းတို့ရဲ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကို စွက်ဖက်မပူတာဝန်ယူထားတာ မဟုတ်ပေမယ့် ငါ့အဆောင်မှာနေတဲ့ မိန်းကလေးတွေကို သံယောဇဉ် စေတနာစကားတွေနဲ့ သတိပေးနေတာပါ။

ဒေါ်နှင်းရီ သက်ပြင်းရှိုက်သံက ဒီထက်လည်း မဖြောင့်စွာ ကျပ်ဆိုလိုက်မောနေသည်။

“မင်းတို့ကျောင်းပြီးဖို့လည်း သိပ်မှမလိုတော့တာ။ မပြောတဲ့စကားကို အလေးအနက်ထားပြီး နားထောင်ကြပါ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ အမှားအမှားဆုံးအချိန်က မင်းတို့လို လွတ်လပ်လူငယ်ဘဝပဲ။ တဒင်္ဂအမှားဟာ တစ်ဘဝလုံး ပြစ်ဒဏ်ခံရတာ မမနှင်း သတိပေးနေတာပါကွယ်”

“နားလည်ပါတယ် မမနှင်း”

“အေး အေး သွားကြတော့၊ ဒါနဲ့ ကျောင်းတစ်ပတ်ပိတ်မိသလို မိဘတွေဆီ ပြန်ကြဦးမှာလား”

“ဟုတ်ကဲ့ မမနှင်း ကျွန်မတို့သုံးယောက်လုံး ပြန်ကြမှာ” ပြောပြီးမှ မလုံမလဲနှင့် ခပ်ကုပ်ကုပ်ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

“တောက် ဘယ်လိုမိန်းမတွေများ အတို့အထောင် သွားလုပ်သေးဘူး”

“ကြိုက်မယ့်သူမရှိ၊ ရည်စားမရလို့ မနာလိုသူတွေ ဖြစ်မှာ မမနှင်းကလည်း အပျိုကြီးပီပီ ကိုယ်ချင်းမစာတတ်တာနေမှာ”

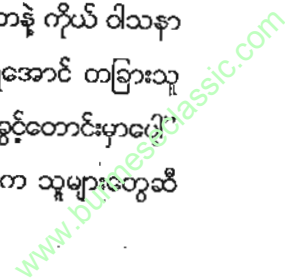
“ဟဲ့ အပြစ်တင်တာမှ မဟုတ်တာ၊ ဆုံးမလိုက်တာပဲ၊ နာခံမိသလို နောက်ဆုတ်၊ မနာခံနိုင်ရင် ဆက်လျှောက်၊ ဒါပဲပေါ့”

အတိုင်အဖောက်ညီစွာပြောရင်း အခန်းထဲမဝင်ဘဲ ဝရန်တာ ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်လိုက်ကြသည်။

“မမနှင်းစကားကို မနာခံတာထက် ငါတို့ အပျော်ခရီးထွက်မိသလို မိဘတွေကို ဘယ်လိုလိုချင်ကြမလဲ”

“ဪ ဒါက မခက်ပါဘူး၊ ကျောင်းပြီးတာနဲ့ ကိုယ် ငါသနာထုပ်ငန်းခွင် ဝင်ကြမှာဆိုတော့ ဗဟုသုတရအောင် တခြားသူတွေရဲ့မြို့ကို အလည်လိုက်သွားပါရစေလို့ ခွင့်တောင်းမှာပေါ့”

“အဲဒါဆိုရင် အဆောင်ပိုင်ရှင်အစ်မကြီးက သူများတွေဆီ

လိုက်သွားတာ မကြိုက်လို့ အိမ်ကိုပြန်ရောက်လာတဲ့အကြောင်း ပြောပေးပါလို့လည်း ကြိုပြီးတောင်းပန်ထားရမယ်။ မမနင်းက အရမ်းအမြော်အမြင်ရှိတာ။ ငါတို့မိဘတွေဆီ လှမ်းချက်(ခါ)လိုက်ရင် သွားချင်တယ်”

“အိုကေပဲ ရိုးရိုးသားသားခွင့်တောင်းတဲ့ သမီးလေးတွေဆိုရင် မိဘတွေက နားလည်လက်ခံမှာပါ။ ဒါနဲ့ နင်တို့က ဘယ်သွားမလဲ စီစဉ်ထားလဲ”

“ငါကတော့ တစ်ခါမှ မရောက်ဘူးသေးတဲ့ ငပလီကို သွားချင်တယ်”

ရွာညိုစကားကြောင့် စကားစိမ်း နှာခေါင်းရှုံ့သည်။

“ဟွန်း ဝေးဝေးလံလံကြီး နင်ကလဲ”

“ဟဲ့ မြန်မာပြည်အထက်ပိုင်းတစ်ခုလုံးက ကိုယ့်နယ်နိမိတ်နဲ့ နေရာစုံလည်း ရောက်ဖူးပြီပဲဟာ။ ချစ်သူစုံတွဲတွေ ငပလီသွားတာ ဘယ်လောက်ပျော်စရာကောင်းလဲ။ ရုပ်ရှင်ထဲမှာ မမြင်ဖူးဘူးလား”

“မြင်တော့ မြင်ဖူးတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဒီလောက်အဝေးကြီး မိဘတွေမျိုးတွေလည်း မပါဘဲနဲ့ ကြောက်စရာကောင်းတာပေါ့”

“ကြည့်၊ စိမ်းတို့ကတော့ ကြောက်တတ်လိုက်တာ နဲ့ ယောက် မရှိဘူး၊ ဖြစ်လိုက်ရင်လည်း သူ့ချည်းပဲ။ ဟိုသုံးယောက်

အဲဒါတို့အတွက် အားကိုးပေါ့။ ငါကတော့လေ ကိုလင်းနဲ့သာ သွားရမယ်ဆိုရင် ကမ္ဘာ့အပြင်ဘက်ကို မျက်စိမှိတ်ပြီး လမ်းလျှောက်သွားတာမျိုးချင်တယ်”

“အံ့မယ်၊ ငါကလည်း ဘယ်သွားသွား ကိုနောင်က လိုက်မယ်ဆိုလို့၊ မိဘတွေကို လိမ်ညာခွင့်တောင်းဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာပါ။ အဝေးကြီးမို့လို့ စိတ်က မရဲတာ”

ငြင်းခုံဖြစ်ပေမယ့် ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ တစ်ခုတည်းပါ။ အထက်ဆုံးတော့ မိဘတွေလက်လှမ်းမမီနိုင်မယ့် ဆုံးမသွန်သင်မယ့် ငပလီကိုပဲ ရွေးချယ်ဖြစ်ကြသည်။

သွားဖို့နီးလေ စိတ်လှုပ်ရှားလေ။ ကျောင်းပိတ်ရက်တွေ မြန်မာ့ရောက်ပါစေလို့ ဆုတောင်းရင်း စိတ်ကူးယဉ်ပြီး တွေးပျော်နေခဲ့ကြပြန်

တကယ်ရောက်လာခဲ့တော့လည်း -

“တကယ်”

“တကယ်ပေါ့၊ ကိုယ့်ချစ်သူကို ကိုယ်က ဘာလို့ညာရမှာလဲ”

ဇော်ရှိန်းက ဟိုးအရင်တုန်းက ရှက်ကိုးရှက်ကန်း အပြုအမူ နှင့် မဟုတ်တော့ပါ။ ခွာညိုကို ရင်ခွင်မှာ ပွေ့ပိုက်ပြီး အပြောချို နှုတ်ချာနှင့် နွေးထွေးမှုတွေ ရဲ့ရဲတင်းတင်းပေးတတ်လာသည်။

ခွာညိုကလည်း ငပလီဆားငန်ရေကို သောက်မိသလို သောက်လေသောက်လေ ငတ်မပြေနှင့် ဇော်ရှိန်းရဲ့အယုအယများကို အသာငမ်းငမ်းတောင့်တလာသည်။ နေဝင်ချိန်ဆည်းဆာအလှကို ကိုယ့်ကို ငပလီရဲ့ညအလှကိုကြည့်နူးဖို့ မေ့လျော့နေခဲ့တာလည်း ဇော် ရင်ခွင်မှာပဲ အချိန်တုန်ခဲ့၍ဖြစ်သည်။

အိမ်ပြန်ချိန်တွေ ရောက်မလာပါစေနှင့်ဟု ဆုတောင်းလို့ ခွာညို ဘယ်လောက်များ ကောင်းမည်လဲ။

အခန်း (၁၂)

“ပျော်လား ခွာညို”

“အင်း ပျော်တာပေါ့၊ ဒီမှာက ကိုယ်ချစ်သူနဲ့ လွတ်လွတ် လပ်လပ် တွေ့လို့ရတယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ မောင် ခွာညိုကို အထင်မဆူ ရဘူးနော်၊ ကျောင်းပြီးတာနဲ့ ခွာညိုမိဘတွေဆီမှာ တင့်တောင့်တ တယ် တောင်းရမ်းလက်ထပ်ရမယ်”

“အဲဒါကတော့ စိတ်ချပါကွာ၊ ခုကတည်းက မောင့်မိဘတွေ ကို ဖွင့်ပြောထားတယ်၊ ခွာညိုမိဘတွေနဲ့ ခွာညိုအကြောင်းကို ပြော ပြောတော့ သဘောတူတယ်တဲ့၊ ကျောင်းပြီးတာနဲ့ လက်ထပ်ပေးမယ်လဲ လည်း ပြောတယ်”

လင်းမောင်က အသည်းယားကာ ထိုနှုတ်ခမ်းပူးပူးလေးကို နှုတ်ခမ်း နှမ်းလိုက်၏။

“အာ ကိုလင်း ဘာမှန်းလည်း မသိဘူးကွာ၊ ဟိုးမှာ လူတွေ အများကြီး”

“ကိုလင်းတို့ကို ဘယ်သူမှကရုစိုက်မနေပါဘူးကွာ၊ သူ့အာရုံ သူ့ သူ့လူနဲ့သူ့ ပျော်နေကြတာ မတွေ့ဘူးလား၊ ကိုလင်းက မင်း ဆိုလို နှုတ်ခမ်းစုပြီး စိတ်ကောက်ရင် တခြားနည်းနဲ့ မချော့တတ်ဘူး၊ အဲဒီပဲ အပြစ်ပေးမှာ”

အခန်း (၁၃)

“လူညစ်ပတ်ကြီး သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ ချောတတ်အောင်လည်း ခြားစားဦးမှပေါ့၊ ဒီကဖြင့် သူ့ကိုချစ်လို့ ဆံပင်အရှည်လည်း ထားရ သေး၊ မိန်းမဆန်အောင်လည်း လေ့ကျင့်နေရတယ်”

“ဟိုအတွဲတွေကလည်း မိုးလင်းတာနဲ့ ဘယ်ပျောက်သွား မှန်းမသိဘူး၊ ဖမ်းလို့တောင် မမိဘူး”

“အင်း ဟုတ်သားပဲနော်၊ မင်းဆံပင်လေးတွေ တော်တော် ခြည့်လာပြီ၊ မင်းသူငယ်ချင်းတွေလို အလှအပပြင်ပြီး နူးနူးညံ့ညံ့သိမ် သိမ်မွေ့မွေ့လေးလည်းဖြစ်လာပြီ ကိုယ်သတိထားမိတာပေါ့ကွာ၊ အဲဒါ ကြောင့် ပိုတိုးပြီး ချစ်နေရတာ”

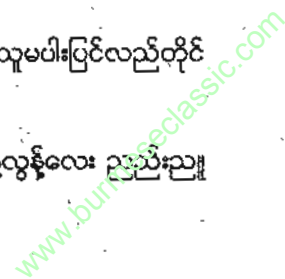
“သူတို့လည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပျော်ပါစေကွာ၊ မင်းအနာ မှာ ကိုလင်းရှိနေရုံနဲ့ မပြည့်စုံဘူးလား”

ပြောရင်း ရင်ခွင်တွင်းဆွဲသွင်းကာ သူမပါးပြင်လည်တိုင် အနံ့ လင်းမောင် နှမ်းမွှေးနေသည်။

“ကြည့် စကားပြောရင် အထွေအထွေနဲ့နော်၊ ဘယ်သူက မပြည့်စုံဘူး ပြောနေလို့လဲ၊ သူငယ်ချင်းတွေကို မမြင်တော့လည်း မေးမိတာပေါ့”

ရုန်းဖယ်ဖို့ သတိမေ့ကာ နှင်းဆီနီလွန်လွန်လေး ညည်းညူ

စုချိတ်ချိတ်နှုတ်ခမ်းလေးဖြင့် နှင်းဆီနီ တစ်ဖက်လှည့်သွား သည်။

မိ၏။

“လက်ထပ်ချင်ပြီ နီရယ်၊ ကျောင်းပြီးအောင် မစောင့်ချင်တော့ဘူး”

“ဟိုး ဆရာကြီး အဲဒါတော့ မဖြစ်သေးဘူး၊ နိမိဘတွေကို အချိန်ယူပြီးမှ ဖွင့်ပြောရမှာလေ၊ နီဝါသနာပါတဲ့ အလုပ်တွေလုပ်ဖို့လည်း ခွင့်တောင်းထားသေးတယ်”

“ကိုယ်နဲ့လက်ထပ်ပြီးလည်း နီဝါသနာပါတာတွေ ကိုယ်က လုပ်ခွင့်ပြုမှာပါ၊ နို့ဆန္ဒတွေကို ပါရမီဖြည့်မယ်လေ”

“ဟင်း ဟင်း မငြင်းရက်အောင် ကိုလင်းက အပြောကောင်းလာပြီ၊ ဒါပေမဲ့ အချိန်ခဏတော့ စောင့်ပေးဦးနော်၊ ခုလို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ချစ်နေရတာလည်း အဓိပ္ပာယ်ရှိနေတာပဲဥစ္စာ၊ ပြီးတော့ ကိုလင်းကို နီ အကြာကြီး မခွဲနိုင်ပါဘူး”

“ဘာလို့”

“ချစ်လို့”

“ဟား”

နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေး တီခနဲ ပိတ်ကျသွားပြန်၏။

နေလုံးကြီးက အရှက်သည်းစွာ ပင်လယ်ကြီးထဲ ကျွမ်းရိုးထိုးဆင်းသွားသည်။

လှိုင်းလုံးကြီးက အကြည့်လွှဲသွား၏။

ကြားလေသွေးအောင် တိုးခွေဝင်လာတဲ့ လေပြည်လေညင်းသည်လည်း ရင်မဆိုင်ရဲစွာ နောက်လှည့်ပြေးလေသည်။

ဆုံးခန်းမတိုင်သေးဘူး၊ ရည်ရွယ်ချက်တွေ ဘာတစ်ခုမှ အကောင်အထည်မဖော်ခဲ့သေးဘူး စိမ်း”

“ဒါဆို ဘာလို့ချစ်ခဲ့တာလဲ ကိုကို”

“ချစ်တယ်ဆိုတာ အပြစ်တစ်ခုကို ကျူးလွန်တာမှ မဟုတ်ဘူး၊ ငယ်ရွယ်တဲ့အချိန်ရော၊ ပညာသင်နေတဲ့အချိန်ရော၊ လုပ်ငန်းဆိုင်ရာတွေအချိန်ရော ချစ်လို့ရတာပဲ၊ ရည်ရွယ်ချက်မပျောက်ဖို့ ပန်းတိုင်ရောက်ဖို့ အဟန့်အတား ခလုတ်ကန်သင်းမဖြစ်ဖို့အတွက် အရေးကြီးတယ်”

“ဒါဆို စိမ်းအချစ်တွေက ကိုကိုရဲ့ပန်းတိုင်လောက် အရေးကြီးဘူးပေါ့”

ခပ်ဆောင့်ဆောင့်အမေးကို စိတ်မရှည်သလို ကျစ်နုနု အသံထွက် ရေလှိုင်းတွေကို အငြိုးတကြီး ကျောက်စရစ်ခဲတွေနှင့် ပစ်ခတ်လိုက်သည်။

လှိုင်းလုံးတွေက အပြုံးအရယ်မပျက် တဝန်းဝန်း ငြာသံပေးလာတယ်။

“စကားကို ကတိသတ်မပြောနဲ့ စိမ်း၊ ကိုကိုပြန်လာရင် အဲဒီ လက်ထပ်မှာ၊ အချိန်ဆိုတာကတော့ ပြောလို့မရဘူး၊ ကိုကိုအခြေတဲအချိန် သူတို့ခွင့်ပြုတဲ့အချိန် စိမ်းကိုပဲ ကိုကိုလက်ထပ်မှာ၊

အခန်း (၁၄)

“ဒီကပြန်သွားရင် နိုင်ငံခြားကို သွားရတော့မှာ”

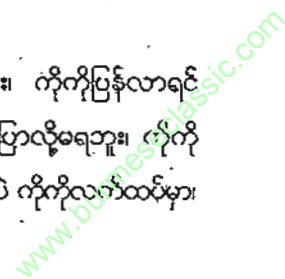
“ဟင် စိမ်းကို ဒီအတိုင်းထားခဲ့တော့မှာလား”

“မထားခဲ့လို့ ခေါ်သွားလို့မှမရတာ စိမ်းရယ်၊ အစကတည်းက ကိုကို ဘွဲ့လွန်တက်ဖို့ နိုင်ငံခြားသွားရမယ်ဆိုတာ ပြောပြီးသားပဲ”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့”

စကားစိမ်းအသံလေး တိုးတိတ်သွားတာကို စိုးသက်နေတဲ့ ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်ကာ မျက်ခုံးနှစ်ခုတွန့်ချိုးသွား၏။

“အဲဒီ ဒါပေမဲ့နောက်မှာ မျှော်လင့်ချက်တစ်ခုခု ဆင်ခြင်စရာ ရှိနေတယ် မဟုတ်လား၊ ကိုကိုတို့နှစ်ယောက်လုံး ပညာရေး

ကိုကိုဘဝမှာ စကားစိမ်းဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုပဲ ချစ်ဖူးတယ်။ နောင်ဘဝတွေထိ ကိုကို ကတိပေးတယ်စိမ်း’

ဒီစကားလေးနှင့်ပဲ သူမ ကျေနပ်လိုက်ရတော့မည်လား ကျောလယ်လောက်ရှိတဲ့ ပျော့အိလှုပ်ခါနေတဲ့ ဆံနွယ်တွေ ဖွဖွညင်သာပွေ့ပိုက်ရင်း နမ်းရှိုက်နေတဲ့ ကိုကို့မျက်နှာကို စူးစူးလေးလေး တမေ့တမောကြည့်ဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံးအခွင့်အရေးလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်နိုင်တယ် မဟာလားကိုကို။

နှလုံးသားနဲ့ ရင်းခွဲတယ်။

ဘဝနဲ့ရင်းခွဲတယ်။

ချစ်တတ်တဲ့ စေတသိက်တွေအားလုံး ပုံပြီး မြတ်နိုးခဲ့တယ်။

နောက်ဆုံးတော့ ကိုကိုထားရစ်ခဲ့တဲ့ဘဝမှာ ဒီအတိုင်း ငါ့နေခဲ့ဖို့ ကံကြမ္မာက ဖန်တီးခဲ့ပြီပဲ။

နှုတ်မဆက်တော့ဘူး ကိုကို။ လမ်းခွဲစကားမှ ကိုကိုမခွဲတာ။

ပြန်လာမယ်တဲ့။

ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား။

ဘယ်အချိန်လဲ။

ဘယ်တော့လဲ။

မသေချာပြန်ဘူး။

ကျွန်မ စောင့်နေသင့်ရဲ့လား။

တွေ လုပ်ခဲ့ကြပြီးမှ လုပ်သင့်တာလုပ်ဖို့လည်း အားမာန်တွေ ညှဉ်နှင့် ရဲရင့်နေကြ၏။

“ငါတို့သုံးယောက် မေနှင်းဆီ သွားကြမယ်”

ခွာညိုက အရင်ဆုံး မတ်တတ်ရပ်၍ နှင်းဆီနီနှင့် စကားစိမ်း ညှဉ် ထရပ်လိုက်သည်။ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးတစ်ခုအတွက် ခြေလှမ်းတွေ ထာန်တုံ့နှေးခြင်းမရှိတာ အံ့ဩဖို့ကောင်း၏။

“ဟော စာမေးပွဲတွေပြီးလို့ အိမ်ပြန်ရတော့မှာမို့ လာပြီး ဆက်ကြတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး မေနှင်း၊ မေနှင်းကို အကူအညီတောင်းစရာ

“ဪ ထိုင်ကြလေကွယ်၊ မင်းတို့ လိုတဲ့အကူအညီ ပြောပါ။ တတ်နိုင်တာဆို ကူညီရမှာပေါ့”

သူမတို့သုံးယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြား၊ ဆက်တီခုံလေးတွေမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။

“မေနှင်းက အိမ်တွေခြံတွေ အများကြီးပိုင်တာဆိုတော့ ဖြစ်ဖြစ်၊ အေးချမ်းဆိတ်ငြိမ်တဲ့နေရာမှာဖြစ်ဖြစ် အိမ်ကောင်း

တစ်လုံးလောက် ငှားဖို့မရှိဘူးလား”

“ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

အနံ့ (၁၅)

“ဒီကိစ္စ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ကျောင်းပြီးလို့ အိမ်ပြန်ရတော့ မယ်၊ တို့မိဘတွေ ဘယ်လိုမှ ခွင့်လွှတ်မှာမဟုတ်ဘူး”

“တို့တွေ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ပျော်ခဲ့ကြတာလည်း အတူတူ၊ ဒုက္ခကိုလည်း အတူတူမျှဝေခံစားကြတာပေါ့”

“အေး ဟုတ်တယ်၊ မိုက်ခဲ့ကြပြီးမှ ရင်မဆိုင်ရဲလို့ ရှောင် ပြေးတာမျိုး၊ တာဝန်မယူချင်တာမျိုးလည်း မဖြစ်ချင်ဘူး၊ အဲဒီအတွက် တို့တွေ ဘာလုပ်သင့်သလဲဆိုတာ ခေါင်းအေးအေးထားစဉ်းစားကြ တာပေါ့ဟာ”

အတန်ကြာ ခေါင်းချင်းဆိုင် ဆွေးနွေးကြသည်။ မလုပ်သင့်

“စိမ်းတို့သုံးယောက် တစ်နှစ်လောက်ငှားနေချင်လို့ပါ”

“အို မင်းတို့ အိမ်ပြန်ကြဘူးလား”

“ခဏတော့ ပြန်ကြမှာပါ။ ပြီးရင် မိဘတွေဆီက အရင်းခံတောင်းပြီး သူငယ်ချင်းသုံးယောက် လုပ်ငန်းတစ်ခုလောက် စတင်ရယ်ယာလုပ်ကြည့်ချင်လို့ပါ”

“ဟုတ်တယ် မမနင်း၊ တစ်နှစ်လောက် လုပ်ကြည့်လို့ အပြေရင်လည်း ဆက်လုပ်မှာပေါ့၊ မပြေရင်လည်း တပ်ခေါက်ပြီး အိမ်ပြန်ရမှာပဲ”

ရှည်ရွယ်ချက်လေး ကောင်းပေမယ့် သူမတို့သုံးယောက် မျက်နှာလေးတွေကို ဒေါ်နှင်းရီ အကဲခတ်နေမိသည်။

“မင်းတို့တွေရဲ့မိဘတွေက လုပ်ငန်းကြီးတွေလုပ်ပြီး စီးပွားရေး အဆင်ပြေနေပါရဲ့နဲ့ အခု မင်းတို့ရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို သဘောပေါက်ပါလား။ မမစိမ်း အကြံပေးချင်တာကတော့ မိဘတွေရဲ့အလှူထွန်းထွန်းပေါက်ပေါက်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားလုပ်စေချင်တာပဲလို့ မင်းတို့က မိန်းကလေးတွေလည်းဖြစ်တယ်၊ အရွယ်တွေလည်း ကြီးသေးတော့ တသီးတသန့်လုပ်ငန်းထူထောင်ကြမှာ အန္တရာယ်တာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ တကွဲတပြားစီဆိုရင်တော့ နီတို့ အဲလိုစဉ်

မဟုတ်ပါဘူး၊ အခုဟာက သူငယ်ချင်းသုံးယောက် တက်ညီတော်စွန့်စားကြည့်ချင်လို့ပါ။ မိဘတွေကို သဘောပေါက်အောင် ပြောပြရင်လည်း ခွင့်ပြုကြမှာ သေချာပါတယ်”

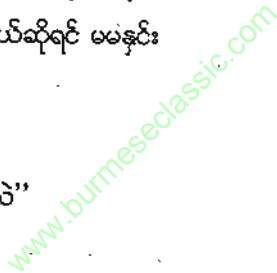
“အေးလေ မင်းတို့မိဘတွေလည်း ခွင့်ပြုမယ်၊ မင်းတို့လည်း အားထက်သန်နေတယ်ဆိုရင်တော့ လုပ်ကြည့်ကြပေါ့၊ ခုခေတ်က ကိုယ့်အဖွဲ့ကိုယ်ချွန် စွန့်စားကြည့်ချင်ကြတာ မမနင်း သည်းပါတယ်၊ မအောင်မြင်တော့လည်း မင်းတို့မိဘတွေက မျက်နှာပန်းတစ်ချောင်း ပြုတ်ရုံလောက် ဆုံးရှုံးတယ်လို့တောင် ထင်ကြလောက်ပါဘူး”

“ဒါဆို မမနင်း အိမ်ငှားမယ်ပေါ့နော်”

“အင်း မမနင်းအဘိုးပေးခဲ့တဲ့ အိမ်လေးတစ်လုံး ရှိတယ်၊ အဲဒါအမေက နိုင်ငံခြားမှာရှိတဲ့ မောင်လေးနဲ့ညီမလေးဆီမှာ အနေအထားအတိုင်း အဲဒီအိမ်လေးကို ဘယ်သူမှ သိပ်မနေဖြစ်ပါဘူး၊ မမနင်းလည်း ဒီအဆောင်မှာပဲ နေနေတာမဟုတ်လား၊ ခြံဝင်းကျယ်ကျယ် နေထိုင်ထောင်နှစ်ထပ်အိမ်လေးပါ၊ မင်းတို့နေမယ်ဆိုရင် မမနင်းက ခွင့်ပြုပေးပါမယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မမနင်း”

“ဒါနဲ့ မင်းတို့က ဘာလုပ်ငန်းလုပ်ကြမှာလဲ”

ဒီမေးခွန်းအတွက် သူမတို့မှာ အဖြေအဆင်သင့်မဟုတ်ဘဲ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ရင်း ကူညီပေးပျက်နေလှည်း ထိန်းသိမ်းနေရသည်။

“အဆက်အသွယ်တွေတွေ့ ရှိပါတယ်၊ သုံးယောက်က ဝါသနာတစ်ယောက်တစ်မျိုးစီနဲ့ဆိုတော့ ဘာလုပ်ဖြစ်မယ်ဆိုတော့ မသိသေးဘူး”

မရေရာတဲ့အဖြေအတွက် မမနင်း သံသယမဖြစ်ရင်မပါသေးသည်။

မိဘတွေဆီ ခဏတစ်ဖြုတ်သွား အကျိုးအကြောင်းပြောအရင်းအနှီးတောင်းရန်ပြန်လာ။

ပြဿနာတစ်ခုကို ထိုအိမ်လေးမှာ တစ်နှစ်အတွင်း ဖြေနိုင်ပေလိမ့်မည်။ သူငယ်ချင်းသုံးယောက် လက်ချင်းမြဲမြဲဆုပ်စားမလျော့နဲ့၊ စိတ်မပျက်နဲ့ အားတင်းထားဟု တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အားပေးနှစ်သိမ့်ပေးမရင်း -

အခန်း (၁၆)

“သူတို့လုပ်ချင်တာ လုပ်ခဲ့တဲ့အကျိုးဆက်ကို ကျွန်မက ခံရတာ အဲဒါ တရားလား”

“မင်းကို သူတို့ သတ္တိရှိရှိ မွေးခဲ့ကြတယ်လေ၊ မင်းအတွက်နဲ့ သူတို့ရည်ရွယ်ချက်တွေ မှနေတယ်၊ ပန်းတိုင်တွေ ပျောက်ကုန်တယ်၊ သူတို့ရဲ့အပျိုစင်ဘဝလေးကို တန်ဖိုးမထားခဲ့မိတာ နောင်တရရင်းနဲ့ မင်းတစ်ယောက်တည်းကို သူတို့သုံးယောက်လုံးရဲ့ဘဝ အဆုံးရှုံးခံဖို့ထိ ခံနိုင်တယ်အကြောင်း၊ အန်တီ ဘယ်လိုလုပ် ကြည့်ရက်မှာလဲ၊ သုံးယောက် သံယောဇဉ်ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ သူတို့ရဲ့ဘဝလေးတွေ ဒီလိုကြီး အရန်အန္တရာယ်မခံနိုင်ဘူး”

www.burmeseclassic.com

“အန်တီဇွတ်အတင်း တောင်းလို့ သူတို့မပေးရက်ဘဲ ပေးပစ်ခဲ့တာလား?”

အကြည့်စိမ်းနှင့်အေးစက်စက်မေးခွန်းက အဆိပ်ပြင်းလှသည်။ လိမ်ညာမပြောချင်ပေမယ့် မျက်လွှာတော့ချထားဖြစ်၏။

“ဖြစ်သင့်တာကို အကျိုးအကြောင်းပြောတော့ သူတို့လက်ခံကြတယ်။ စံပယ်ဖြူဆိုတဲ့ သမီးလေးကို အားပါးတရ နန်းရှိက်ပြီးမှ အန်တီလက်ထဲကိုထည့်ပြီး အပျိုစင်ဘဝလေးတွေအဖြစ်နဲ့ သူတို့မိဘတွေဆီ ပြန်သွားကြတယ်”

“အန်တီလိုလူမျိုးကိုတောင် မြခွာညိုရဲ့သမီး၊ နှင်းဆီနီရဲ့သမီး၊ စကားစိမ်းရဲ့သမီးလို့ တိတ်ကျကျ ပြောမပြခဲ့တာ အံ့ဩစရာတော့ ကောင်းသားပဲနော်”

ခနဲလိုက်မှန်းသိပေမယ့် ဒေါ်နှင်းရီ အပြုံးမပျက်ခဲ့ပါ။

“အဲဒါ သူတို့ရဲ့သစ္စာတရားပေါ့။ စိတ်တူကိုယ်တူ မိုက်ခဲ့ကြတယ်။ အမှားတစ်ခုကို အပြစ်တူတူခံကြတယ်။ ဘယ်လောက်တောင်လေးစားထိုက်တဲ့ စိတ်ဓာတ်လေးတွေလဲ။ အဲဒီသမီးလေးကြီးလာရင် အမေတစ်ယောက်မကဘူး။ သုံးယောက်ဆိုတော့ ဘယ်လောက်တောင် အားရှိလိုက်မလဲတဲ့လေ”

“ဒါဆိုရင် သူတို့ချစ်သူတွေက သူတို့ကို မယူလို့ လင်ကောင်

အဆိပ်ဘဲ ကျွန်မကို တိတ်တိတ်ပုန်းဖမ်းခဲ့ကြတာပေါ့။ လွန်လွန်ကျူးကျူးဖြစ်ပြီးမှ တာဝန်မယူခဲ့တဲ့သူကော ဘယ်လိုအဖေမျိုးလဲ”

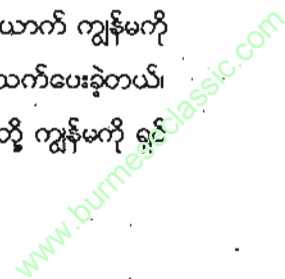
“အဲဒီလောက်အထိ အန်တီကို စပ်စုခွင့်မပေးခဲ့ကြပါဘူး။ ကြောင်းတစ်ခုခုရှိခဲ့လို့ ဒီလိုအခြေအနေတွေဖြစ်ခဲ့ကြတာနော်ပေါ့။ အန်တီအားတော့ မင်းကို အန်တီဆီ ပေးလိုက်တယ်။ အန်တီတက်က အန်တီအဲဒါနဲ့ တာဝန်မယူနိုင်တော့ရင် အကောင်းဆုံးမိဘမဲ့ဂေဟာပဲ ချီးပေးပါတဲ့”

မဲ့ပစ်လိုက်တဲ့ ဂမန်းရိုင်းရဲ့နှုတ်ခမ်းပါးမှာ နာကျင်ရိပ်တို့ စွန်းထွန်းသွားသည်။

“သူတို့ ကျွန်မကို အမြဲလာတွေ့လား”

“မင်းရဲ့ကုန်ကျစရိတ်ကို မှန်မှန်ပို့ပေးကြပါတယ်”

“အဲဒါ မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့မေတ္တာတွေမှ မဟုတ်တာ။ သူတို့အားတဲ့ ကျွန်မအတွက် သူတို့မှာ တာဝန်မရှိဘူးလား။ မရှိဘူးလို့သာလို့မွေးမွေးချင်း ကျွန်မကို မသတ်လိုက်ကြတာလဲ။ ဖြေပါဦးနော်။ အပြစ်ရှိလား။ တစ်ယောက်ကနေ တစ်ယောက် ကျွန်မကို ချစ်လို လွှဲပေးကြတယ်။ ဟား ကျွန်မကို အသက်ပေးခဲ့တယ်။ နေထိုင်နိုင်အောင်တော့ မလုပ်ပေးဘူး။ သူတို့ ကျွန်မကို ရွတ်ချီးမွမ်း မပေးခဲ့ဘူး”

နာကျင်စွာ အော်ဟစ်ပေါက်ကွဲပစ်လိုက်ပြီး မျက်ရည်တွေ လွင့်စဉ်အောင် ခေါင်းကို ဘယ်ညာယမ်း၍ ဂမုန်းရိုင်း အံကြဲနေ၏။

ဒေါ်နှင်းရီ ဘယ်လိုပြောသိမ့်ရမည်လဲ။

“ကလေးဘဝနဲ့လူငယ်ဘဝကို မမြင်နိုင်တဲ့စည်းတမ်းခြားထားတယ်။ အဲဒါ မသိစိတ်နဲ့အသိစိတ်ပဲ။ ကလေးဘဝက အသိမှမရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရိုးသားကြတယ်။ ဖြူစင်ကြတယ်။ လူငယ်တဲ့အရွယ်က အမှားအမှန်ကို ခွဲခြားတတ်နေပြီ။ ဒါပေမဲ့ မှားမှန်လျက်နဲ့ ဆက်မိုက်နေကြတာ အဲဒါ လူငယ်တွေပဲ။ လူကြီးဘဝ ဆက်မှားနေကြမယ်ဆိုရင်တော့ လုံးဝကို အသိမရှိတော့လို့ပဲ။ အလှည့်ကျရင် အဲလိုအမှားတွေ မကျူးလွန်မိပါစေနဲ့ကွယ်။ လူငယ်ကိုယ်တိုင်အမှားကင်းအောင် မနေနိုင်ပေမယ့် သူများကို လက်ညှိုးဖို့လည်း လွယ်ကူကြတယ်”

ဒေါ်နှင်းရီ ဘာပြောပြော ဂမုန်း နားမဝင်တော့ပါ။ နှုတ်ဆက်တဲ့ ပြေးထွက်ခဲ့သည်။ ဒီသပြေလိုက်လာတာကိုလည်း ဂရုမစိုက်လမ်းမှာတွေ့သမျှ ခလုတ်ကန်သင်းတွေ ကျောက်စရစ်ခဲအကုန်လုံး သူမခြေထောက်နုနုလေးဖြင့် အားကုန်လွှဲကန်ပစ်ခဲခြေဖျားထိပ်လေးတွေ သွေးခြင်းခြင်းနီနေပေမယ့် တ

ထွက်ပေါက်မှမရှိတာ။ ဒီသက သူမတစ်ကိုယ်လုံး သိမ်းကျုံးဖက်ပွေတာ ရပ်တန့်ပစ်စေသည်။

“ကံတရားကနေ လက်စားချေဖို့ ရှာနေတာလား။ ထွက်ပေါက်တွေ မပိတ်သေးပါဘူး။ မင်းရဲ့ကံကို ပြောင်းလဲဖို့ စဉ်းစားပါလား ဂမုန်းရယ်”

“ငါ့အရှုံးကို နင် ဘယ်လောက်ကြာကြာ ထိုင်ကြည့်နေမှာလဲ ဒီသ”

“အရှုံး အဲဒီအရှုံးကို ကိုယ်လက်ခံမှ တကယ်ရှုံးတာ။ မင်းတို့ ဒီအရှုပ်ထုပ်ထဲ ဆွဲထည့်တဲ့ လောကကြီးကို ပြန်တိုက်စမ်းပါ။ ဒီတိုက်ပွဲမှာ မင်းဘက်က ငါရိုတယ်။ မင်းရဲ့ပျော်ရွှင်မှုတွေကို မင်းအတွက် ငါ ပြန်သိမ်းပေးမယ်”

ဒီသရဲ့ ဖက်တွယ်မှုမှ ရုန်းထွက်ကာ သူမ ပြင်းထန်စွာ တတ်ခေါက်သည်။

“တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တဲ့ အမေက ငါ့ကိုမွေးထုတ်တယ်။ ငါ့အဖေက ဘယ်သူမှတာဝန်မယူနိုင်လို့ မိဘမဲ့ဂေဟာကို တွန်းဖို့ခံရတယ်။ ကြီးပြင်းရှင်သန်ခဲ့ရတာက ညစ်ညမ်းတဲ့နေရာတဲ့။ လောကက သူ့ကို တစ်နည်းနည်းနဲ့ မယူခင် ငါ သူ့ကို ဖြုတ်ချချင်တယ်။ ငါ ဘယ်လှည့်တော့ နိုင်ကြည့်ချင်သေးတယ်ဟာ။ နင်ပြောသလို ဒီတိုက်ပွဲ

ကို အစွမ်းကုန် နိုင်အောင်တိုက်မယ်၊ ဒီအတွက် ဘာမဆိုလုပ်ဖို့ အဆင့်သင့်ပဲ၊ ဒီနေ့ထိ မလုပ်ဖူးသေးတာတွေကိုပါ လုပ်ပစ်မယ်”

အကြည့်ရိုင်းရိုင်းတို့ကြောင့် ဘာလုပ်မှာလဲလို့ ဒီသ မမေးရဲ့ ကားပေါ်တက်ကာ ဟိုတယ်တစ်ခုကိုမောင်းဟု အမိန့်ပေး၍ မောင်း လာခဲ့ရသည်။

ဟိုတယ်ကိုရောက်တော့ နှစ်ယောက်အိပ်ခန်းယူလိုက်သည် မို့ မျက်မှောင်ကြုတ်၍ အံ့သြရသေးသည်။

“ဒီကိစ္စတွေအတွက် ငါ့ဘက်က ရှိနေမယ်၊ ကူညီမယ်လို့ နှင် ပြောထားတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီအတွက် ငါ့ဆီက နှင် ဘာပြန် ယူချင်လဲ၊ ကြိုက်သလောက်ယူ တန်ရာတန်ကြေးဖြစ်လောက်တဲ့အထိ အကုန်လုံးယူ”

“ဟာ တော်စမ်းပါ၊ ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ ဂမုန်း”

အပေါ်အင်္ကျီချွတ်ကာ ရှေ့တိုးကပ်လာတဲ့ ဂမုန်းကို အိပ်ရာ ခုတင်ပေါ် ဖင်ထိုင်လျက်ပစ်လဲကျအောင် ဒီသ ဆောင့်တွန်းပစ်လိုက် သည်။

“နှင်ဆက်ဆံခဲ့ဖူးတဲ့ယောက်ျားတွေနဲ့ ငါ့ကို ရောထွေးမပစ် နဲ့ ဂမုန်း၊ အရှင်းဆုံးပြောရရင် ဒယ်ဒီလို တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တတ် တဲ့ယောက်ျားလည်း မဟုတ်ဘူး၊ သားသမီးတိုင်း မိဘခြေရာနင်း

တတ်ကြတာ မဟုတ်ဘူး၊ နှင် ငါ့ကို မလေးစားချင်နေပါ၊ အားနာသင့် ပါတယ်”

“ဆောနီး ဒီသ၊ ငါ့စိတ်တွေ လွတ်သွားလို့ပါ၊ ခံစားနေရတာ ရင်နဲ့မဆုံတော့ဘူး၊ လောကကြီးမှာ ငါ့ဘဝက တစ်ယောက်တည်း ရယ်၊ နှင်က နားလည်ပေးမယ်ဆိုတော့ အလိုက်သိသင့်တယ်ထင် လို့ပါ၊ ပြီးတော့ ငါ့ရဲ့အမေတွေလို ငါမိုက်ကြည့်ချင်တယ်”

“အဲဒီအကျိုးဆက်က နှင့်ဘဝတစ်ခုလုံးတောင် စုတ်ပြတ် သတ်နေတာ၊ စိတ်ကူးယဉ်ကြည့်ချင်သေးလို့လား၊ ငါ နှင့်ကို မြတ် ခြတ်နိုးနိုးချစ်ခဲ့တာ တန်ဖိုးမဲ့အောင် ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူး”

ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒီသရယ်လို့ ရင်ထဲကနေပဲ တီးတိုး ခြားမိသည်။

ရင်ဘတ်ကြီးထဲက ပြောင်းလဲမှုကို ဒီသ မသိစေချင်သေးပါ။ အတိတ်က မကောင်းသလို ပစ္စုပ္ပန်က မရေရာဘူး။ အနာ ဆက်လည်း မှန်ငါးစီးနဲ့ မသေချာဘူးလေ။

ငြိတွယ်မှုတွေနဲ့ သံယောဇဉ်ကြီးတစ်စုံပဲ ချပေးပေး မလွတ် သေး၊ အားကိုးတကြီး ဖမ်းဆုပ်ထားချင်ပါတယ်။

နှင်ယုံမလား ဒီသ။

“အေး ဟုတ်တယ်၊ နင်နားထောင်ချင်ရင် လုံလုံခြုံခြုံသွား လိုက်ဦး”

“ဟမ်”

ခုမှ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ငုံ့ကြည့်ပြီး ရှက်ရမုန်းသိသည်။ ကွာတာဘောင်းဘီလေးနှင့် ချိုင်းပြတ်စပိုရှပ်လေးဝတ်ထား သူမကို ဒီသံအမြင်မှာ ရိုင်းနေသည်ထင်၏။ စည်းစောင့်တတ်တဲ့ ဘီယံကျင့်တရားလေးကို လေးစားမြတ်နိုးရသည်။

ခဏလေးဟုဆိုကာ ခန်းသီးအကွယ်ကိုသွား၍ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး တဲ့ အဝတ်အစားတစ်စုံ လဲလိုက်ရသည်။

“ပြောတော့ ဒီသံ၊ သူတို့ ဘယ်မှာနေကြတာလဲ၊ ဘာလုပ် ကြတာလဲ၊ အိမ်ထောင်တွေနဲ့ မိသားစုတွေနဲ့လား”

“အင်း တစ်ယောက်ပဲ အိမ်ထောင်ကျတယ်၊ သားသမီးနှစ် ခုရှိတယ်၊ သူ့ရဲ့အတွေ့အကြုံနဲ့ ကလေးစိတ်ပညာစာအုပ်တွေ အခု အရမ်းအောင်မြင်နေတယ်၊ ကျွန်တို့နှစ်ယောက်က ခြောက်လအဖြစ်နဲ့ ကထိက လုပ်နေတယ်၊ နောက်တစ်ယောက်က နိုင်ပိုင်ရှင်၊ သူ ပံ့ပိုးထောက်ပံ့ထားတဲ့ လူငယ်ပြုစုမျိုးထောင် မှုန်းမှာ ဥက္ကဋ္ဌလုပ်တယ်၊ သူတို့သုံးယောက်စလုံး ပရဟိတ တွာမှာ စွမ်းစွမ်းတမ်းတမ်းကြတယ်၊ အလှူအတန်းမှာလည်း ရက်

အခန်း (၁၅)

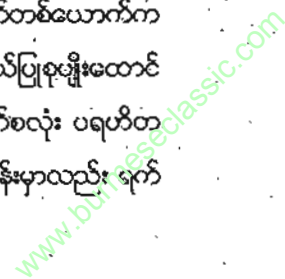
“ဘယ်သွားနေတာလဲ”

“အပြင်က ပြန်လာတာ”

“သိတယ်လေ အပြင်သွားမုန်းတော့၊ ညကတည်းက အခန်း တစ်ခန်းယူပြီး အဲဒီမှာအိပ်တယ်၊ ဘရိတ်ဖတ်(စ်)စားဖို့ နေ့လယ်စာစားဖို့ နှင့်အခန်းကို လာခေါ်တော့ နင်မရှိဘူး၊ တစ်နေကုန် ဘယ်သွားနေလဲ သိချင်တာ၊ ငါ ဘာလုပ်သင့်သလဲဆိုတာ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ချင်လို့”

“အဲဒီကိစ္စအတွက် ငါ အပြင်သွားနေတာ၊ နှင့်အမေသုံး ယောက်အကြောင်း ငါ စုံစမ်းလို့ရခဲ့ပြီ ဂမုန်း”

“ဟင် တကယ်”

ရောကြတယ်။ နိုင်ငံတော်က သီးခြားဂုဏ်ပြုထားတဲ့ သီရိသုဗ္ဗဘွဲ့ အသီးသီးနဲ့ အမျိုးမြတ်ဂုဏ်သိက္ခာမြင့်တဲ့သူတွေပဲ”

“ဟား ဟား သမီးတစ်ယောက်ကိုတောင် တာဝန်မယူ တဲ့သူတွေက အဲ့လိုတွဲတွေ့၊ ဂုဏ်ထူးတွေနဲ့ ထည်ထည်ပါဝါနေနေ သတဲ့လား။ အများအကျိုး သယ်ပိုးထမ်းဆောင်နေတဲ့ အမျိုးကော သမီးတွေတဲ့လား။ ကား ဟား ရယ်လို့တောင် အားမရဘူး ဒီသမီး ဟားတိုက်ရယ်နေပေမယ့် ဂမုန်းမျက်ဝန်းက မျက်ရည် စီးကျနေသည်။ နာကြည်းမှုတွေနှင့် မခံစားနိုင်လွန်းစွာ ကျွတ် မျက်ရည်တွေပဲ ဖြစ်မှာပါ။

“သူတို့ ခုချိန်ထိ တူတူရှိနေကြတုန်းလား”

“ဟင့်အင်း ကိုယ့်တာဝန်တွေနဲ့ကိုယ် တစ်နေရာစီမှာ တော၊ ပရဟိတလုပ်ငန်းတွေ တစ်ဖက်၊ ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းတွေတစ် နဲ့ သူတို့ သိပ်မတွေ့ဖြစ်ကြတော့ဘူး”

“ဒီအကြောင်းတွေ နင် ဘယ်လိုလုပ်သိလာခဲ့တာလဲ”

“သူတို့နာမည်တွေ သိပြီးပြီပဲ။ စုံစမ်းရလွယ်ပါတယ်။ အားလုံး မန္တလေးမှာ မဟုတ်ဘူး။ ရန်ကုန်မှာ ငါတို့ အဲဒီကိုပြန်ရမယ်”

“ဘာ၊ သူတို့က ငါနဲ့တစ်မြို့တည်းမှာ”

“အေးလေ၊ အဲဒီနာမည်တွေနဲ့ မဂ္ဂဇင်းတွေ၊ ဂျာနယ်တွေ

အကျယ်တဝင့်ဖော်ပြကြတာ ခုမှ သတိထားမိတယ်။ အရမ်းအောင် ခြင်္သေ့တွေ မိန်းမတွေပါပဲ။ နင် ဂုဏ်မယူဘူးလား ဂမုန်း၊ သူတို့သုံး ယောက်ထဲက တစ်ယောက်က နင့်အမေပဲလေ”

ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲခါပြီး မဲ့ပစ်လိုက်ကာ မျက်ရည်တွေကို စည်း စည်း တြမ်းတမ်းစွာ ပွတ်သုတ်လိုက်သည်။

“သူတို့တွေရဲ့ပျော်ရွှင်မှု၊ အောင်မြင်မှုအတွက် ငါက ခြေနင်း ကြား လှေကားထစ်ဖြစ်ခဲ့ရတာ စုဏ်ယူစရာလား ဒီသ၊ သူတို့က ငါ တွက် မိခင်ကောင်းမဟုတ်ကြပါဘူး။ သူတို့ရဲ့လွတ်လပ်မှုနဲ့ စိတ်ဆန္ဒ ခြံ့စားပေးခဲ့ကြတယ်။ ဝမ်းနဲ့လွယ်မွေးခဲ့ကြပေမယ့် သူတို့အောင်မြင် လောက် ငါ့ကို မချစ်ခဲ့ကြပါဘူး။ သူတို့ ငါ့ကိုမေ့ထားကြတာ”

“အခု ဝမ်းနည်းနေတာလား၊ နာကျင်နေတာလား”

“သူတို့နဲ့ အရင်ဆုံးတွေ့ကြည့်ချင်တဲ့စိတ်ပဲရှိတယ်။ ဟိုအန် ကြီးပြောလိုက်သလို အကြောင်းတစ်ခုခုရှိခဲ့တာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ ဒီအကြောင်းပြချက် မခိုင်လုံရင် ငါ သူတို့ကို တစ်သက်လုံး ခွင့် မြတ်ဘူး”

“သူတို့သုံးယောက်ကို တစ်ချိန်တည်းဆုံအောင် လုပ်ဖို့တွေ့ နိုင်လိမ့်မယ်ထင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ့တာဝန်ထားပါ။ ကတိတစ်ခုတော့ မလုပ်မနော်”

“ဘာလဲ”

“ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် မင်းအမေတွေနဲ့ တွေ့ရတော့မယ် ဒီလိုလုပ်ခိုင်းရတာ မင်းအတွက် အရမ်းခက်ခဲနေလိမ့်မယ်ဆိုတာ သိပါတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းစိတ်ခံစားမှုကို တတ်နိုင်သလောက် ထိန်းချုပ်ထားပါ”

ဒီသ တောင်းဆိုမှုအတွက် ဂမုန်း စိတ်မဆိုးမိ။

နားလည်မှုနှင့် စိတ်သဘောထားပြည့်ဝမှုကြောင့် လေးစားထိုက်သော ယောက်ျားဟု တန်ဖိုးထားမိသည်။

“ကတိပေးလေ”

“အေးပါ ယေးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ့စိတ်ခံစားမှုတွေကထေ ပြောင်းသွားမှာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ နှင် အားမပေးလို့လည်း မဖြစ်ဘူး”

“အဟား အရမ်းအားကိုးနေပြီပေါ့”

“အင်း”

ယဲ့ယဲ့လေးပြီးပြီး နွဲ့နွဲ့လေး ခေါင်းငုံ့သွားတဲ့ ကောင်မလေး ဘယ်လောက်တောင် မာနတွေ လျှော့ချလိုက်သလဲဆိုတာ ဒီသ သိ သည်။ တစ်သက်လုံး ရပ်တည်ပေးမယ်ဆိုရင် လုံလောက်တာ မဟုတ်လား ဂမုန်းရယ်။

အခန်း (၁၈)

“ဒီဆွဲကြိုးလေးက မင်းအမေသုံးယောက် မင်းကို အမှတ် ဆွဲပေးလိုက်တာ၊ အသည်းပုံလော့ကတ်လေးထဲမှာ မင်းအမေသုံး ယောက်ရဲ့ဓာတ်ပုံပါတယ်။ ဒီဘဝကတော့ကို ပို့ခဲ့တုန်းက မင်းလည်ပင်း ဆွဲမပေးဘဲ အန်တီသိမ်းထားလိုက်တာ၊ မင်းနဲ့တော့ စိမ်းမယ် ဆိုတာ သူတို့သုံးယောက်လုံးက မင်းကိုသိပ်ချစ်ခဲ့ကြတာ”

မဖြစ်နိုင်ဘူး သရော်လိုဟန် မှဲ့ပြီးတို့နှင့် အကြိမ်ကြိမ်ထုတ် ပြောခဲ့၏။

“တိုက်ပွဲအစမှာ မလိုအပ်သေးဘူး၊ ဘယ်သူမှ မမြင်စေနဲ့၊ ချွတ်ထားဦး ဂမုန်း”

www.burmeseclassic.com

ဟု ဒီသ ပိတ်ပင်ထားသီးလာ၍ တစ်ခါလောက် သေသေချာ ယုတ်ကြည့်ပြီး ရင်ဘတ်ထဲ ပြန်ထည့်ထားရသည်။

အခု ထိုမိန်းမသုံးယောက်ထဲက တစ်ယောက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆုံတွေ့ဖို့ ရန်ကုန်မြို့ရဲ့ ဆိတ်ငြိမ်အေးချမ်းသော နေရာက ခမ်းနားထည့်ဝါသောအိမ်ကြီးကို ရောက်လာခဲ့ကြပြီ မဟုတ်ပါ။

ဒီသက စတိုင်ပင်နီး ကုတ်အင်္ကျီနက်(ခါ)တိုင်တို့ဖြင့် လူလူကောင်း ဒီဇိုင်းဝတ်ထားကာ ဂမုန်းနှင့်ဖုန်းမြတ်က ဝန်ထမ်းဝတ်ပြီး ဝန်ထမ်းကတ်လေးတွေ ချိတ်ဆွဲလို့ ဟန်ဆောင်မှုက ပိုပြပေါ့။

“ကျွန်တော်တို့ နယူးမြန်မာမဂ္ဂဇင်းက ဝန်ထမ်းစာရေးဆရာမ ဒေါ်နှင်းဆီနီကို အင်တာဗျူးဖို့ ကွန်တက်လုပ်ထားတယ်”

“ဪ မင်းတို့ရောက်လာမယ်ဆိုလို့ ကိစ္စလေးတစ်ခု ထောင်မသွားဘဲ စောင့်နေတာပါ။ လာပါကွယ် ထိုင်ကြပါ”

ချိုရှုနေသော အသံ၊ ပြုံးနေသောမျက်နှာနှင့် ခရီးညိုနေသော ဒေါ်နှင်းဆီကို မြင်လိုက်ရချိန်မှာ ဂမုန်းခန္ဓာကိုယ်တစ်လျှောက် ပွက်ပွက်ဆူကာ ပြောင်ပြန့်စီးဆင်းကုန်သလား ထင်ရလေသည်။

ပြောင်သိမ်းလွန်ထားသော နဖူးပြင်မှာ မဲ့နက်တစ်လုံးရှိကာ ခါးခွာဖပ်နေသော ကိုယ်နေဟန်ထားနှင့် အသားအရေထက် ပြုံးလို နှုတ်ခမ်းပူးပူးလေးက ဆွဲဆောင်မှုအရှိဆုံးပဲထင်သည်။

မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆုံဖာခုံတွေမှာ သူမတို့သုံးယောက် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်နှင့် အလုပ်သမားကောင်မလေးတစ်ယောက် အအေးခွက်လေးတွေ လာချပေးလေသည်။

“သောက်ကြပါဦး၊ မေးစရာရှိတာလည်း မေးပေါ့”

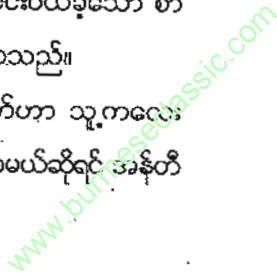
“ဟုတ်ကဲ့၊ ပထဆုံးကလေးစိတ်ပညာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဒီလို အလုပ်ကောင်းတွေ ရေးနိုင်တဲ့အတွက် အရှုံးအမြတ်မကြည့်ဘဲ မိခင်ဘာလေးတွေ အသိပညာရအောင် ထုတ်ဝေဖြန့်ချိခဲ့တဲ့အတွက် ဂုဏ်ထူးဆောင်လို့ ပြောပါရစေ”

“ဖတ်ပြီးပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ အရမ်းနာမည်ကြီးပြီး အောင်မြင်နေတော့ မဖတ်ဖို့ ခဲနေနိုင်တော့လို့ ဖတ်ကြည့်လိုက်ပါတယ်”

ဒီသက ဒီကိုအလာ စာအုပ်ဆိုင်မှာ ဆင်းဝယ်ခဲ့သော စာအုပ်လေးကို ထောင်ပြကာ မှင်သေသေနှင့် ပြောသည်။

“ဖတ်ကြည့်လိုက်တဲ့ အမေတစ်ယောက်ဟာ သူ့ကလေးအချစ်တွေပိုပေးမယ်၊ နားလည်မှုတွေ ရှိလာမယ်ဆိုရင် အန်တီ

ကြီးကြီးစားစား လုပ်ခဲ့ရတာတွေ အလကား မဖြစ်တော့ဘူးပေါ့

“အန်တီအလုပ်တွေ၊ ဝါသနာတွေ ပိနေတော့ အန်တီအလုပ်တွေ သမီးတွေအတွက်ရော အချိန်ရဲ့လား”

ဂမုန်းက ကောက်ကာငင်ကာ ဝင်မေးလိုက်သလို ဖုန်းဖြင့် က အသံဖမ်းစက်ကိုင်ထားတာတစ်မျိုး၊ ကင်မရာလေးဖြင့် တဖျတ်ရိုက်တာတစ်မျိုး အလုပ်ရှုပ်သွား၏။

“အမှန်အတိုင်းဝန်ခံရရင် စာရေးဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့သူဟာ အိပ်ချိန်၊ စားချိန်၊ နားချိန်ဆိုတာ သီးသန့်မရှိဘူး။ အထောက်အကူပေးတာနဲ့ပဲ ဝိုင်းနေတော့ ပိုဆိုးတာပေါ့ကွယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကလေးအတွက် အန်တီ အချိန်ပေးတယ်၊ ကလေးဆိုတာ အရုပ်တွေ၊ လှည့်ဆောင်တွေလောက် မိဘတွေရဲ့အချစ်ကို မမက်မောကြဘူး မဟာလား။ ဒီအရွယ်ကတည်းက အသိဉာဏ်ရှိအောင်၊ လိမ္မာယဉ်ကျေးအောင် ရှိအောင် ဆုံးမသွန်သင်နိုင်မှ ဖြစ်မယ်လေ၊ မိဘနဲ့သားသမီးကြား နားလည်မှုဆိုတာ အရေးကြီးဆုံးပဲ၊ အန်တီရဲ့မေတ္တာတရားတွေကြောင့် ကလေးတွေ လုံခြုံခွေးတွေ့မှု ရကြပါတယ်”

“ဒါကို အန်တီအမြင်ဘက်က ပြောတာလား၊ ကလေးအတွက် ဘက်က ပြောတာလား”

“နှစ်ခုလုံးပဲ၊ မိဘနဲ့သားသမီးရဲ့ကြားက နားလည်မှုပေးတာ

“လူငယ်ဘဝကို ဖိုက်ဖိုက်မဲ့ စတေးပစ်လိုက်တဲ့ မိဘတွေရဲ့ သားသမီးမျိုးကိုရော အန်တီ ဘယ်လိုမြင်လဲ”

ဂမုန်းချည်း မေးခွန်းတွေ ဆက်တိုက်မေးနေတော့ ဒေါ်နှင်းမီး မျက်မှောင်တွန့်နေ၏။ ဒီသ မသိမသာ လက်ကုတ်သတိပေးနေချိန် ကြားနေရတဲ့စကားတွေက သူမ ခံစားမှုတွေကို လှောင်ပြောင်ဆောင်သလို ဖြစ်နေတာကြောင့် စိတ်က ပေါက်ကွဲချင်နေသည်။

ဒေါ်နှင်းမီးက လွန့်လွန့်လေးပြုံးကာ -
“ဘာဆိုလိုတာလဲ”

“လက်မထပ်ခင် အချစ်ရဲ့ရလဒ်တွေရတာ၊ လွတ်လပ်မှုကို ခံယူတဲ့အခါတွေရဲ့လင်ကောင်မပေါ်ဘဲ မွေးလိုက်တဲ့ သားသမီးတွေ ခံယူတဲ့ ဘယ်လိုနာကြည်းချက်မျိုး၊ အပြစ်မျိုး ရှိနေမလဲလို့ သိချင်တာပါ”

ဒေါ်နှင်းမီးနဲ့ဂမုန်းတို့နှစ်ယောက် စူးစိမ်းနေသော မျက်ဝန်းကြောင့် အတန်ကြာ ဆုံစည်းသွား၏။ ဖုန်းဖြတ်ရဲ့ ကင်မရာမီးလေး ဖြစ်နေအလက်မှာ ဒေါ်နှင်းမီးနီက အရင်ဆုံး ပြုံးလိုက်နိုင်သည်။

“အန်တီ ဆေးချာပြောရဲ့တယ်၊ ဒါဟာ အမေရဲ့အပြစ်ဆိုရင် အဖေကို အပြစ်ပေးသင့်တယ်၊ ကလေးနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ ကလေးအဖေမှာလည်း နာကြည်းနေမလား၊ နာကျင်နေမလား၊ ကြောက္ကဲရက်

ရွံ့နေမလား။ အားလုံးကို ခံစားခွင့်ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ တို့ဘုရားဘာသာရဲ့
ရဲ့သားသမီးတွေဟာ မိဘတွေကို ဖော်ကားခွင့်မရှိတူး”

“မိဘတွေ ဘယ်လောက်မှားမှားပေါ့”

ဂမုန်းမေးခွန်းတွေက အေးစက်စက်နှင့် ပြင်းထန်လွန်းနေတဲ့
မူန့်မိုင်းတည်တင်းသွားတဲ့ ဒေါ်နှင်းဆီနီရဲ့မျက်နှာကို အကဲခတ်မိက
ဒီသက မျက်နှာချိုသွေးလိုက်သည်။

“ဒီလိုပါခင်ဗျား အန်တီရဲ့ကလေးစိတ်ပညာစာအုပ်ထဲမှာ
မိဘတွေရဲ့အချစ်တွေ၊ မေတ္တာတွေ၊ နားလည်မှုတွေပဲ ဦးစားပေး
ကျူးထားတော့ အန်တီရဲ့စိတ်နဲ့စေတနာကိုတော့ ကျွန်တော်တို့ သိ
ပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ လောကမှာ အန်တီလို မိဘတွေချည်းရှိတာ မဟုတ်
ဘူး။ အပြစ်တွေ အများကြီး၊ အမှားကြီး ကျူးလွန်ထားတဲ့မိဘ
လည်း ရှိပါတယ်။ အဲဒီလိုမိဘတွေရဲ့သားသမီးတွေက စိတ်အထိ
တွေ့ ရနေမယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုနားလည်မှုနဲ့ ကုသပေးသင့်သလဲ”

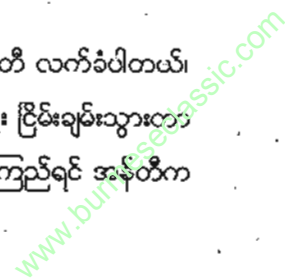
“ဪ အဲဒါကို အန်တီ အကျယ်တဝင့် မပြောနိုင်
ဘူးကွယ်။ အန်တီ လေ့လာလိုက်ပါဦးမယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ အန်
တီမိသားစုလေးက အရမ်းနွေးထွေးမှုရှိတော့ တခြားခံစားမှုတွေ
ကိုယ်ချင်းစာပေးရမှာ အားနည်းနေတယ်။ မိဘတွေဘက်က မေတ္
တွေ နွေးထွေးမှုတွေ အပြည့်အဝရမယ်ဆိုရင် သားသမီးတွေရဲ့တို့

တလည်း အဲဒီအတိုင်းပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ ယုံကြည်ချက်တစ်ခုပဲ
အန်တီမှာ ခိုင်ခိုင်မာမာဖြစ်နေတယ်။ မင်းတို့ပြောတဲ့အကြောင်းအရာ
အန်တီ လေ့လာပြီးရင် စာအုပ်ကောင်းတစ်အုပ်ထွက်နိုင်အောင်
အန်တီ ကြိုးစားပါ့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အဲဒီစာအုပ်ကျရင်လည်း အန်တီ အောင်မြင်ဦးမှာ
မို့တို့ ကျွန်တော်တို့မဂ္ဂဇင်းက ကလေးနဲ့စိတ်ပညာဟောပြောပွဲလုပ်
စဉ်ထားပါတယ်။ အဲဒီပွဲလေးမှာ မိဘတွေရော သားသမီးတွေရော
တိုင်းထားလို့ အန်တီကိုလည်း တက်ရောက်စေချင်ပါတယ်။
အန်တီရေးထားတဲ့စာအုပ်တွေထဲက အကြောင်းအရာတချို့ကို ဟော
ပြောပေးမယ်ဆိုရင် အန်တီ ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့မိသားစုမျိုး၊ တခြားမိသားစု
တွေလည်း ပိုင်ဆိုင်သွားနိုင်ပါတယ်။ ဒီမှာ ကျွင်းပမယ့်နေရာနဲ့ နေ့ရက်
နဲ့နဲ့ ဖိတ်စာကဒ်လေးပါ”

“စာအုပ်ထဲမှာ ချရေးပြတာထက် လက်တွေ့တိုက်ရိုက်
အပြောတာက ပိုပြီးထိရောက်နိုင်လို့ ဆက်ဆက်လာခဲ့ပေးပါ
အန်တီ”

“အိုကေ မင်းတို့ရဲ့ဖိတ်ကြားမှုကို အန်တီ လက်ခံပါတယ်။
အခုတိုင်း နွေးထွေးသွားမယ်ဆိုရင် ကမ္ဘာကြီး ငြိမ်းချမ်းသွားတာ
အထောက်အကူဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ မင်းတို့ယုံကြည်ရင် အန်တီက

လည်း လေးစားစားတက်ရောက်ပါမယ်”

နှုတ်ဆက်ပြီးအပြန်မှာ ဂမုန်းခြေလှမ်းတို့ ခပ်ဆောင့်ဆောင့် ဖြစ်နေခဲ့သည်။

သူမကိုမေ့ထားခဲ့တဲ့ ဒီအမေ့အကြောင်းပြချက်က နွေးထွေးတဲ့မိသားစုကို ပိုင်ဆိုင်ထား၍လား။

ဒါ ခွင့်လွှတ်သင့်တဲ့ မှားယွင်းမှုမှမဟုတ်တာ။

“ဂမုန်း ငါ ကတိတောင်းထားသားနဲ့ဟာ ဘာကြောင့် မသိပ်နိုင်အောင် ပေါက်ကွဲပြနေရတာလဲ။ သုံးယောက်ဆုံတဲ့နေ့မှ မေးမှာဆို၊ အခု မဆီမဆိုင်မေးခွန်းတွေကို သူ သိသယဖြစ်သွားတို့ ဖိတ်ထားတဲ့ပွဲကို သူလာပါမလား”

“လာမယ်လို့ ကတိပေးလိုက်ပြီ။ ဘာမှမပြောနဲ့တော့ဟာ”

“အဲဒါက ငါအလျှောက်ကောင်းလို့လေ၊ နောက်အမေ့သွားတွေ့ရင် ကြွနှုတ်ပျက်ပါရစေနဲ့၊ ပွဲပျက်သွားလိမ့်မယ်”

“အေးပါ၊ ငါ ဂရုစိုက်ပါမယ်၊ ဒါနဲ့ဒီသ ဒေါ်နှင်းဆီနီတို့ အမေ ဖြစ်နိုင်လား။ နင် ခန့်မှန်းမိလား”

“ဟင့်အင်း မပြောတတ်ဘူး။ သူ့ဘဝနဲ့သူတော့ ဖျော်တယ် ထင်တာပဲ”

“သူ့မိသားစုတွေ မတွေ့ခဲ့ဘူးနော်”

“ကလေးတွေကို ကျောင်းသွားပို့တာထင်တယ်၊ ဒီရိုင်ဘာ ခုယ်၊ လူကြီးတစ်ယောက်ရယ်၊ ကလေးနှစ်ယောက်ရယ်၊ ကားတစ်စီးနဲ့ထွက်သွားတာ ငါသတိထားမိလိုက်တယ်၊ ဒေါ်နှင်းဆီနီအပြင်သွားပို့တို့ဖို့တယ်ဆိုတာ အဲဒါဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ကလေးတွေကျောင်းလိုက်ပို့တဲ့အချိန်မှာ လင်မယားနှစ်ယောက်လုံး နွေးထွေးမှုနဲ့ အလေ့အကျင့် ထုပ်ထားပုံရတယ်”

ဟွန်းခနဲရယ်၍ ဆံပင်တွေကို ဆတ်ခနဲ ခါပစ်လိုက်ရင်း ဒီသဘက်ကို လှည့်လိုက်သည်။

“နင် ငါ့ကိစ္စတွေပဲ လိုက်လုပ်ပေးနေတယ်၊ နင်ဒယ်ဒီ ပြန်လာရင် ပြဿနာတက်နိုင်တယ်နော်”

“အဲဒါကို ဒယ်ဒီပြန်လာမှ ငါ့ရှင်းမယ်လို့ ပြောပြီးပြီပဲ၊ အခု နင်တုန့်ပြန်ရောက်တော့ နင်လည်း နင့်ကို ဒယ်ဒီငှားပေးထားတဲ့ အိမ်လေးမှာ ပြန်နေတယ်၊ ငါလည်း ငါ့အိမ် ငါပြန်နေတာပဲ၊ ဆိုင်ကို သူ့နင်ပျက်ကွက်နေတာကလွဲရင် ငါကတော့ တစ်ခါတစ်ရံ ရောက်အောင်သွားမှာပါ”

“အေး အဲဒါ ငါပြောမလို့ ဒီသမီး ဆိုင်မှာ ရောင်းအားကျလို့ နှစ်အောင် မင်းဒယ်ဒီကို ဖုန်းဆက်ပြီး လှမ်းတိုင်နေတာ ငါကြားတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ညှိနှိုင်းဆိုင်မှာ ဂမုန်း ပြန်ဝင်လုပ်ဖို့ လိုက်တွန်း”

ချင်တယ်၊ မင်းဒယ်ဒီက ငွေရေးကြေးရေးနဲ့ ပတ်သက်ရင် လွယ်တာ မဟုတ်ဘူး”

ဖုန်းမြတ်စကားကို အလေးအနက်နားထောင်ပြီး ဒီသမ္မုန်နာကို ဂမုန်း မော့ကြည့်လိုက်ကာ -

“အင်း ဖုန်းမြတ်ပြောသလို ငါဆိုင်မှာ ပြန်လုပ်ပေးမှဖြစ်မယ် ဒီသ၊ ဦးသိုက်စိုးတို့က သုံးနှစ်စာတောင် ငွေကြိုယူပြီးပြီ”

“ဘာဆိုင်လဲ၊ အကျိုးအမြတ်တွေ နှင် ခံစားခွင့်ရှိခဲ့တာ မဟုတ်တာ၊ ဒယ်ဒီ နှင့်ကိုပေးရတာက အိမ်ငှားခရယ်၊ အဝတ်အစားဖိုးရယ်၊ အလှပြင်ပစ္စည်းဝယ်ဖို့နဲ့ အသုံးစရိတ် နည်းနည်းပါးပါး မဟုတ်လား”

“အေးလေ ဦးသိုက်စိုးနဲ့ဒေါ်ရင်မေက တိုက်တွေ၊ ကားတွေ ဝယ်နိုင်အောင် ရောင်းစားထားတာပဲဥစ္စာ၊ အဲဒီငွေတွေကျေရင် ငါတဝသစ်ပြန်စမယ်”

“အခုလည်း စလို့ရပါတယ်ဟာ၊ ဒေါ်ရင်မေမှ မရှိတော့တာ အဲဒီငွေတွေကလည်း နှင့်လက်မှတ်ထိုးယူထားတာမှ မဟုတ်ဘဲ တရားဝင်လည်း မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်ဥပဒေပုဒ်မနဲ့မှ ထောင်ချလိုလည်း မရဘူး”

“လိမ်လည်မှုတော့ မြောက်တယ်မဟုတ်လား၊ အလုပ်ထူး

အေးမယ်ဆိုပြီး ငါ့နာမည်နဲ့ ငွေတွေ ကြိုယူထားတယ်လေ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ရှက်ရမှာမျိုးတော့ မဖြစ်ချင်ဘူးဟာ”

“ဒီအလုပ်တွေ နှင့်ကို တကယ်ပြန်မလုပ်စေတော့တာ ဂမုန်း၊ ကိုယ်ခန္ဓာမရင်းရပေမယ့် လူအထင်ကြီးတဲ့အလုပ်မှ မဟုတ်တာ၊ ငါက နှင့်ကို ရိုးရိုးသားသား ဖြူဖြူစင်စင်လေးပဲ မြင်ချင်တာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒီသရယ်၊ နှင့်ကို ငါယုံကြည်လေး စားနေပါပြီ”

“ချစ်ရော မချစ်သေးဘူးလား”

“ဟဲ့ ဖုန်းမြတ်ရှေ့မှာ”

အသံပြာပြာလေးနှင့် ရှက်လန့်တကြား ဖြစ်သွားပုံလေးက ဒီသကို ရင်ခုန်မြန်သွားစေသည်။

ခုနေအခါမှာ ထိုရင်ခုန်မှုတွေကို မြတ်နိုးစွာ သိမ်းဆည်းရင်း။

ကလေးတွေကို ပြုစုပျိုးထောင်စောင့်ရှောက်
နေပါတယ်။ အခု ဒီကျောင်းက ဘုန်းဘုန်းကြီးက အသက်အရွယ်
ညီလာတော့ မိဘမဲ့ကလေး ငါးယောက်ကို တာဝန်ယူနိုင်ဖြစ်လာ
ပြန်သေးတယ်။ နာမကျန်းနေတဲ့ ဘုန်းဘုန်းကြီးအတွက် ဆေးဖိုး
အဖြစ် အလှူငွေလည်း ထည့်ခဲ့ပါတယ်။ ပရဟိတလုပ်ငန်းတွေ လုပ်
နေတဲ့အတွက် တခြားလူတွေလည်း ဘုန်းဘုန်းကြီးကို လှူနိုင်ပါတယ်
တဲ့ အားလုံး နတ်လူသာဝင်ခေါ်နိုင်တာပေါ့”

အန်း (၁၉)

“ဖြောင်း ဖြောင်း ဖြောင်း”

ဌာနအသီးသီးက ဂျာနယ်လစ် သတင်းထောက်အချို့နှင့်
အတူတူတွေ့ရုံထောက်ခံလိုက်သော လက်ခုပ်သံတွေထဲမှာ ဒီသ
တင်းပေးရုံလက်ခုပ်သံက အကျယ်ဆုံးဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ငွေငါးသိန်းထည့်ထားသော အိတ်လေးကိုကိုင်ကာ ဒေါ်မြစွာ
နားရောက်အောင် ဒီသက ဦးဆောင်သွားသည်။ ဂမုန်းက
တစ်နေ့ ခြေလှမ်းမှန်မှန်နှင့် လိုက်ရင်း အရပ်မြင့်မြင့်၊ အသား
ညီညီ တန်ဖိုးကြီးအဝတ်အစားများ စိန်ထည်များနှင့် ထည်ထည်
တူတူသော ဒေါ်မြစွာညိုကို စူးစိမ်းစွာ မျက်လုံးမလွှဲတမ်း ကြည့်

“ဒီမိဘမဲ့လောကကိုရောက်လာရတဲ့ ကျွန်မရဲ့ရည်ရွယ်ချက်
ကတော့ လူငယ်ပြုစုပျိုးထောင်ရေးလုပ်နေတဲ့ ကျွန်မအတွက် ဗမာ
ထမ်းတာဝန်လွှဲပြောင်းယူတဲ့သဘောပါပဲ။ အခုဆိုရင် ကျွန်မတို့နိုင်ငံမှာ
ခိုကိုးရာမဲ့နေတဲ့ မျှော်လင့်ချက်မဲ့နေတဲ့ ကလေးတွေရယ်လို့ မရှိ
လောက်ဖြစ်နေပြီ။ နိုင်ငံတော်က တစ်ဖက်တစ်လမ်းက စွမ်းစွမ်းတ
ကူညီနေသလို၊ ဘုန်းတော်ကြီးပညာသင်ကျောင်းနဲ့ မိဘမဲ့ကလေး
တွေကို ပုဂ္ဂလိကလုပ်ငန်းရှင်တွေ၊ ရဟန်းသံဃာတွေက တစ်နိုင်
ဘက်က စားဝတ်နေရေး၊ ပညာရေးအားလုံး တာဝန်ယူနေကြပါတယ်။
ကျွန်မကလည်း အဲလိုပဲ မိဘမဲ့နေတဲ့ ကလေးတွေ၊ လမ်းပေါ်

“အလှူငွေငါးသိန်း လှူဒါန်းချင်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“အိုး၊ ငါးသိန်းလျှောက်မယ်ဟုတ်လား၊ သာဓုပါကွယ်၊ သားမင်းတို့လို လူငယ်တွေက ပရဟိတအလှူမှာ ရက်ရောတာ အရင်မြတ်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အန်တိုလို သွေးမတော် သားမစ် ကလေးကို ပြုစုပျိုးထောင်ပေးတတ်တဲ့ မေတ္တာတရားကမူ ပိုပြီးမွန်မြတ်ပါစေရင်၊ ဂုဏ်လည်း ယူပါတယ်”

“ဒါက ကျွန်တော်တို့ မဂ္ဂဇင်းငွေရတုအခမ်းအနား ကြားလွှာပါ။ အန်တိုလာမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့အတွက် အကံကောင်းမှာပါ”

“ဪ အင်း အင်း ကြိုးစားကြည့်မယ်လေနော်၊ လအောင် ကြိုးစားကြည့်ပါမယ်”

အလှူငွေမျက်နှာကြောင့် ဒေါ်မြခွာညို အားနာနေဟန်နဲ့ ဒါပေမဲ့ ပြောပြီးတဲ့စကားကို အလွယ်တကူ အပျက်ခံမယ့်သူမျိုးမဟုတ်လောက်ပါ။

နောက်အလှူရှင်တွေ ရှုပ်ယှက်ခတ်လာပြီမို့ ဒီသန့်တို့ နေရာက ပြန်ထွက်လာခဲ့ရသည်။

ဒီဘုန်းကြီးကျောင်းမှာတင် ဒေါ်မြခွာညို ကမ္ဘာ့အိမ်ခြံမြေအိမ်ခြံအိန်းထားတာတွေ မနည်းပါလား။

ဂုဏ်သိက္ခာအတွက်လား၊ နာမည်ကြီးချင်လို့လား၊ တကယ့်အစာနာ၊ ဝါသနာကြောင့် ပရဟိတအလုပ်တွေနှင့် အများအကျိုးသယ်ပိုးဆောင်ရွက်နေတာဆိုလျှင် ကိုယ့်ရင်နဲ့လွယ်မွေးထားခဲ့တဲ့ သမီးအစ်ယောက်ကို မေ့လျော့ထားသင့်သလား။

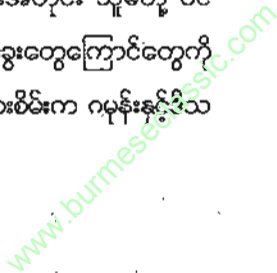
“ဘာတွေတွေ့နေတာလဲ ဂမုန်း၊ ဒေါ်စကားစိမ်းဆီ ငါတို့အနေ တစ်ခါတည်း သွားလိုက်ရအောင်”

“သူ ရှိပါ့မလား”

“ဒီနေ့ ကျောင်းပိတ်တယ်လေ၊ ဖုန်းမြတ်ဦးလေးက တစ်ဆင့် ငါတို့လာမယ်ဆိုတာလည်း ကြိုပြောထားတယ်၊ သုံးယောက်အစ်ချိန်တည်း ဆုံဖို့ နောက်ဆုံးပစ်မှတ်ပဲ၊ ဘာမှစဉ်းစားမနေနဲ့ သွားအောင်”

ခြံကြီးဝင်းကြီးနှင့်နေသော ဒေါ်စကားစိမ်းဆီ ဒီသ ကားလေးနဲ့ သူမတို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။

ခြံရှေ့မှာ ကားရပ်ထားခဲ့ကာ ခြံစောင့်ဦးလေးကြီးကို အကျိုးကြောင်းပြော၍ ကွန်ကရစ်ခြံပတ်လမ်းလေးအတိုင်း သူမတို့ ဝင်လာခဲ့ကြ၏။ ခြံထောင့်မြေကွက်လပ်လေးမှာ ခွေးတွေကြောင်တွေကို ချီတိတ်ချော့မြှူရင်း အစာကျွေးနေတဲ့ ဒေါ်စကားစိမ်းက ဂမုန်းနှင့်ဒီသတို့မိ ခြင်ဟန်မတူ။

“အန်တီအိမ်မှာ နေခွင့်ရတဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေ အရမ်းကံတော့ ကြမှာပဲနော်”

“ဪ မင်းတို့ရောက်လာကြပြီလား။ ဟုတ်တယ် အန်တီ တိရစ္ဆာန်ကို ချစ်တတ်တယ်။ ပိုးမွှေးသလို မွှေးပြီး အစားအသောက် ကျွေးတာ၊ ကာကွယ်ဆေးတိုက်တာကအစ ဂရုစိုက်တယ်။ ကံကော်ဖီသောက်တဲ့အချိန် သူတို့ကို တိုက်တယ်။ ထမင်းစားတဲ့အချိန်ကိုယ်စားတဲ့ဟင်းနဲ့ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် သေချာနယ်ဖတ် ကျွေးတယ်”

“သူတို့ရဲ့ တုံ့ပြန်မှုကရော”

“လူတစ်ယောက်ရဲ့ အသိစိတ်ဓာတ်မျိုး မဟုတ်ပေမယ့် သခင်ကို သခင်မွန်သိတယ်။ အပြင်က ပြန်လာရင် အပြီးတယ်ပေးတာ တညောင်ညောင် တပုတ်ပုတ် အသံပေးပြီး ကြိုဆိုတတ်တာလေး ကြည့်နူးဝိတ်ဖြစ်ရတယ်။ သူများတွေက သူတို့အိမ်မှာ ရိုင်းလို့ ဖမ်းချင်လို့ အန်တီကို လာပေးကြတယ်။ အန်တီအိမ်ရောက်တဲ့ ဘယ်တိရစ္ဆာန်မျိုးမဆို ယဉ်ပါးလိမ္မာသွားကြတာပဲ”

“အန်တီက တက္ကသိုလ်က ကထိကတစ်ယောက်ပဲ။ တိရစ္ဆာန်တွေကို သင်သလို လိမ္မာယဉ်ကျေးအောင် သင်ကြားတတ် ဖြစ်မှာပါ”

ဂမုန်းရဲ့အမြောက်အပစ်စကားက ဒေါ်စကားစိမ်းနုတ်ခမ်းနစ် ညွှာကို အပြုံးပန်းပွင့်သွားစေ၏။ ဧည့်ခန်းထဲကိုခေါ်ပြီး ကော်ဖီဖျော် ရိုက်တဲ့အဆင့်ထိ အောင်မြင်သွားသည်။ ဧည့်ခန်းနံရံမှာ ဘွဲ့ဝတ်စုံ အမျိုးမျိုးနှင့် ရိုက်ထားသော ဒေါ်စကားစိမ်းရဲ့ဓာတ်ပုံတွေ ချိတ်ဆွဲ ထားခြင်းက အရှိန်အဝါနှင့် ခုံညားထည်ပါနေ၏။

“မင်းတို့လာရင်းကိစ္စကို ပြောကြဦးလေ”

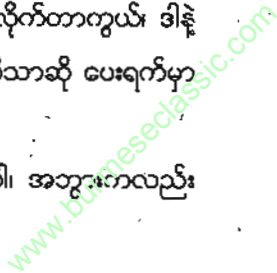
“ဟုတ်ကဲ့၊ အန်တီ တိရစ္ဆာန်လေးတွေ အရမ်းချစ်တတ်တဲ့ အကြောင်း ဆရာဦးမြတ်မင်း ပြောပြလို့ သိရပါတယ်”

“အင်းလေ ဦးမြတ်မင်းဆိုတာ အန်တီအောက်က လက်ထောက်ဆရာတစ်ယောက်ပဲ။ သူ့အိမ်မှာ အရမ်းဆိုးသွမ်းနေတဲ့ ခွေး ခြံကောင်တောင် အန်တီကို ပေးထားသေးတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်တို့လည်း ခွေးသုံးကောင်နဲ့ ကြောင် ခြံကောင်ပေးချင်လို့ပါ။ ဒါပေမဲ့ ပြိုင်ပွဲဝင်အမျိုးအစားခွေးတွေဆို တော့ လှလည်း လှတယ်။ အရမ်းလည်း လိမ္မာတယ်”

“အို ဟုတ်လား။ အန်တီ စိတ်ဝင်စားလိုက်တာကွယ်။ ဒါနဲ့ အလို့များ သူများကို ပေးချင်ရတာလဲ။ အန်တီသာဆို ပေးရက်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ကျွန်တော်တို့အဘွား မွေးထားတာပါ။ အဘွားကလည်း

မပေးရက်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဘိုးဘိုးက တိရစ္ဆာန်မွေးတာ၊ ဂရုစိုက်မှု မကြိုက်ဘူးလေ။ သူ့ကို အရေးတယူမလုပ်ရင် ဒီတိရစ္ဆာန်ကြောင့် ပြီး အမြဲပြဿနာရှာတယ်။ အခုတော့ ဘိုးဘိုးကြီးနေမကောင်းဘူး။ ဘွားဘွားက သူများကိုပေးဖို့ စဉ်းစားရတာပေါ့”

“စိတ်မကောင်းလိုက်တာကွယ်၊ ကိုယ် သံယောဇဉ်ဖြူတာလေးတွေ ဘယ်ပေးရက်မှာလဲနော်”

“မပေးလို့လည်း မဖြစ်တော့ဘူးလေ၊ ဘိုးဘိုးကြီးမှ ကောင်းတာ။ ဒါပေမဲ့ ဘွားဘွားက တိရစ္ဆာန်ကို အရမ်းချစ်တဲ့ ဂရုစိုက်တဲ့သူကိုမှ သူ့ကိုယ်တိုင် သေချာအပ်ပြီးပေးမှာတဲ့။ ကျွန်ုပ်တို့ ပေးပေးမယ့်ဆိုတာလည်း မရဘူး။ လိုချင်တဲ့သူရှိရင် ငါ့ဆီသတ်စားတဲ့သူ၊ ရောင်းစားတဲ့သူလက်ထဲ ရောက်သွားမှာစိုးတာပဲ။ အန်တီက တိရစ္ဆာန်လေးတွေကို ကြင်နာတတ်လို့ ယူမလာတာလေးတစား လာမေးကြည့်တာပါ”

ဒီသစကားက ဒေါ်စကားစိမ်းရင်ကို ခိုင်းခနဲ ထိမှန်သွားသည်။

“ယူချင်တာ မွေးချင်တာပေါ့ကွယ်၊ တခြားသူတွေလည်း ရောက်သွားရင် ဘာဖြစ်မလဲ မတွေ့တတ်ဘူး။ တိရစ္ဆာန်ဆိုတာ အသိဉာဏ်ရှိတာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ လူတွေက ကြင်နာရင်

ဆက်ရှင်ခွင့်ရတာ မဟုတ်လား။ မင်းတို့အဘွားလည်း စိတ်ချမ်းသာအောင် အန်တီကိုယ်တိုင် လာယူပါ့မယ်။ ဘယ်နေရာ လာယူရမလဲ။ ငါ့ဆီနော်”

“အခုတစ်ပတ် စနေညနေလေးနာရီ”

ဒီသ လိပ်စာရေးပေးပြီးချိန်မှာ ဂမုန်းတို့ ပြန်ရန်နှုတ်ဆက်တတ်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ အန်တီ လာဖြစ်အောင် လာခဲ့မယ်”

လိုက်လှဲပျူငှာသောအပြုံးတို့သည် တိရစ္ဆာန်လေးတွေကြောင့် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့မည်။

အိမ်ပြန်လမ်းမှာ ဂမုန်း အံ့ကြိတ်တက်ခေါက်မိပြန်၏။ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်လောက်တောင် သူမက အရေးမပါခဲ့ဘူး။

ဘယ်လိုမိန်းမတွေကိုများ သူမမိခင်တွေအဖြစ် တော်စပ်ခဲ့တာလဲ။ ရင်ထဲက မွန်းကျပ်လှောင်ပိတ်မှုတွေ ပေါက်ကွဲခွင့်ရတဲ့နေ့

ရုံလာတော့မှာပါ။ အဲဒီနေ့က -

www.burmeseclassic.com

မြတ် သွားကြိုနေပြီ၊ တော်ကြာဆို ရောက်လာတော့မှာ၊ တချို့
သည်တွေလည်း အောက်ထပ်မှာရောက်နေပြီဆိုတော့ နှင်း လုပ်
ရတာ လုပ်တော့လေ”

“အေး ဟိုတယ်တစ်ခုမှာ ဖိတ်ထားပြီးမှ နေရာအပြောင်း
အကြောင်းပြပြီး ဧည့်ကြိုလွှတ်လိုက်တာ၊ သူတို့ သံသယ
လောက်ပါဘူးနော်”

“မဖြစ်ပါဘူးဟာ၊ ဖုန်းဖြတ်က မှင်သေသေနဲ့ ဥပဓိရုပ်ရုံပါ
ပြီးတော့ နှင့်အိမ်မှာ ဧည့်ခံပွဲတစ်ခုပုံစံမျိုး အခမ်းအနားလည်း
ထားတာပဲ၊ သူတို့ရောက်ကိုရောက်လာမှာပါ၊ ငါ ခြံဝက သွား
နေလိုက်မယ်၊ ဟုတ်ပြီလား”

ဒီသ အထပ်ထပ်အခါခါ နှစ်သိပ်ဖျောင်းဖျော့ ဂမုန်းနိုင်း အပေါ်
ထက်သွားခဲ့သည်။ သူလည်း ခြံဝကို ထွက်လာခဲ့ရပေမယ့်
ထိုကဲ့သို့ စိုးရိမ်စိတ်တွေတော့ ရင်ထဲမှာ ပြည့်နေပါသည်။ ဟိုတယ်
မှာ လုပ်မယ်ဆိုပြီး ကြားကြားဝင့်ဝင့် ဖိတ်ထားပြီးမှ တော်ဝင်
တွေ့က ဒီလိုနေရာမျိုးကို ရောက်လာချင်ပါ့မလား။

ဖုန်းဖြတ်ကတော့ ရအောင်ခေါ်လာခဲ့မယ် စိတ်ချပါဟု ကတိ
ပြုခဲ့သည်။

ထိုခိန်းမသုံးယောက်မှလွဲလျှင် တခြားဖိတ်ထားတာတွေက

အန်း (၂၀)

“သူတို့ လာပါ့မလား”

“လာမယ်လို့ ကတိပေးလိုက်တာပဲ လာမှာပါ။ နင်က အ
ကိုစိတ်ပူနေတာလဲ”

“ငါက သူတို့ရဲ့သမီးဆိုတာ လက်သင့်ခံပါ့မလားလို့ သူ
ရောက်နေတဲ့နေရာနဲ့ ငါ့ဘဝက အရမ်းကို အခြေအနေတွေ ကွာပြား
လွန်းနေတယ်”

“သက်သေအထောက်အထားတွေရှိတာပဲ၊ ကွေးပူမနေ
နဲ့ ဂမုန်း၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ဘက်က တုံ့ပြန်မှုကို နင် လက်သင့်ခံနိုင်အောင်
တော့ ကြိုးစားရမယ်၊ ခံနိုင်ရည်ရှိအောင်လည်း အားပေးထား၊ အ

ဂမုန်း အစီအစဉ်နှင့် ယောက်ျားအများစုပဲ ဖြစ်သည်။ ဆိုင်မှာလာ
သောက်စားနေတဲ့ ဂမုန်းရဲ့ ကာစတန်မှာတွေ့က ဂမုန်းရဲ့ဖိတ်ကြား
ခံရတာကို အပျော်ကြီး ပျော်နေကြသည်။ ဘယ်နာမ်စားနှင့် ညွှန်
လဲဆိုတာ သူတို့စိတ်မဝင်စား။ စားပွဲဝိုင်းလေးငါးဝိုင်းမှာ ယောက်
ကြီးတွေ ပြည့်နေသည်။ ဂမုန်းအမေသုံးယောက်အတွက်တော့
ယောက်ျားကြီးတွေရဲ့ တစ်ခုံခြား၊ နှစ်ခုံခြား တစ်နေရာစီမှာ စီစဉ်
ထားသည်။

ဟော မိန်းမသုံးယောက် ကားသုံးစင်းနှင့် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်
ရောက်လာကြသည်။ ဖုန်းမြတ်က မသိမသာ လက်မထောင်ဖြင့်

“အားနာလိုက်တာ ခင်ဗျာ၊ အခြေအနေအရ နေရာအခြေ
အလဲဖြစ်သွားလို့ပါ။ စိတ်မရှိပါနဲ့ တောင်းပန်ပါတယ်။ ဖုန်းမြတ်
သည်တွေကို သေချာနေရာချထားပေးလိုက်ပါ”

ဖုန်းမြတ်ကို မျက်စိတစ်ဖက်မှိုတ်ပြပြီး တွန်းအားပေးလိုက်
တံခါးတွေပိတ်ဖို့ ဒီသ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ပညာတတ်အဆင့်အတန်းရှိတဲ့ မိန်းမတွေပီပီ ဣန္ဒြေ
ငြိမ်သက်စွာပင် လိုက်ဝင်သွားလေ၏။

အိမ်ရဲ့အောက်ထပ် ဧည့်ခန်းကျယ်ထဲကိုရောက်တော့
ဆင်မှုနှင့် စားပွဲဝိုင်းတွေကိုကြည့်ကာ သူမတို့သုံးယောက် အကြည့်

တာ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားကြ၏။

“ထိုင်ပါ အန်တီ၊ စားပွဲသောက်ပွဲတွေ လာချပေးပါမယ်”
ရောက်လာမှ မထူးတော့ဘူးဆိုတဲ့စိတ်နှင့် ထိုင်လိုက်ကြရ
သည်။ သူငယ်ချင်းသုံးယောက် တစ်နေရာစီဖြစ်နေ၍ ပိုပြီး စိတ်
သိကအောက်ဖြစ်ရသည်။

“ဟင်”

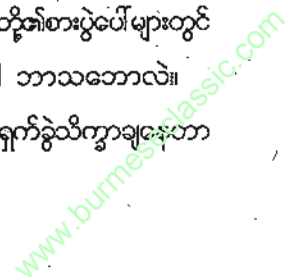
သူမတို့သုံးယောက် အံ့အားသင့်ကာ မျက်စိကိုတောင် စုံမှိတ်
လိုက်ရ၏။ ယိုသူမရှက် မြင်သူရှက်။ သူမတို့ကို တကူးတက
မိတ်ဆိုင်ရာရောက်ဖိတ်ကြားခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးက မိတ်ကပ်ရောင်စုံ

အပြယ်ထားသောမျက်နှာနှင့် မလုံမခြုံအဝတ်အစားများကို ဝတ်
ချက် ယောက်ျားကြီးတွေကို ပွတ်သီးပွတ်သပ် ဧည့်ခံနေသည်။

ရမ္မက်လှိုင်နေသော အသိပြန်မျက်နှာများနှင့် ယောက်ျားများ
ထိုမိန်းကလေး၏ ကလျာဏ်မယ်မြို့ဆွယ်မှုများကို အာသာငမ်းငမ်း
သောကျနေဟန်ရှိ၏။

ထိုယောက်ျားများ၏စားပွဲပေါ်နှင့် သူမတို့၏စားပွဲပေါ်များတွင်
အက်ပုလင်းနှင့်အမြည်းများသာ ရှိသည်။ ဒါ ဘာသဘောလဲ။

ဒါ သက်သက်မဲ့ သူမတို့ကိုခေါ်ပြီး အရှက်ခွဲသိက္ခာချနေတာ

“တောက်”

“အဆင့်အတန်းမရှိ အောက်တန်းကျလိုက်တာ”

“ဘယ်လိုအတန်းအစားက မိဘတွေရဲ့သမီးမို့ ဒီလိုအကွပ်ပျက်သိက္ခာမဲ့ရတာလဲ”

ရင်တွင်း ဒေါသအသီးသီးနှင့် ပြိုင်တူထရပ်ကြကာ တံဆိပ်ပေါက်ဆီကို ခြေလှမ်းပြင်လိုက်ကြသည်။

“အန်တီတို့ ပြန်ဖို့ အချိန်မကျသေးဘူးလေ၊ ဧည့်သည်တွေ အကုန်ပြန်ပြီးမှ ဟိုမိန်းကလေးနဲ့ အန်တီတို့ ဆွေးနွေးလိုက်ကြပါ”

“ဘာဆွေးနွေးစရာလိုလဲ၊ ဒီလိုအရှက်မရှိ ယောက်ျားတွေကို ပွတ်သပ်နေတဲ့ မိန်းကလေးကို ငါတို့ အရေးတယူ တွေ့စရာ အကြောင်းမရှိတော့ဘူး။ မင်းတို့အားလုံး ငါတို့ကို အစီအစဉ်ကျကျ အကွက်ချပြီး စော်ကားဖို့ ကြံစည်နေတာ”

“ဒေါသမကြီးပါနဲ့ အန်တီ၊ ဒီလောက်ကြီး မရည်ရွယ်ပေမယ့် သူ ကျင်လည်ရတဲ့ဘဝကို အန်တီတို့ လက်တွေ့သိသွားစေချင်ရုံလေပါ”

“အဲဒါ ငါတို့နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဧည့်သည်တွေ ပြန်တော့မှာပါ။ ဘာဆိုင်လို့လဲဆိုတာ သိချင်ရင် အန်တီတို့ ပွဲပြီးတဲ့အထိ စောင့်ကြည့်ပါ”

“ငါတို့ ဒီလိုယောက်ျားတောထဲမှာ၊ အရက်ပုလင်းတွေကြားထဲမှာ မနေနိုင်ဘူး”

“အိုကေ ဧည့်ခန်းထဲမှာ သီးသန့်စိစဉ်ပေးမယ်၊ ဖြစ်တယ် မဟုတ်လား”

သူမတို့အသံ တိတ်သွားပေမယ့် ကျေနပ်လို့တော့ မဟုတ်ဘူး။ အကြောင်းအရာကို စိတ်ဝင်စားလို့ မဟုတ်ပေမယ့်လည်း အကျယ်တဝင့် ပြဿနာဖြစ်ချင်တာကြောင့် ဧည့်ခန်းထဲကို လိုက်သွားရသည်။

ဧည့်ခန်းထဲကိုရောက်တော့လည်း မလုံတလုံ အဝတ်အစားနှင့် ရိုက်ထားသော ထိုကောင်မလေး၏ဓာတ်ပုံများက အစီအရီ။

ဘာကြောင့်လဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ သူမတို့သုံးယောက်လုံးကို တစ်ရာတည်းမှာ ဆုံစည်းစေလျက် ဒီလိုနေရာမျိုးကို ရောက်အောင် လိုက်ရတာလဲ။

ပဟေဠိပေါင်းများစွာ၊ လဲပေါင်းများစွာနှင့် ဘာကိုမှလည်း အကျယ်ဖော်လို့မရ။ ရှုပ်နေတာကို ရှင်းမှာလား။

ရှင်းမှ ပိုရှုပ်တော့မှာလား။ ဘာဆို ဘာမှမသိ။

www.burmeseclassic.com

“ရှူးကြောင်ကြောင်အလုပ်နဲ့ ငါတို့ကို ညစ်ညမ်းတဲ့နေရာ
ခေါ်ပြီး သိက္ခာချတာ”

မခံချင်စိတ်နှင့်ဒေါသသွေးတို့ ပွက်ပွက်ဆူကာ၊ တစ်ယောက်
တစ်ပေါက် ဝေဖန်ပြစ်တင်နေမိကြ၏။ ထိုအချိန်မှာ

“ဖြောင်း ဖြောင်း ဖြောင်း”

နီးကပ်လာသောလက်ခုပ်သံနှင့် သူမတို့ရှေ့ကခုံမှာ ထိုမိန်း
မလေး ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ မျက်နှာသွင်ပြင်မှာ ထိမထင်ဟန် မခန့်
လေးစားဟန်အမူအရာတွေ ပေါ်လွင်လျက် သူမတို့သုံးယောက်ရဲ့
မျက်နှာတွေကို တစ်ယောက်ချင်း စေ့စေ့ကြည့်၍

“ဒေါ်မြခွာညို၊ ဒေါ်နှင်းဆီနီ၊ ဒေါ်စကားစိမ်း ဟင်း ဟင်း
အညည်လေးတွေက ခေါ်လို့ကောင်းလိုက်တာ၊ ကျွန်မနာမည်ကိုလည်း
ဒိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ အဟင်း ဂမုန်းရိုင်းပါ”

“ဘာ”

ဘာသံက သံပြိုင်ဖြစ်သွားကာ သူမတို့သုံးယောက်ရဲ့ ကိုယ်
ခန္ဓာတွေ မတ်ခနဲဖြစ်သွား၏။ မသိုးမခန့်ပြီးနေသော ဂမုန်းက မျက်
နှာတွေကိုမှေးကျဉ်းပစ်ကာ သူမတို့ကို စိမ်းနေအောင်ကြည့်သည့်

“ကျွန်မရဲ့အညတရအိမ်လေးကို ရှင်တို့ရောက်လာတဲ့
အတွက် အရမ်းဂုဏ်ယူပါတယ်၊ ရှင်တို့သုံးယောက်ကို ခုလိုတွေ့ရဖို့

အခန်း (၂၅)

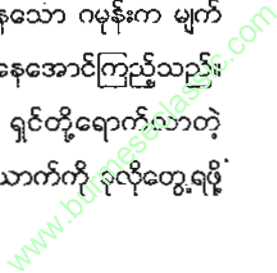
“ငါ့ကို မဂ္ဂဇင်းငွေရတုဆိုပြီး ဖိတ်တာ”

“ဘာ ငါ့ကိုတော့ ကလေးစိတ်ပညာဟောပြောဖွဲ့ရှိတယ်
ပြောတာ”

“ငါ့ကိုကျ ခွေးလေးတွေ၊ ကြောင်လေးတွေ ပေးချင်လို့ပါ
တတ်လည်း တတ်နိုင်ကြတယ်”

“ငါတို့အားလုံးကို တစ်နေရာတည်းခေါ်တာ ဘာအဓိပ္ပာယ်
ပါလိမ့်”

“ဒီမိန်းကလေးက ဘယ်သူလဲ၊ ငါတို့ဆီက ဘာလိုချင်
လဲ”

အရမ်းစိတ်လှုပ်ရှားခဲ့တယ်။ ဟောဒီလို မျက်နှာချင်းဆိုင်ဆုံတဲ့အ
ဘယ်လိုများဖြစ်သွားမလဲဆိုပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း စိုးရိမ်ခဲ့တာ
ရှင်တို့လည်း ဝမ်းသာကြမှာပါ။ နှစ်အကြာကြီးနေမှ ပြန်တွေ့ကြရ
လေ”

“ဟင်”

“ဘာ”

တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်မိကြရင်း ဘယ်
နားမလည်နိုင်အောင် အံ့ဩနေခဲ့ကြသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ အရမ်းတောင်းတာကို ကျွန်မ လုပ်ခဲ့ပြီ
လေ၊ အနည်းဆုံးတော့ ကျေးဇူးတင်သင့်၊ ဆုချသင့်တယ် မဟု
လား”

“ဒီလိုညစ်ညမ်းစက်ဆုပ်တဲ့နေရာကို ငါတို့ကို ဘာလို့
တာလဲ”

“ကျွန်မ ဘယ်လိုဘဝမျိုးနဲ့ ရှင်သန်ရပ်တည်နေရသလဲ
တာ ရှင်တို့ကို သိစေချင်လို့”

“တောက် မင်း အရမ်းအောက်တန်းကျလွန်းတယ်၊ မင်း
မင်း အဆင့်အတန်းမရှိလို့ ယောက်ျားတွေကို ပလူးပလဲနေတာ၊ ငါ
ကို ခေါ်ပြစရာလား”

“တွေ့ချင်ရတာ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်တယ်၊ မိကောင်း
ခင်သားသမီးတွေက ဒီလိုမနေဘူးကွ၊ ကလေးကချေအကျင့်ပျက်
နန်းမတွေပဲ ဒီလိုပီသွေးပါကြတာ”

သုံးယောက်လုံးရဲ့ တိုက်ခိုက်မှုကို ဂမုန်းရိုင်း မရိုင်းမခန့်နှင့်
ဘက်ခနဲရယ်ချလိုက်၏။

“ရှင်တို့ မှန်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ကျွန်မက
သို့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကြီးပြင်းလာခဲ့တာလေ၊ မကောင်းမှုတွေနဲ့ စက်
ဆန်ဖွယ်ကောင်းတဲ့အိမ်မှာ ကလေးဘဝကတည်းက အဲဒီအတတ်
ညာတွေ သင်ပေးခဲ့ကြတာ၊ ယောက်ျားကြီးငယ်တွေရဲ့ အာသီသကို
ညှိပေးဖို့ စားသောက်ဆိုင်မှာ ရောင်းစားခဲ့ရတယ်၊ အဲဒီလူတွေ
ပဲကျေနပ်အောင် လုပ်ပေးနိုင်မှ ကျွန်မဘဝ ရပ်တည်မှုအတွက်
အရာတစ်ခုရတယ်”

“မင်းပီနေ့အာသီသကို ခိုကိုးရာမဲ့သလို လုပ်မပစ်ပါနဲ့”

ပက်ခနဲပြောချလိုက်တဲ့ ဒေါ်နှင်းသီနီကို နှုတ်ခမ်းပါးလေး
နဲ့ ကျွေးကျသွားအောင် မှဲ့ပစ်လျက် စိမ်းနေအောင် ဂမုန်း စိုက်ကြည့်
လိုက်၏။

“ကျွန်မပြောတာကိုယုံပါ၊ ရှင်က ကလေးစိတ်ပညာစာအုပ်
ရေးတယ်မဟုတ်လား၊ မိဘအချစ်ကို မရတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်

ဟာ အခု ကျွန်မလုပ်သလို လုပ်ရနိုင်တာပဲ၊ ဒီလိုဘဝမျိုးရောက်နိုင်တာပဲ”

“မင်းက ယောက်ျားတွေအတွက် စားသောက်ဆိုင်မှာတော့ အမြဲညှင်းတစ်ခွက်ပဲ၊ ငါတို့လို မိန်းမတွေက မင်းနဲ့ ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

ပြတ်သားတင်းမာစွာ ဝင်ပြောလိုက်တဲ့ ဒေါ်စကားစိမ်းက ဂမုန်းမျက်ဝန်းတွေ ဂူးခနဲရောက်သွားကာ -

“လူတိုင်းက ရှင်လို တိရစ္ဆာန်တွေကိုပဲ အချိန်ပေးပြီး သေသင့်သက်သာနေနိုင်ကြတာ မဟုတ်ဘူး ဒေါ်စကားစိမ်း၊ ဘဝရပ်တည်မှုအတွက် ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့အရောင်ပြောင်းလဲမှုအတိုင်း ကန်ရင်ဆိုင်နေကြရတာ၊ လိမ်ညှာစားသောက်နေရတဲ့သူတွေရှိနေမှန်းမှန်းစားပြတိုက်၊ ကိုယ်ခန္ဓာကိုရင်းပြီး ညစ်ညမ်းတဲ့အလုပ်တွေ လုပ်စားနေရတဲ့သူတွေရှိတယ်၊ အဲကွန်းခန်းထဲမှာ ကွန်ပျူတာတစ်ခုနဲ့ ဝင်ငွေတွေကို ပေါင်းနှုတ်မြှောက်စားရုံဘဝထဲမှာ ကျွန်မ မထင်တော့ဘူး”

“ငါတို့အချိန်တွေက အရမ်းတန်ဖိုးရှိတယ်၊ မင်း ဘာလုပ်ချင်နေတာလဲ၊ လိုရင်းကို မြန်မြန်ပြော”

စိမ်းသက်ပြတ်တောက်စွာပြောရင်း ထရပ်လိုက်တဲ့ ငါ့ညှိုးကို ဂမုန်း ဖျတ်ခနဲရောက်သွားကာ စေ့စေ့ကြည့်လိုက်တယ်။

“ကျွန်မ သိတယ်၊ ကျွန်မ အခုပြောမှာကလည်း အခု

တန်တယ်၊ မိဘမဲ့ကလေးအများကြီးကို ရှင်မွေးစားခဲ့တယ်လို့ ပြောတယ်နော်၊ သူတို့ဘဝလေးတွေကို မြေတောင်မြှောက် ပုံမှန်စောင့်ရှောက်ခဲ့တယ်တဲ့ ဟုတ်လား၊ ဟင်း ဟင်း ကျွန်မလည်း မိဘမဲ့ပဲ၊ မိဘတွေနဲ့ ကွဲသွားတယ်၊ ပြန်တွေ့အောင် လုပ်ပေးပါ”

“မင်းပုံပြင်က အမှန်တွေဆိုရင်တောင် ဒါတွေကို အပြောဖို့ ငါတို့ ယောက်လုံးကို ဘာလို့ရွေးချယ်ခဲ့တာလဲ”

“ဘာလို့လဲဆိုတော့ ရှင်တို့သုံးယောက်က ကျွန်မဘဝမှာ အရေးပါတဲ့နေရာမှာ ရှိလို့ပေါ့”

“အသက်ကို မွေးမြူဖို့ ခန္ဓာကိုယ်ကို ပြုလုပ်ပြနေတဲ့ မင်းတို့ ငါတို့က ဘာလုပ်ပေးနိုင်မယ်ထင်လို့လဲ”

“နားထောင်ကြ”

ပြောနေတဲ့စကားတွေမှာ ဘယ်သူမှ သဘောမပေါက်နိုင်ဘဲ အတောင်ဖြစ်နေရတဲ့အခြေအနေကို သည်းမခံနိုင်စွာ ဂမုန်းအသံအောင် အော်ပစ်လိုက်မိသည်။ အေးစက်စက်မျက်နှာလေးက

ရောင်လွှမ်းကာ တင်းထန်လာ၏။

“အရမ်းတော်တဲ့ ရှင်တို့သုံးယောက်ထဲက တစ်ယောက်က အပေ”

“ဘာ”

www.burmeseclassic.com

“မင်း အရမ်းစည်းကျော်လာပြီ”

“တောက်၊ မင်း ငါတို့ကို အမေလိုခေါ်ရဲတယ်”

အံ့ဩမှုရဲ့နောက်မှာ အထိတ်တလန့်ငြင်းဆန်မှုတွေက

ပျာသလဲ။

“ရှင်တို့ လူမှုဝန်းကျင်မှာ မြင့်တဲ့နေရာတွေရောက်နေ ကျွန်မ သိပါတယ်။ အိမ်၊ မိသားစု၊ ချမ်းသာမှုဂုဏ်သတင်း ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ သိချင်တာ ရှင်တို့ထဲက ဘယ်သူက လူငယ်အ ပျော်မြူးခဲ့ပြီး ရှင်တို့ရဲ့မှာ ရှိနေတဲ့ ကျွန်မကို မွေးထုတ်ခဲ့သလဲနော်”

အံ့အားသင့်ကာ ပြူးကျယ်ပိုင်းစက်သွားတဲ့မျက်စိနဲ့အ တွေ့မှာ ဘယ်သူမှ နူးညံ့ခြင်းတွေမပါ။

မယုံသင်္ကာအကြည့်ကြောင့် ပို၍တောင့်ခံရခက်စေ

“ဒီမိန်းကလေး ရူးရင်ရူး ဒါမှမဟုတ် အရမ်းပါးနပ်မ ဖြစ်ရမယ်”

“ယောက်ျားတွေကို ခြူးဖို့အပြင် မိန်းမတွေကို ခြူးဖို့ တွေက သင်ပေးလိုက်တာထင်တယ်”

“အခု အရမ်းနောက်ကျနေပြီ၊ ငါသွားတော့မယ်။ ကြီးတဲ့အစည်းအဝေး တက်စရာရှိတယ်”

“နေကြဦး”

ဗူးရုနေသော ဂမုန်းရဲ့အသံကြောင့် သူမတို့သုံးယောက် အိမ်အရောက်မှာ တုံ့ခနဲ ရပ်တန့်သွားကြသည်။

“ဒီဆွဲကြိုးကို မှတ်မိလား”

လည်ပင်းကနေ ဆတ်ခနဲဆွဲဖြုတ်ပြီး လက်နှင့်မြှောက်ကိုင် ဆွဲဆွဲ ဆွဲကြိုးလေးကို မြင်လိုက်ရချိန်မှာ အံ့ဩမင်တက်ခြင်းနှင့် တူပုံပျောက်ချားသွားကြ၏။

ဗူးရဲ့တောက်ပနေသော ဂမုန်းရိုင်းမျက်စိနဲ့အိမ်က မျက်ရည် ကြီးတွေ တလှိုင်းလှိုင်းကျဆင်းလာပြီး ဆွဲကြိုးလေးကို ကိုင်ထား ဆတ်လေးသည်လည်း တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်နေသည်။

“ဒီလော့ကက်လေးထဲမှာ သူငယ်ချင်းသုံးယောက်ရဲ့နာမည်နဲ့ ခပ်လေးတွေ ပါတယ်။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဘာလျှို့ဝှက် နှိုးနှိုးကြတူး ဒီလိုနဲ့ သူတို့ထဲက တစ်ယောက် ချစ်တမ်းကစား နှိုးနှိုးကြားသွားတယ်။ ဒါနဲ့ သူတို့သုံးယောက် အိမ်တစ်လုံးငှားပြီး နှိုးနှိုးကျင်က မျက်လုံးတွေနဲ့ ဝေးတဲ့နေရာမှာ ကောင်မလေးတစ် ယောက်ကို မွေးလိုက်ကြတယ်။ အဆောင်ပိုင်ရှင် အန်တီကြီးကိုပေး ချီးမွမ်းသွားလိုက်ကြတာ ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာဘူး။ ဟုတ်တယ် မိလား”

ဘယ်သူမှ ခေါင်းညိတ်ခေါင်းခါ မလုပ်နိုင်အောင် ခြေထောက်
လေးနေမိကြသည်။

“အခု ဒီဆွဲကြိုးကို မှတ်မိပြီလား။ အပြစ်မဲ့တဲ့ ကလေး
လည်ပင်းမှာ ရှင်တို့ဝတ်ပေးလိုက်တဲ့ ဆွဲကြိုးပဲလေ။ စံပယ်ဖြူ
ကလေးလေးကို ဒီဆွဲကြိုးလေးတစ်ကုံးနဲ့ စွန့်ပစ်ခဲ့ကြတာ မှတ်
လား။ နှစ်တွေကြာတော့ အတိတ်ကိုမေ့ထားကြတယ်။ ဘဝသစ်
ပျော်နေကြတယ်။ ရှင်တို့သုံးယောက်ထဲက တစ်ယောက်က ငါ့
အမေ မဟုတ်ဘူးလား။ ရှင်တို့ မဟုတ်ကြဘူးလား။ သွားကြား
ဒီက ထွက်သွားကြတော့။ ရှင်တို့ထဲမှာ ဘယ်သူမှ အမေလို့
မထိုက်တန်ဘူး။ ကျွန်မ ကြီးပြင်းခဲ့တဲ့နေရာမှာပဲ ကျွန်မဘဝကို
ဆုံးစေတော့မယ်။ သွားကြား ရှင်တို့လို မိန်းမမြတ်ကြီးတွေကို
တွေ့မှ အမေ မတော်ချင်တော့ဘူး။”

နှင်နေတဲ့သူက နောက်ဆုတ်နောက်ဆုတ်ဖြင့် အပေါ်ထဲ
အရင်ဆုံး တက်ပြေးသွားသည်။

ခုချိန်ထိ ပြူးကြောင်မှင်တက်စွာ ရပ်နေဆဲ မိန်းမကြီး
ကို အပြင်ဘက်ရောက်အောင် ဒီသ တွန်းထိုးပစ်လိုက်သည်။

“လုံလောက်ပါပြီ ဘယ်သူမှ ဂမုန်းကို အသိအမှတ်ပြု
မလိုတော့ပါဘူး။ အရိပ်ပြလိုလည်း အကောင်မထင်၊ တစ်ဖန်

တစ်လံမမြင်၊ ဒီအတိုင်းပဲ အတိတ်ကိုမေ့ထားလိုက်ကြပါတော့။
ရာက အန်တီတို့နဲ့ မတန်ပါဘူး။ ပြန်လို့ရပါပြီ”

စကားအဆုံးမှာ တံခါးကို ဂျိမ်းခနဲပိတ်ပြီး ဒီသ အထဲပြန်
လာခဲ့သည်။ ဒီအချိန်မှာ ဂမုန်း မျက်ရည်တွေကို သုတ်ပေးတာ
မိန့်ချင်တာကလွဲ၍ သူ ဘာမှမသိ။

မိုတွယ်ရာအနေနဲ့ ငါ့ပခုံးတစ်ဖက်ကို တစ်သက်လုံးယူ
မိ ဂမုန်းရယ်။

အောင်တယ်နဲ့တော့”

ရင်ခွင်မှာ ခိုဝင်ပြီး ရှိုက်ကြီးတင်ငိုချလိုက်တဲ့ ဂမုန်းရဲ့ကျော
ထူးကို ဖွဖွသိုင်းဖက်ကာ ဒီသ သက်ပြင်းမောတွေ မှုတ်ထုတ်မိ
ပြီး

ဘာဖြစ်လို့ သူ့ချစ်သော ဂမုန်းကိုမှ နာကျင်စရာတွေ ထပ်ကြို
အာလဲ။

“ဂမုန်း ခုချိန်မှာ နင် ဘာဖြစ်ချင်လဲ၊ ဘာလုပ်ချင်လဲ၊ ငါ
အောင် လုပ်ပေးမယ် ပြောစမ်း”

“နင့်ရင်ခွင်မှာ ခုလို ခဏလောက်မှီတွယ်ရရင် တော်ပါပြီ၊
အိပ်ရာထဲတွေ ရပ်သွားရုံလေးပါ”

“ဂမုန်းရယ် ငါက တစ်သက်လုံး မှီတွယ်စေချင်တာပါ၊
အင်္ကျီလုံး”

“ဟင့်အင်း၊ တစ်သက်လုံးအတွက် ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်ဘူး၊
အဲဒါ သိပါတယ်၊ နင့်အယ်ဒီ လက်ခံမှာမဟုတ်ဘူးလေ၊ ငါထပ်ပြီး
အောင်ချင်တော့ဘူး”

“အဲလိုမပြောနဲ့ဟာ၊ နင့်ရှေ့ကနေ ငါ မားမားမတ်မတ်ရပ်
အပေါ့၊ လောကခံဆိုတာကို နင့်လက်ကိုဆွဲပြီး ငါ ရင်ဆိုင်မယ်”

“တော်ပါတော့ ဒီသရယ်၊ ငါ့ဘဝနဲ့ငါပဲ ရှိပါစေ၊ ငါ ကျင်

အခန်း (၂၂)

“ဒီမိန်းမမြတ်ကြီးတွေကို နင်မြင်ပြီမဟုတ်လား၊ နင့်ကို
လိုက်တယ်လေ၊ အမေတစ်ယောက်ရဲ့နှလုံးသား သူတို့မှာမနှစ်
သားသမီးတွေကို ချစ်ပြတာ၊ တိရစ္ဆာန်တွေကို ကြင်နာပြတာ၊ ငါ
တွေကို စာနာပြတာ၊ အဲဒါ သူတို့ညာနေတာ၊ သူတို့ကိုယ်တိုင်
ဂုဏ်သိက္ခာအကျမခံနိုင်တဲ့ အတ္တသမားတွေ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စွန့်
မေတ္တာတရားကိုမှ မရခဲ့ရင် သူတို့လို အမေမျိုး ဘာလို့ လိုအပ်မှာ
ဒီနေ့ကစပြီး သူတို့ကိုမေ့ပစ်လိုက်တော့ ဂမုန်း”

“ဒီသရယ်”

“နင့်အနားမှာ ငါတစ်ယောက်လုံးရှိတယ်၊ ဘယ်သူ့

လည်ရမယ့်ဘဝကို ကံကြမ္မာက ပုံစံခွက်ထဲမှာ ချထားလိုက်ပြီ။ အတင်မယ့်သူ၊ ကယ်တင်မယ့်သူ ဘယ်သူ့ကိုမှ ငါ မမျှော်လင့်တော့။ အများအကျိုးကို သယ်ပိုးနေတဲ့ အမေတွေကတောင် သမီးမယောက်ကို တာဝန်မယူရဲတာ နှင်လည်း မိုက်ရှူးရဲဆန်ပြီး စိတ်မယဉ်ပါနဲ့”

“ဂမုန်းရယ် ငါ စိတ်ကူးယဉ်နေတာမဟုတ်ဘူး နှင် တကယ်ချစ်တာ၊ နှင့်ဘဝ အမည်းစက်က နှင် စိတ်ပါလက်ပါ လွန်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးလေ။ ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့အရောင်ပြောင်းမှုကြောင့် နှင် ကျရှုံးနေခဲ့ရတာပါ။ ဒယ်ဒီကို ငါ ရအောင်ပြောမယ်။ ဒီဘဝမှာ နှင် မနေစေရဘူး”

“ဒီသ”

“နှင် ဘာမှမပြောပါနဲ့။ ဒီပြဿနာကို ငါ ရအောင်ရှင်းပေးမယ်။ ဒယ်ဒီပြန်ရောက်နေပြီလို့လည်း ဦးစစ်အောင် ဖုန်းဆက်ထားတာ”

“ဟင် တကယ်”

‘အင်း’

ဒီသ ခေါင်းညိတ်ပြတော့ ရင်ခွင်တွင်းက ပြန်းခနဲ ရုန်းထွက်လိုက်သည်။

“အဲဒါဆို ပြန်တော့လေ။ ငါ့ဆီမှာ အချိန်ကုန်မနေနဲ့”

“ရတယ်၊ မနက်ဖြန်မှ ဒယ်ဒီကို ငါတွေ့လိုက်တော့မယ်။ နှင်နဲ့ နှင် အရမ်းခံစားနေရတာ၊ ဒီအတိုင်း နှင် တစ်ယောက်တည်းထားခဲ့ရင်နိုင်ဘူး”

“ဟင့်အင်း၊ ဒီသ နှင်ပြန်လိုက်ပါ။ နှင်အိမ်ကို ပြန်မအိပ်ရင် နှင်ဒယ်ဒီကို ပြဿနာက ပိုပြီးရှုပ်ထွေးသွားလိမ့်မယ်။ ဦးစစ်အောင် အကြောင်းကို နှင်လည်း သိနေတာပဲဟာ၊ ခုချိန်ဆို ပုံကြီးချဲ့ပြောပြီး အလောက်ပြီ”

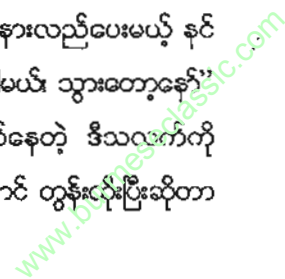
“နှင်ဖြစ်ပါ့မလား”

“ငါ့ကို အဲလောက်ကြီး ဂရုမစိုက်ပါနဲ့ ဒီသရယ်၊ မဖြစ်နိုင်တာကို ငါ မတောင့်တပါဘူး”

“စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာတော့ အထွတ်အထိပ်ရောက်နေပြီ မဟုတ်လား၊ မျက်ရည်ကျဖို့တောင် မတန်ပါဘူး။ အဖေအမေနဲ့ဘဲ လူဖြစ်လာရတယ်လို့တွေးပြီး ရောင့်ရဲလိုက်ပါ”

“စိတ်ချပါ ဒီသရယ်၊ တစ်စောက်ကန်းစိတ်၊ တစ်ဖွတ်ထိုးညှပ် ငါ့ဘဝကို ဖျက်ဆီးမပစ်ပါဘူး။ ငါ့ကို စာနာနားလည်ပေးမယ့် နှင်နဲ့အတွက် ငါကျေနပ်နိုင်အောင် ကြိုးစားပါမယ်။ သွားတော့နော်”

တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ် စိတ်မချနိုင်ဖြစ်နေတဲ့ ဒီသလက်ကို နှင်က ခေါ်သွားကာ ခြံဝင်းအပြင်ထိရောက်အောင် တွန်းလှမ်းပြီးဆိုတာ

သေချာမှ အပေါ်ထပ် သူမအခန်းထဲကိုဝင်ကာ ခုတင်ပေါ် မှောက်
လျားထိုးချ၍ အားရပါးရ ငိုပစ်လိုက်၏။
နောင်ဘဝထိ ဘယ်သူ့ကိုမှ အမေမတော်ချင်တော့ဘူး။

အခန်း (၂၃)

ကျောခိုင်းနေမိကြတဲ့ သူမတို့သုံးယောက်ရဲ့နားထဲမှာ စံပယ်
လေး ပေါက်ကွဲလိုက်တဲ့အသံလေးကိုပဲ ကြားယောင်နေသည်။
အိပ်ခန်းထဲမှာ နာကြည်းနေတဲ့ မျက်ရည်စက်တွေကိုပဲ မြင်ယောင်
ရ၏။

ရှင်တို့လို မိန်းမမြတ်ကြီးတွေကို ဘယ်တော့မှ အမေ မတော်
မတော့ဘူးတဲ့။ ရင်တွေထဲမှာ မိုးကြဲလိုက်သလို ဖျပ်ဖျပ်ခါတုန်ဟည်း
နေသည်။ ဘဝဇာတ်ကြောင်းလေးကိုပြောပြတာ ဘာတစ်ခုမှ
မတောင်။

ဘာကြောင့် သူမတို့သမီးလေးက ဒီဘဝကိုရောက်သွားခဲ့

ရတာတဲ့လဲ။ ဟိုအရင်တုန်းက မမနင်းဆီတတ်စပ်ဆင့် မိဘမဲ့ဝေဟာကို ရောက်သွားခဲ့ကာ၊ အခိုးခံလိုက်ရတယ်ဟု နောက်ဆုံးသတင်းကြားခဲ့ပြီးကတည်းက ဘာမှလည်း စုံစမ်းလို့မရခဲ့။ ဘာသတင်းအစအနမှလည်း မရ။ ခုတော့

“ကံတရားက အရမ်းဆန်းကြယ်တယ်၊ အားနည်းသူက ကံမကောင်းမှုတွေ ထပ်ပေးတယ်”

“စံပယ်ဖြူလေးရဲ့ပျက်စီးမှုက နင့်မှာ လုံးဝတာဝန်ရှိတယ် နှင်းဆီနီ”

“ဟုတ်တယ်၊ နှင်းပဲ မင်္ဂလာဆောင်ခဲ့တာ၊ အရင်ဆုံးအိမ်ထောင်ပြုတဲ့သူက စံပယ်ဖြူလေးကို ပြန်ပြီးမွေးစားရမယ်လို့ ငါတို့ကတိထားခဲ့ကြတာပဲ”

မြခွာညိုနှင့် စကားစိမ်းကို နှင်းဆီနီ ညှိုးငယ်စွာ မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ရစ်သိုင်းနေသော မျက်ရည်စက်တွေက ပါးပြင်လေးပေါက်ခနဲလိမ့်ဆင်းကျလာသည်။

“ငါ့အခြေအနေအရ ငါ ဘာမှမပြောနိုင်ခဲ့ဘူး၊ မင်္ဂလာဆောင်ပြီးတာနဲ့ ယောက္ခမအိမ်မှာ လိုက်နေရတယ်၊ ကျန်းမာရေးမကောင်းတဲ့ ယောက္ခမကိုပြုစုရင်း ကိုယ့်ဝမ်းနဲ့လွယ်မွေးရမယ့်ကလေးကိုတောင် အချိန်တော်တော်ကြာတဲ့အထိ လွယ်မမွေးနိုင်ခဲ့ဘူး၊ သူတို့သေလို့

အမွေတွေရမှ ရန်ကုန်ကိုပြောင်းလာခဲ့တယ်၊ ဒီကိုရောက်တော့ မမနင်းတို့ သွားစုံစမ်းတယ်၊ မိဘမဲ့ဝေဟာကနေ စံပယ်ဖြူလေး ပျောက်သွားတယ်တဲ့၊ ငါ ဘာတတ်နိုင်တော့မှာလဲ”

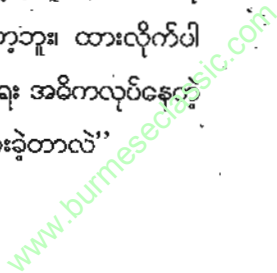
“ကလေးတွေအတွက် စာအုပ်ရေးရတာ အရမ်းလွယ်တယ်၊ ကလေးချော့တေးဆိုရတာတော့ ခက်တယ်”

“ငါ့ကိုချည်း မပြောနဲ့၊ နင်တို့နှစ်ယောက်ကရော၊ စံပယ်ဖြူလေးကိုရှာဖွေဖို့ ဘာလုပ်နေခဲ့လဲ၊ တိရစ္ဆာန်တွေအကြောင်းပဲ နင် လေ့လာနေခဲ့တာ မဟုတ်လား”

“ငါလည်း မမနင်းကတစ်ဆင့် စုံစမ်းခဲ့သေးတာပဲ၊ အစအနချောက်သွားတဲ့ ဒီကလေးကြောင့် တိရစ္ဆာန်လေးတွေနဲ့ အစားထိုးဖြည့်ခဲ့ရတယ်၊ ပညာရေးဘက်မှာ အာဂုံစိုက်ပြီး ကတိကတစ်ယောက်ဖြစ်လာခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါပျော်နေခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ကိုပဲ သတိရခဲ့တာ”

“စိုးသက်နှောင်ကိုလား”

“သွားစမ်းပါ၊ ကတိမတည်၊ သစ္စာမရှိတဲ့လူ၊ ငါ့ဘဝတစ်ခုအတွက် ဘယ်နေရာမှာမှ အဲဒီလူ အရေးမပါတော့ဘူး၊ ထားလိုက်ပါ၊ ခွာညိုက မိဘမဲ့တွေနဲ့ လူမှုကွယ်ဆယ်ရေး အဓိကလုပ်နေတဲ့ အဖွဲ့ဝင်ပြီး စံပယ်ဖြူလေးကို ဘာကြောင့်ခမုထားခဲ့တာလဲ”

“ငါမေ့ထားတယ်လို့ နင်တို့သံသယဝင်တာ အရမ်းအံ့ကြတာပဲ။ နင်တို့နှစ်ယောက်ထက်ပိုပြီး စံပယ်ဖြူလေးကို ငါရှာခဲ့ပါတယ်။ ဘာတွေလုပ်လုပ် ဘယ်နေရာသွားသွား ငါက ရှာဖွေချိန် ပိုရခဲ့တယ်။
“နင် ဘာမဆိုပြောနိုင်တာပဲ”

“ငါ လိမ်ပြောနေလို့လား၊ စံပယ်ဖြူလေးကြောင့် ဇော်ရှိန်ကဲ့သွားခဲ့ရတာ နင်တို့အသိပါ။ ကျောင်းပြီးတာနဲ့ လက်ထပ်ပေးဖို့ ဇော်ရှိန်က သူ့မိဘတွေကို ဖွင့်ပြောပြီးပြီ။ ငါတို့က ဒီကလေးတွေ တစ်နှစ်လုံး တိတ်တိတ်ပုန်းအချိန်တွေ ကုန်နေခဲ့တယ်။ ဘယ်လိုအခြေမျိုးကိုမှ လက်မခံတဲ့ ဇော်ရှိန်က ငါ့ကို ထားခဲ့တယ်။ ငါ ဝမ်းမနပ်ခဲ့ပါဘူး။ စံပယ်ဖြူလေးကို မမနှင်းလက်ထဲကို ထည့်လိုက်ရတဲ့ လေးကိုပဲ ရင်နာတာ၊ တကယ်ဆို ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စံပယ်ဖြူလေး ငါတို့လက်ထဲမှာပဲ ကြီးပြင်းသင့်တာ၊ ငါတို့သာ ကိုယ့်တာဝန်ကို ယူခွဲမယ်ဆိုရင် စံပယ်ဖြူလေး ဒီလိုဘဝဆိုကြီးထဲရောက်မှာမဟုတ်ဘူး။”

သုံးယောက်လုံး မျက်ရည်တွေ ကျလာကာ သည်းသည်း ထန်ထန် ရှိုက်ငိုလိုက်ကြသည်။ အတန်ကြာမှ အငိုရပ်ကာ အကြာချင်းဆိုသွားကြ၏။

“အခု ဘာလုပ်ကြမလဲ”

“ဘာလုပ်ရမလဲ၊ အရင်တုန်းကလည်း ငါတို့တွေ ကတိထားခဲ့ကြတယ်။ အခုလည်း ငါတို့ ကတိထားပြီး စံပယ်ဖြူလေးကို တို့ဘဝဆဲ ပြန်ခေါ်ရမှာပေါ့။”

“ဟုတ်တယ်၊ စံပယ်ဖြူလေးဟာ ငါတို့သမီး၊ ငါတို့အမေတွေဆီက ရပိုင်ခွင့်တွေအားလုံး ပြန်ပေးရမယ်၊ အချိန်တွေ အကြာပြီး မေတ္တာဝတ်ခဲ့ရတဲ့သမီးလေးကို မေတ္တာတွေ အပြည့်အဝပြန်ပေးမယ်”

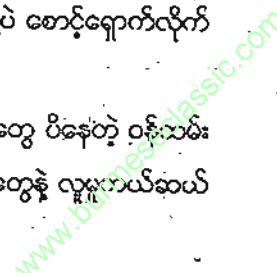
“ဘယ်တော့လဲ”

မေးခွန်းက တိုပြတ်ပေမယ့် အဖြေက တန်းခနဲထွက်မလာ။ သွားတောစဉ်းစားရင်းဖြင့် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်မိကြ၏။

“သုံးယောက်စလုံး အမေတော်စပ်ခွင့်ရတာကို ဝမ်းမသာနိုင်ဘဲ သူ့အမေ ဘယ်သူလဲလို့ မေးလာခဲ့ရင် ငါတို့ ဘယ်လိုဖြေမလဲ”

“နင်းဆီ နင်က အရွယ်ရောက်လုနီးနေတဲ့ သားနဲ့သမီးဆို အိမ်ထောင်သည်၊ စံပယ်ဖြူလေးကို ငါတို့ပဲ စောင့်ရှောက်လိုက်မယ်”

“နင်တို့နှစ်ယောက်ကလည်း တာဝန်တွေ ပိုနေတဲ့ ဝန်ထမ်းတွေ မဟုတ်ဘူးလား၊ ခွာညှိုက မိဘမဲ့ကလေးတွေနဲ့ လူမှုဘယ်ဆယ်

ရေးအလုပ်တွေနဲ့ စံပယ်ဖြူလေးကို ဥပေက္ခာပြုထားသလိုဖြစ်မှာ စကားစိမ်းကလည်း တပည့်တပန်းတွေ၊ ပရဟိတအလုပ်တွေအဖြစ် တိရစ္ဆာန်တွေရဲ့တာဝန်ကလည်း ရှိသေးတယ်။ သူ့ကို ဂရုစိုက်ချိန်နဲ့ လို့ ပိုပြီးဝမ်းနည်းနာကျင်မသွားနိုင်ဘူးလား”

“ငါကတော့ အခက်ခဲဆုံးအချိန် မဟုတ်ဘူးလို့ ယုံကြည်တယ်။ ဒီတစ်ပတ်အတွင်းမှာ အလုပ်တွေအားလုံး အတတ်နိုင်ဆုံး လျော့ကျအောင် ဖြတ်မယ်။ ပြီးရင် တို့ရင်ခွင်ထဲမှာ သမီးလေး ဂရုတစိုက် နွေးထွေးပေးပြီး ထွေးပိုက်ထားမယ်”

“အင်း ကောင်းတယ်၊ ငါလည်း အဲလိုလုပ်မယ်။ နှင်းဆီ နှင်ကရော”

“ငါ့သားသမီးတွေထက် မလျော့တဲ့ ပေးဆပ်မှုတွေနဲ့ သွားမှာပေါ့ဟာ”

“လင်းမောင်ကရော အဆင်ပြေပါ့မလား”

“အချိန်ယူပြီးမှ နားလည်အောင် ပြောပြရမှာပေါ့။ သူ့ငါ့ကို အရမ်းချစ်လို့ အူတိုတတ်တာ နှင်တို့လည်း သိသားနဲ့ ဒီကလေးက ဘယ်သူနဲ့ဘယ်လိုဖြစ်ပြီးရခဲ့တာ ဘာညာသံသယဝင်မှာလဲ သေချာတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဆင်ပြေသွားမှာပါ။ ငါတို့ သူငယ်ချင်းတွေ ခင်မင်မှုနဲ့ သစ္စာတရားက ပိုပြီးအရေးကြီးတယ်။ စံပယ်ဖြူလေး

ဘိဏ္ဍိတတစ်ယောက်ရဲ့သမီး မဖြစ်ရဘူး။ ငါတို့သုံးယောက်ရဲ့သမီးပဲ ဖြစ်စေရမယ်။ အိုကေ”

“အိုကေ”

“မဲဇိုးဝတ်(ဒ်)”

လက်ဝါးချင်းရိုက်ကာ ကတိသစ္စာပြုလိုက်ကြသည်။

ဖျတ်လတ်တက်ကြခဲ့သော ငယ်စဉ်တာဝန်တောင် သတိရမိ

ပြန်၏။ အတိတ်ကို ဘယ်လိုမှ ချွန်ထားခဲ့လို့မရတာလည်း သဘော

ပျက်ကာ ကြည်ကြည်နူးနူးပင် ဖြစ်သွားခဲ့လေသည်။ မနေ့ကနှင့်

အတူတူပဲ ဖြစ်သည်။

အတူတူပဲ ဖြစ်သည်။

ပြောင်းပြန်စီးသောမြစ်က ဘယ်တော့မှ ရေစီးသန်သန် စီး

လှေလှေမရှိပါ။ စီးခဲ့လျှင်တောင် စုန်ရေလောက် အဓိပ္ပာယ်ရှိလိမ့်မည်

မည်ပါ။

အကွေ့အကောက်များပြီး အတက်အကျမြန်တဲ့ ရေအလျဉ်

အဖိုးထိုက်တန်လွန်းသော မေတ္တာစိန်စိမ်းရေသာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၂၅)

“မင်း ဆင်ခြင်ပေးမှာထက် ငါက ပိုသိပြီးပြီဆိုရင် တာထပ်ပြောစရာရှိသေးလဲ”

“လျှို့ဝှက်ထားလို့ရတယ်ဆိုရင်တောင် ကျွန်တော်က ဒယ်ဒီကို အားလုံးသိစေချင်ပါတယ်”

“ဘာကွ”

ဦးမိုးမြင့် ‘ဘာ’ သံက အေးခဲတင်းမာစွာ ဧည့်ခန်းတစ်ခု သိမ့်သိမ့်လှုပ်သွားသည်။ ဒီသ၊က ခေါင်းတစ်ချက်ခါကာ ငြိမ်သက်သက်ပင် ဆိုဖာခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

“မင်းက ငါ့ကို ပမာမခန့် မထီလေးစားလုပ်ဖို့ ကြိုးစား

ကျွန်ုပ်

၁၆၃

ထား”

“နာခံတတ်ခဲ့တာ အလေ့အကျင့်ဖြစ်နေပါပြီ ဒယ်ဒီ၊ အတိုက် ထုပ်ဖို့လည်း ကျွန်တော့်ဘက်က အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီ”

ဦးမိုးမြင့်မျက်ခုံးနှစ်ခု တွန့်ကျွေးစုံကျုံ့ကာ ဟင်ခနဲ အံ့အား သွားသည်။

ဒီသ အရင်တုန်းက ဒီလိုမဟုတ်ပါ။ ကိုယ်ပြောသမျှ လိုက် စတာမျိုး မဟုတ်ပေမယ့် ကလန်ကဆန်လုပ်တတ်တာလည်း ခင်မာ။ ဂမုန်းရိုင်းနှင့်ပတ်သက်မှ အင်အားတွေ ရှိနေတာမျိုးလား။

“တခြားအကြောင်းအရာတွေ မင်းကို လှည့်ပတ်ပြောမနေ သွား ဂမုန်းရိုင်းနဲ့ပတ်သက်တဲ့ကိစ္စ ရှေ့ဆက်တိုးစရာ မလိုဘူး အမိန့်ပဲပေးမယ်”

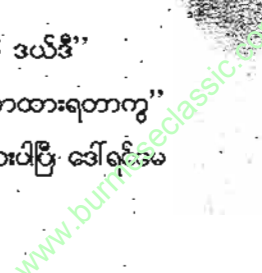
“ကျွန်တော် မနာခံနိုင်ဘူး ဒယ်ဒီ၊ ဒယ်ဒီ ကျေနပ်လိုက်၊ ပေးနိုင်တာကိုလည်း တောင်းဆိုချင်ပါတယ်”

“ဘာ”

“ဂမုန်းကို ဒယ်ဒီဆိုင်မှာ မခိုင်းပါနဲ့တော့ ဒယ်ဒီ”

“မခိုင်းလို့ဖြစ်မလား၊ ငါက ငွေတွေပုံအောထားရတာကွ”

“ငွေလက်ခံပြီး ပေါင်ထားတဲ့သူက သေသွားပါပြီ ဒေါ်ခင်မေ အမေလည်း မဟုတ်ပါဘူး”

“အဲဒါ ငါနဲ့တာဆိုင်လဲ၊ ငါသိတာ ငါရင်းထားတဲ့ အတွက် အမြတ်အစွန်းကျန်ဖို့ပဲ၊ အခုတောင် ငါ့ဝင်ငွေတွေ လောက်ထိခိုက်သွားပြီလဲ မင်းသိလား၊ စီးပွားရေးလောကမှာ အဆိုင်၊ အလုအယက် ငွေရှာနေကြတာ”

“ကိုယ်ကျိုးတစ်ခုတည်းကြည့်ပြီး သူများသားပျိုသမီးကို အနိုင်ကျင့်စော်ကားသလိုဖြစ်နေတာ ဒေသနာ မရှက်ဘူးလား မေးခွန်းက အရှက်ကို တည့်တည့်ထိမှန်စေသည်။ ငါ့အတွက် ငွေရှာနေတာ တရားသလား၊ မတရားသလား တွေးမကြည့်ခဲ။

မသမာမှုနဲ့ဆိုရင်တောင် မိသားစုအတွက် မဟုတ်ပါ “ဒီသ”

တင်းထန်နေသော ခေါ်သံရဲ့အဆုံးမှာ ဒီသက မမှီဝဲပဲ မော့ကြည့်သည်။ မှေးမှိန်မှုမရှိတဲ့မျက်ဝန်းတွေက နာခံမှုတောက်ပနေကြ၏။

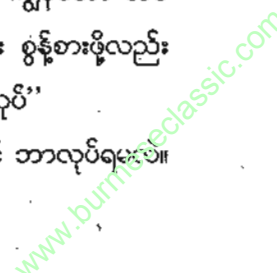
“မင်းက ငါ့ရဲ့သား၊ တိမ်ယံမိုးမြင့်ရဲ့အမွေတွေကို မယုံ့ကောင်၊ မင်းတို့အတွက် ငါ ရှေ့ကနေ ဦးဆောင်ရှာဖွေမင်းတို့က နောက်လိုက်ကောင်းတော့ ဖြစ်သင့်တာပေါ့၊ ငါ့နားမထောင်ရင်”

“အမွေမပေးတော့ဘူးလို့ ပြောမလို့လား ဒေသနာ၊ ဒီလိုနည်းနာတော့ အမွေတွေကို ကျွန်တော် မမက်မောပါဘူး၊ ကျွန်တော် ညီမလေးတစ်ယောက်ရှိတယ် ဒေသနာ၊ နှမသားချင်းကိုယ်ချင်းဆယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် နားလည်တယ်၊ ဒေသနာလည်း သားသမီးတိုယ်ချင်းစာသင့်ပါတယ်”

“ငါ မတော်မတရား စီးပွားရှာနေတယ်လို့ မင်းဆိုလိုတာ ငါတို့လို လုပ်ငန်းရှင်တွေရှိလို့ မပြည့်စုံတဲ့ သူတို့ရဲ့ဘဝတွေ အပြင်နေတာကွ၊ ဂမုန်းနိုင်းရဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ရေးတစ်ခုတည်းကြည့်ပြီး ငါ့ကို ဆိတ်နဲ့၊ ငါ့ရဲ့ကြိုးစားမှုကြောင့် မင်းတို့ ဒီလိုအဆင့်အတန်းနဲ့ ခြောက်တာ၊ ငါ ရှင်းရှင်းပဲပြောမယ်၊ ငါ့အလုပ်ကို မကူညီချင်နေပါ၊ နဲ့ပတ်သက်နေတဲ့ ဆက်ဆံရေးကို ဒီနေ့ကစပြီး ဖြတ်ရမယ်၊ ဆိုင် ငါ့အကြောင်း သိရမယ်”

“မငြိမ်းခြောက်ပါနဲ့ ဒေသနာ၊ ကျွန်တော် မနာခံဘူးလို့ ပြောသားတစ်ယောက်ရဲ့ဆန္ဒကို နိုင်ထက်စီးနင်း လျစ်လျူရှုမယ်လည်း ကြိုက်သလိုလုပ်ပါ ဒေသနာ၊ ဂမုန်းကို ကျွန်တော် သိပ်မသိဘူး၊ သူ့ရှေ့က မားမားမတ်မတ်ရပ်တည်ပြီး စွန့်စားဖို့လည်း ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ထားတယ်၊ ဒေသနာ ဘာလုပ်လုပ်”

ဒီသက ရဲဝံ့စွာစိန်ခေါ်နေသည်။ ဦးမိုးမြင့် ဘာလုပ်ရမလဲ။

ကိုယ်စီးပွားထက် သူများကို မစားနာနိုင်ပါ။ ကိုယ့်သားထက် သူများကို ပိုမချစ်နိုင်ပါ။

ဦးမိုးမြင့်သားက ဆိုင်က ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ကို ချစ်စွာ နှိုးလို့ လက်ထပ်လိုက်တယ်ဆိုလျှင် ဘယ်လောက်များ ရှက်ကောင်းလိုက်သလဲ။

ဒီလိုစကားရှည်လှတဲ့ကွင်းပနေလို့လည်း ဘာမှထူးခြားလှ မဟုတ်။ ဘယ်လိုလုပ်မှ အဆင်ပြေနိုင်မလဲ။

“မင်း ဘာဖြစ်ချင်တာလဲ ဒီသ”

“ဂမုန်းကို လွတ်လပ်ခွင့်ပေးလိုက်ပါ။ သူ့လမ်းသူ စိတ်သန့်နဲ့ လျှောက်ပါစေ”

“အဲ့ဒီအတွက် အပေးအယူရှိတယ်”

“ဘာလဲ”

“စီးပွားရေးနဲ့သားသမီးကို အလဲအလှယ်လုပ်ရမှာပေါ့။ ဝန်ထမ်းရိုင်းကို ဒီမှာ လက်မခံစေချင်ဘူးဆိုရင် နိုင်ငံခြားမှာရှိတဲ့ ငါ့ရဲ့လုပ်ငန်းတစ်ခုကို မင်းသွားလုပ်ရမယ်”

“ဗျာ”

“ဒီညှိနှိုင်းမှုက တရားမျှတပါတယ်။ ဂမုန်းရိုင်းနဲ့ စီးပွားဖြစ်နေတာကို မရှုဆိတ်ရင် တခြားနည်းနဲ့ မင်း ငါ့ကို ငွေရှာပေး

အောင်ပေါ့။ ဟိုတလောက ငါ နိုင်ငံခြားသွားတာ၊ လုပ်ငန်းတစ်ခုမှ မယူဝင်ဖို့ပဲ။ အဲဒီမှာ မင်းသွားလုပ်ရမယ်၊ မင်းရွေးချယ်ရမှာ တစ်ခုပဲ။ ဒီကဆိုင်တွေကို မင်းဦးစီးမယ်ဆိုရင် ဂမုန်းနဲ့တူတူ ကြိုးစားကြိုးစားတယ်၊ မင်း နိုင်ငံခြားကိုသွားမယ်ရင်တော့ ဂမုန်းကို လွတ်လပ်ခွင့်ပေးလိုက်မှာပါ။ မင်းစဉ်းစားပေါ့။ အချိန်တွေ အကြာကြီးတော့ မဟုတ်ဘူးနော်၊ တစ်ပတ်ပဲ”

ဒယ်ဒီအကျပ်ကိုင်နေတာ နှလုံးသွေးတွေတောင် ရပ်ချင်လှသည်။ ဘယ်လိုဆင်ခြေမျိုးနဲ့မှ ထုချေလွှာတင်လို့လည်း ရမည်မထင်။ သူ့ခံဝင်ခွင့်မရှိ ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးသကဲ့သို့ ဒယ်ဒီမျက်နှာက အေးအေးတင်တင်ခဲနေ၏။ ဘာအဖြေမှမပေးဘဲ သူထရပ်တော့ ဒယ်ဒီက ခြေထောက်စွာ ပြုံးသည်။

“ရွေးချယ်မှုမှန်မှ စွန့်စားရဲတယ်လို့ခေါ်တာနော် ဒီသ”

မထိတထိစိန်ခေါ်မှုက ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးရှိ သွေးတွေကို ခြေထောက်ဆူနေသည်။

“လက်သီးကို တင်းခနဲဆုပ်ကာ လှည့်ထွက်လာခဲ့၏။

ရှေ့ဆက်တိုးဖို့ရော၊ နောက်ဆုတ်ဖို့ရော၊ နှစ်ခုစလုံး နာကျင်စရာတွေချည်းပဲ။ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ ဂမုန်း။

www.burmeseclassic.com

မျက်နှာချင်းနီးကပ်နေသည်မို့ ဒီသ အသက်ရှူသံပြင်းပြင်း
စိတ်မချမ်းမြေ့စွာ ကြားနေရသည်။

ဘယ်လောက်များ ဒီသ မွန်းကျပ်နေသလဲ။

“ဒယ်ဒီ ဉာဏ်အမြော်အမြင်ကြီးမားလို့ ကြွယ်ဝချမ်းသာနေ
သလိုတာ ငါသိပါတယ်။ ဖခင်တစ်ယောက်ရဲ့အတ္တတွေနဲ့ ဒယ်ဒီ
အဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်ဆိုတာလည်း နားလည်တယ်။ ဒါပေမဲ့ နင့်ကို
မသိဘူး။ ဂမုန်းနဲ့ နင့်ရဲ့အချစ်နဲ့တန်ဖိုးထားမှုကိုရတာ အချိန်ကြာ
ခွဲရမယ်ဆိုတာ မသိဘဲ ငါသွားနိုင်မယ် မထင်ဘူး။ ဒီမှာအတူရင်
ညှိဆိုတာလည်း ဒယ်ဒီရဲ့ဩဇာအာဏာအောက်က လွတ်မြောက်
အဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ ဒီဘဝထဲမှာ နင့်ကို မမြင်ရက်တာ အမှန်ပါပဲ
နီးရယ်”

အခန်း (၂၅)

“အဖြစ်သင့်ဆုံးက နိုင်ငံခြားသွားရမှာ မတွေ့ဝေသင့်ဘူး
တာ ငါသိပါတယ် ဂမုန်းနဲ့ ဒါပေမဲ့ နင့်ကို ငါ ဘယ်လိုခွဲထားခဲ့ရမယ်
ဒယ်ဒီဆိုမှာ အလုပ်မလုပ်တော့ရင် ယောင်လည်လည်ဖြစ်နေမှာလည်း
စိုးရိမ်တယ်”

“ရှောင်လွှဲလို့လည်း ရမှမရတာ ဒီသ၊ ရယ်။ နင်ပဲ ဆုံးဖြတ်
ထားခဲ့ရင်လည်းနေမယ်။ မသွားနဲ့ဆိုလည်း နေရာမှာတင် ရပ်နေမှာပဲ။

“နင် ငါ့ကို အလေးအနက်ထားလာတာလား ဂမုန်း”
ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းက ဝန်ခံခြင်းဟု ဒီသ နားလည်စေချင်
ပါသည်။

ကျိတ်ရှိုက်လိုက်သလားလို့ အထိတ်တလန့် မော့ကြည့်မိ၏။
အညည်စက်တချို့ကို လက်ခနဲ တွေ့လိုက်ရသည်။

ဟင့်အင်း နင့်မျက်ရည်မကျပါနဲ့ ဒီသ။

ငါလည်း ငိုချင်တယ်။

ခွဲရတော့မယ်ဆိုမှ သွေးရှူးသွေးတန်းနဲ့ ရင်တွေက လှုပ်လှုပ်
ဆိတ်ဖြစ်လာတာ။

“ဒီသရယ်”

ရင်ခွင်ထဲ ဖြတ်တန်းဝင်ကာ သူ့မပါးပြင်လေးနှင့် ဒီသ မျက်နှာ
တွေကို ပွတ်သပ်သုတ်ပစ်လိုက်မိသည်။

ဒီသက ခပ်တင်းတင်းပွေ့ဖက်ထားရင်း သူ့မမျက်နှာလေး
မရမက ဆွဲမော့လေ၏။

“ဟင် ဘာလို့ငိုနေတာလဲ ဂမုန်း”

“နင်လည်း မျက်ရည်ကျနေတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ငါက ခွဲရမှာကြောက်လို့”

“ငါလည်း အဲလိုပဲ”

ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဝန်ခံလိုက်တော့ ဒီသ မျက်နှာလေး ပြ
ယောင်သန်းလာ၏။ စိုရဲ့အိထွေးနေသော နှုတ်ခမ်းလေးကို ဖျတ်ခ
ငုံနမ်းကာ -

“စိတ်ချ ငါတို့အချစ်တွေ စစ်မှန်ရင် ဘယ်တော့မှ ခွဲရာ
မဟုတ်ဘူး”

“ဟင် နင် နိုင်ငံခြားမသွားတော့ဘူးလား”

“သွားမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ပြန်လာမယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
တည်ခဲ့တဲ့စိတ်နဲ့ နင် ဒီနေရာက လွတ်မြောက်သွားပြီဆိုရင် ငါ အပြ
ဆုံးပြန်လာခဲ့မယ်”

“နင့်ဒယ်ဒီ”

“ငါလည်း ဒယ်ဒီသားပဲဟာ၊ ဉာဏ်မတိမ်ပါဘူး ရောက်
အောင်ပြန်လာခဲ့မယ်”

“ငါ့အမေတွေသာ ငါ့ကိုလက်ခံရင်၊ ဒီလိုမျိုးဖြစ်မယ် မထင်
ဘူးနော်”

“ဝမ်းနည်းစရာတွေ တွေးပြန်ပြီလား၊ မတောင့်တတော့ဘူး
ဆို”

“နာကျင်နေတာပါ။ ချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ အောက်မေ့နေတာမှ
မဟုတ်ဘဲ၊ ငါ့ကိုတောင် အသိအမှတ်မပြုကြတာ၊ ငါ မလွမ်းဘူး”
အားတင်းကာ ပြောမိပေမယ့် ရင်ထဲမှာ ဆို့နှင့်နေသည်။
စူးစူးရှရှ နာကျင်အောင် မျက်နေသည်ဆိုက ပိုမှန်လိမ့်မည်
ဆင်၏။

မိန်းမမြတ်ကြီးတွေရဲ့ ပစ်ပယ်ခြင်းခံရတာ ရင်ထဲမှာ ဘယ်လို
မခံသာ။

ဒီသသာ ဝေးမမှုမရှိဘူးဆိုလျှင် အရှူးတစ်ယောက်လို ကဆုန်
ဆက်ပြေးနေမိမလားပင် မသိ။

ခုတော့ ခွဲထားခဲ့ဦးမည်တဲ့၊
ဘယ်လိုရပ်တည်ကျန်ခဲ့ရမလဲ။
အတွေးနဲ့တင် တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်ဖြစ်ကာ လွတ်ထွက်မသွား

အောင် ဒီသကို ဇွတ်အတင်း ဖက်တွယ်ထားမိပြန်သည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ ဂမုန်း အတွေးတွေနဲ့ခြောက်လှန့်ခဲနေရတာလား၊ ငါတို့ ခဏလေးပဲ ဝေးရမှာပါ။ အဆက်အသွယ် မပြတ်အောင် ကြိုးစားကြမယ်လေ၊ ငါသွားရင် နင့်ကို ဂရုစိုက်ဖို့ ဖုန်းမြတ်ကို မှာခဲ့မှာပါ။ ဟိုလေ တစ်ခုလောက် တောင်းဆိုချင်တယ်”

“ဘာလဲ”

“မောင်လို့ခေါ်ကြည့်ပါလား၊ အရမ်းနားဝင်ချိုမယ်ထင်တယ်”

“အာ”

ရှက်ရွံ့စွာ လွဲဖယ်သွားတဲ့မျက်နှာလေးကို ဒီသ ဖျတ်ခနဲ နမ်းပစ်လိုက်၏။

တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်နေတဲ့ လည်ပင်းကသွေးကြောလေးကိုလည်း မြတ်နိုးမဝစွာ။

“အို မောင်နော် ဟင့်အင်း”

တားဆီးပိတ်ပင်မှုလေးက ဘယ်လောက်များ ချစ်စရာကောင်းလိုက်သလဲ။

အနီရဲ့ရဲလက်ပြတ်အင်္ကျီအောက်က ဝင်းဝါနေသော လက်မောင်းသားလေးတစ်လျှောက် သူ့နှုတ်ခမ်းသားလေးဖြင့် ဖွဖွတို့ထိ နမ်းရှိုက်မိသည်။

ဆတ်ဆတ်တုန်နေသော ဂမုန်းက တွန်းထိုးရုန်းကန်ခြင်းလည်း မရှိ။ ဒါဟာ ခွဲခွာရခါနီးတဲ့ အလွမ်းရဲ့ပြယုဂ်တွေလား။ အချစ်တို့ ဖူးပွင့်လန်းဆန်းလာတဲ့ မွတ်သိပ်ခြင်း ပြယုဂ်တွေလား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရမ္မက်ဆန်သော ချစ်ခြင်းတရားတွေ မဟုတ်ခဲ့သည့်အတွက် ထိုထက်ပိုသော အာရုံခံစားမှုတွေ မရှိခဲ့ပါ။

ဖြူစင်ရိုးသားခြင်းတွေနဲ့ပဲ ပွေ့ပိုက်မြတ်နိုးချင်ခဲ့တာပါ ဂမုန်းရယ်။

ဦးမိုးမြင့် ရင်ထဲရှိတဲ့အတိုင်းပဲ ပြောချလိုက်သည်။

ကိုယ့်ရဲ့အခိုင်းအစေအဆင့်ပဲရှိတဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ သားကို
စိတ်သက်စေချင်။ မနာခံဘူးဆိုတာလည်း သိနေတော့ ဒီလိုပဲ ဆုံး
တတ်သင့်သည်ထင်၏။

မန်နေဂျာစစ်အောင် ဆွေ့ဆွေ့ခုန်နေတာလည်း နားလည်
သည်။ ဂမုန်းရိုင်းရှိမှ သူလည်း ငွေရချောင်တာ မဟုတ်လား။

“နောက်တစ်ယောက် ထပ်ရှာမှာပါ။ မင်းပူမနေနဲ့”

“အဲဒါ စကားလွယ်လွန်သွားပြီဆရာ၊ ဆိုင်မှာ တခြားသီချင်း
တွေ မိန်းကလေးတွေလည်းရှိတာပဲ။ ဂမုန်းလောက် ဆွဲဆောင်မှု
တွေ ကာဆင်မှမပြေတာ။ ဆရာငွေတွေလည်း အကုန်အကျများထား
တာ ဒီလိုမျိုး လက်လွှတ်လိုက်လို့ မဖြစ်ဘူးထင်တယ်”

“အေးပါ။ သား နိုင်ငံခြားသွားမှ ငါ ကြည့်စိစဉ်မယ်။”

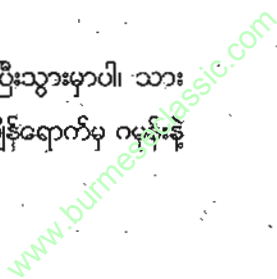
“ဂမုန်းက မာနအို၊ လွတ်ထွက်သွားပြီးမှဆိုရင် အဆင်ပြေ
လား။ ဆရာ ဦးနောက်စားမခံချင်ရင်တော့ ကျွန်တော် ကြည့်လုပ်
တတ်မယ်”

“နေပါစေကွာ၊ ကိစ္စတွေ သူ့အလိုလို ပြီးသွားမှာပါ။ သား
ဆရာကသွားရင် စိတ်ပြောင်းသွားမယ်။ အဲဒီအချိန်ရောက်မှ ဂမုန်းနဲ့
အေးနွေးကြည့်တာပေါ့”

အခန်း (၂၆)

“အဲဒါ လုံးဝမဖြစ်သင့်ဘူး ဆရာ၊ ဂမုန်းရိုင်းမရှိရင် ဆိုင်မှာ
ဖောက်သည်တွေ ပျက်မယ်။ အရင်ဝင်ငွေထက် ဆယ်ဆတစ်ဆ
တောင် ရမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဘယ်တတ်နိုင်မလဲကွာ၊ ငွေကိုကြည့်နေရင် ငါ့သား နောင်
ရေးကို ငါ မတွေးဝံ့ဘူး။ သားက ဂမုန်းကို အသည်းအသန်စွဲလမ်းနေ
တာ။ ဖခင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ဒီလိုမိန်းကလေးမျိုးကို ပျက်စိန်ပိုက်
ပြီး သဘောမတူနိုင်ဘူး။ ဂမုန်းက စီးပွားရေးအရပဲ လုပ်စားလို့
ကောင်းတာ။ ငါတို့အသိုင်းအဝိုင်း လူမှုရေးနဲ့ ရောယှက်ပစ်ဖို့ မတန်
ဘူးကွ”

“ဟင်း”

ဦးမိုးမြင့် သွေးအေးလွန်းတာကို စစ်အောင် စိတ်မနှစ်ခြိုက်ဘဲ ပျားအုံက ကိုယ့်ရှေ့မှာရှိနေပါလျက် မုတ်ဆိတ်ကိုစွဲတဲ့အထိ စောင့်ရှောက်ပြီးမှ ခြင်းမှာလား။ ဒီလိုမိန်းကလေးတွေဆိုတာ အလွယ်တကူ သိမ်းသွင်းရနေတာပဲ။

မငြင်းဆန်နိုင်အောင် ချည်နှောင်ဖို့ ဟိုအရင်ကတည်းက စစ်အောင် သွေးထိုးပေးနေပါရဲ့နဲ့ ဦးမိုးမြင့်က သွေးအေးနေခဲ့တဲ့ ခုလည်း ကြီးနေတဲ့ငါးကို လွှတ်ဖို့ ကြိုးစားနေသည်။ ကိုယ်သာဆို ကြိုသလို ဆွဲစားပစ်ဖို့ ဝန်လေးနေလိမ့်မည်မဟုတ်။

ဦးမိုးမြင့်က စီးပွားရေးလုပ်တဲ့နေရာမှာ တိကျသည်။ ခေတ်သေချာလွန်း၏။ ဘာရင်းရင်း ဘယ်လောက်မြတ်မယ် အတွေးလေ့ရှိနဲ့ ဒီလောကမှာ အမြင့်ဆုံးရောက်နေသူ။

“ဟိတ်ကောင် ဘာတွေပိုင်နေတာလဲ၊ ဟိုမှာ ငါခေါ်ထားတာ ဂမုန်း လာနေပြီ၊ မင်း အပြင်ထွက်တော့”

“ဪ ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”

ဟုဆိုကာ ခပ်ဝေးဝေးမသွားဘဲ ရုံးခန်းအပြင်ကနေဘဲ နေလိုက်သည်။

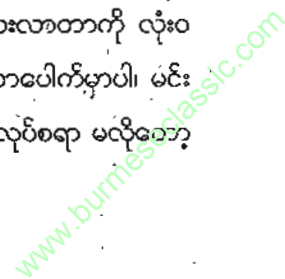
“ကျွန်မကို ခေါ်တယ်ဆိုလို့ပါ ဆရာ”

မျက်လွှာချလျက် ကျိုးနွံနာခံမှုနှင့် ရပ်နေသော ဂမုန်းရိုင်းကို နှိုးမြင့် မျက်မှောင်ကြွတ်၍ ကြည့်နေလိုက်ကာ -

“စားသောက်ဆိုင်က ဧည့်သည်တွေရဲ့ အသည်းနှလုံးကို ချိတ်သွင်းနေရင်းနဲ့ မင်းက နောက်ဆုံးတော့ ငါ့သားရဲ့ အသည်းနှလုံးကို ချိတ် ခိုးလိုက်တာပဲ၊ လက်ထပ်ဖို့ အိပ်မက်တွေလည်း မက်လို့ အထိ လား ဂမုန်းရိုင်း”

“မ မဟုတ်ပါဘူးဆရာ၊ လက်ထပ်ဖို့အထိ ဂမုန်းတို့ စကား ကျွဲကြသေးပါဘူး။ အသည်းနှလုံးကို မလွန်ဆန်နိုင်လို့ ချစ်ခဲ့ကြတာ မဟုတ်ဘဲ ဝန်ခံပါတယ်”

“အဆင့်တက်ပြီး စကားကျွဲလာတဲ့အထိ လက်မခံနိုင်ဘူး ဆရာ မင်း ကောင်းကောင်းနားလည်ထားပါ၊ ဂမုန်း၊ မင်းလို အကျင့် အသိုက်အဝန်းက ဆင်းသက်လာတဲ့ မိန်းကလေးဟာ ဘယ်တော့မှ ချစ်ဖို့မရှိဘူး၊ မင်းလိုမိန်းကလေးနဲ့ ဟိုတယ်တစ်ခုမှာ ငါ့သား အိပ်လာတယ်ဆိုတာကို ငါလက်ခံ နိုင်တယ်၊ လက်ချင်းချိတ်ပြီး လူကြားထဲမှာ သွားလာတာကို လုံးဝ မခံနိုင်ဘူး၊ မင်း ငါပြောတာကို သဘောပေါက်မှာပါ၊ မင်း မဟုတ်ဘဲ၊ ဒီနေ့ကစပြီး မင်း ငါ့ဆိုင်မှာ အလုပ်လုပ်စရာ မလိုတော့ဘူး”

အသံထွက်ငိုရှိုက်ဖို့တောင် ဂမုန်း အင်အားမရှိတော့၊
စကားလုံးတိုင်းက ရင်ထဲ ထိရှုကာ သွေးပျက်စေသ
မျက်ရည်တွေကို မိတ်ဆွေဖွဲ့ပြီး ရုံးခန်းထဲက ဂမုန်းပြေးထွက်ခဲ့

“ဂမုန်း”

ဦးစစ်အောင်က သူမရှေ့က ပိတ်ရပ်ကာ အဆိုပြန်မှာ
နှင့် မချိုမချဉ်ပြီးနေသည်။

“မင်းလို ငယ်ရွယ်ပြီး ချစ်စရာကောင်းတဲ့မိန်းကလေး
ဘယ်လိုပြောရမယ်ဆိုတာ သူ မသိသေးလို့ပါ။ သူ့အလုပ်က
လိုက်ပြီးဆိုရင် မင်း တွယ်ရာမဲ့သွားမှာပေါ့။ ကိုယ်နဲ့နေပါလား။
ကိုယ်မှာ ဝင်ငွေကောင်းတဲ့လုပ်ငန်းတွေ ရှိပါတယ်။ မင်းကို မင်း
လေးလိုထားမယ်။ ကောင်းကောင်းဂရုစိုက်မယ်”

“ဦးစစ်အောင် ကိုယ့်သမီးအရွယ်လောက်ရှိတဲ့ ကျွန်
မဖွယ်မရာတွေ မပြောပါနဲ့။ ကျွန်မ အရမ်းစိတ်ညစ်ပြီး ဝမ်းနည်း
တယ်”

“အဟား မင်းက မတန်မရာ မှန်းနေတာကိုး ဂမုန်း
မကောင်းတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ကတောင် သမီးမတော်ချင်လို့ သေ
အချိန်မှာ မင်းက သူ့သမီး မဟုတ်ပါဘူးလို့ ဝန်ခံခဲ့သေးတာ။ မိ
ဖမရှိ အတွယ်အတာမရှိတဲ့ တစ်ကောင်ကြွက်မိန်းကလေး မဟုတ်

တာ။ တင့်တောင့်တင့်တယ်ထားမယ့်သူရှိတုန်း စိတ်ကူးမလွဲစမ်းပါနဲ့။
နေကြီးပြီး အထာကိုင်မပြစမ်းပါနဲ့ ဟင်း ဟင်း”

“ဦးစစ်အောင်”

စူးခနဲအော်၍ လက်ဝါးကို အရှိုန်အမြင့်ဆုံး မြှောက်လိုက်
သော်လည်း ဒီဝန်းကျင်မှာ စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါသင့်ဘူးဆိုတာ
ပိတ်ရလိုက်သည်။

ဦးမိုးမြင့်နှင့်ဦးစစ်အောင်ရဲ့ ကျေးဇူးမကင်းရာမကင်းကြောင်း
ပိတ်ဝေခံတပည့်တွေက ဒီအချိန်ဆို စားသောက်ဆိုင်ရဲ့အနီးအနားမှာ
နေထိုင်တတ်သည်။

တက်ခေါက်၍ လက်ပြန်ရပ်ပြီး ဆိုင်ထဲက ခပ်မြန်မြန်
ထွက်လာခဲ့၏။

လမ်းမ၊ရောက်မှ တက္ကစိကားငှား၍ အိမ်ပြန်ရမည်။ အိမ်ဆို
ထဲလည်း ဒီတစ်ညသာ နားခိုခွင့်ရတော့မယ့် ဦးမိုးမြင့်ငှားပေးထား
တာ အိမ်ပြစ်နေသည်။

နောက်နေ့ကစပြီး သူမဘဝရဲ့ရပ်တည်ရာ၊ မှီတွယ်ရာ၊ ခို
အရာ နေရာသစ်ကို ကိုယ့်အစွမ်းအစနှင့် ရှာဖွေရပေတော့မည်။

ထိုအချိန်မှာ နောက်ကလိုက်လာတဲ့ ခြေသံတဖျပ်ဖျပ်ကို
နံ့လှုပ်စွာ ကြားလိုက်ရ၏။ ဒါ သူမနောက်ကို လိုက်လာတဲ့ ခြေသံ

တွေပဲ။ ဦးမိုးမြင့်ရဲ့ညွှန်ကြားမှုလား။ ဦးစစ်အောင်ရဲ့ယုတ်မာမှု
မခွဲခြားတတ်ပေမယ့် အဆိုးဝါးဆုံးအခြေအနေတစ်ခုကို ရင်ဆိုင်
တော့မည်ဆိုတာ သူမ သိနေသည်။

ကားလမ်းမနှင့် နီးနေပြီမို့ ထွက်ပြေးလို့ လွတ်မြောက်
လည်း လွတ်မြောက်နိုင်၏။

“ဟိတ် မပြေးနဲ့”

“အလားတူကြည့်မဟုတ်ရင် ဒီနေရာမှာတင် ဆွဲစားဖို့
နော်”

“အသစ်အဆန်းလေး မြည်းချင်နေတာနဲ့ အတော်ပဲ”

ညစ်ညမ်းသောစကားတွေက နှမသားချင်း ကိုယ်ချင်းစား
မရှိ။ ရှူးတိုက်တဲ့သူရိလို့ ဝိုင်းအုံ့ကိုက်ဖို့ ကြိုးစားနေမှန်း သူမ
လိုက်သည်။

ဘယ်လိုမှ ပြေးပေါက်မရှိအောင် ပိတ်ကာထားလိုက်ကြ
သူမအနား တိုးကပ်လာကြ၏။

“ဟာ ဟိတ်ကောင်တွေ သတိထား”

ထိုနေရာကို နီးကပ်လာသော ကားမီးရောင်က ရှူးခနဲ
ကျလာသည်။ ကားပေါ်က ကိုယ်ဟန်တောင့်ထင်းသန်မာသော
တစ်ယောက် ဆင်းချလာသည်နှင့် ပျာပျာသလဲ ဖြစ်သွားကြ၏။

“မင်းမဲ့တိုင်းပြည်မှတ်နေလား။ လမ်းပေါ်မှာ ဗရုတ်သုတ်ခနဲ
သဘောလဲ”

“ကိုယ်နဲ့မဆိုင်ရင် ဝင်မရှုပ်နဲ့၊ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွား”

“ဒီဝန်းကျင်မှာ မိန်းကလေးတွေကို ဘယ်သူမှ မကယ်တင်
ကျုပ်တို့ကိစ္စ ကျုပ်တို့ရှင်းနေတာ။ ခင်ဗျားနဲ့ မဆိုင်ဘူး။ ရှေ့
သန်နော်”

“အမြင်မှမတော်တာ၊ ဝင်ပါလို့ မရဘူးလား။ ဒါဆိုလည်း
နိုင်နိုင်ကို အကူအညီတောင်းရမှာပေါ့”

“ဘာ ရှုပ်တယ် ချကွာ”

ဟန်းဖုန်းကိုင်တဲ့လက်ကို တစ်ယောက်က သံတုတ်နှင့် ဝင်
သည်။ လက်ကိုထိန်းပြီး ကိုယ်ကို ယိမ်းပေးလိုက်ကာ သံတုတ်
ထားတဲ့လက်ကို ရှူးဖိနှပ်နှင့် အားကုန်လွှဲကန်ပစ်လိုက်သည်။

ညွှန်ချိန်မရဘဲ ထိုလူ လွင့်ထွက်သွားချိန်မှာ နောက်နှစ်ယောက်က
ဟန်တိုး ပြေးဝင်လာ၏။ ရှေ့ဆုံးက ဓားကိုင်ထားတဲ့လူက သတိ
မပြုဘဲ ဓားကိုင်လက်ကို ဖမ်းဆုပ်လိုက်ကာ ခြေဖျားနှင့်ခုန်ကန်လိုက်

သူ့ တွန်းထိုးပေးလိုက်သည်။

အင့်ခနဲပြည်သံနှင့် နှစ်ယောက်စလုံး အထိနာသွား၏။ အရှိန်
သွားတဲ့ ထိုလူမိုက်သုံးယောက်လုံးကို ဘယ်ညာစိုက်လဲလဲသီး

နှစ်ချက်သုံးချက်ဆင့်သုံးလိုက်ပြီး ခြေထောက်ကန်ချက်တွေနှင့် မိတ်ဆက်ပေးလိုက်၏။ အထိနာသွားသော ထိုလူသုံးယောက် နောက်လူတို့ မကြည့်တော့ဘဲ ဖနှောင့်နှဲတင်ပါး တစ်သားတည်းကျအောင် ပြေးတော့သည်။

သွေးမရှိဘဲ လူမိုက်လုပ်ချင်သော ထိုလူတွေကိုကြည့်ကာ လင်းမောင် ဖုတ်ဖက်ခါကာ မိန့်မိန့်ကြီး ပြုံးလိုက်မိ၏။

“ကျေး ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်ကယ်”

“မလိုပါဘူး။ မင်းက ဘယ်လိုလုပ် ဒီလိုနေရာကို တာယောက်တည်း ရောက်နေရတာလဲ”

“ဟို ကျ ကျွန်မ”

“ဪ အဝေမတည့်လို့လား။ ကြေးညှိမရလို့ ပြဿနာ တက်နေတာလား။ ဘာဖြစ်ဖြစ် ငါကတော့ ဝင်ပါမိပြီ”

“အဲဒီအတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်ကယ် အထင်သေ နေသလို မဟုတ်ပါဘူးလို့ ငြင်းဆန်ရမှာ မဝံ့မရဲဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်မ အကျင့်ပျက်မိန်းကလေး မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မိန်းမကောင်းတာ ယောက်လည်း မဟုတ်ပါဘူး”

“ထားပါတော့ မင်းကို ငါ ဘယ်လိုက်ပို့ရမလဲ”

“ရှင်”

သူမ ဘယ်လိုပြောရမလဲ။ ဒီပုံအတိုင်းဆို ဦးမိုးမြင့်ငှားပေး သောအိမ်ကို ပြန်လို့ဖြစ်ပါ့မလား။

ပြဿနာက သေးသေးမွှားမွှားမဟုတ်။ အမဲဖျက်ဖို့ဆက်ပြီး စားနေကြမှာ သေချာသည်။

“ကျ ကျွန်မ ဒုက္ခရောက်နေတာပါ။ အိမ်ကိုပြန်ရင် ဒီလူတွေ ခက် လွတ်မယ်မထင်ဘူး။ ကျွန်မကို ကူညီနိုင်ရင် ဒီတစ်ည ဆက်ပြီး ကူညီပေးပါလား အန်ကယ်”

“မင်း ငါ့ကို အချဉ်ဖမ်းနေတာလား။ လမ်းပေါ်က မိန်းက လူတွေပြောတဲ့စကားကို ငါ သိပ်မယုံတတ်ဘူး။ မင်းမိဘဆွေမျိုး ဆင်းအိမ်ရောက်အောင်တော့ ငါလိုက်ပို့ပေးနိုင်ပါတယ်”

“ကျွန်မက တစ်ကောင်ကြွက်မိဘမဲ့ပါ”

“ဘာ”

“ကျွန်မ လိမ်ညှာပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အမှန်တရား မကူညီချင်လည်း ဒီအတိုင်းထားခဲ့ပါတော့။ ကျွန်မထိုက်နဲ့ အော်ပဲရှိပါစေ”

မျက်ရည်တွေနှင့် ဝိုက်ကြီးပြောတော့ ဦးလင်းမောင် တွေခနဲ နှာသည်။ တွေးကြည့်လျှင် ဒီမိန်းကလေးက ကိုယ့်သမီးအရွယ် ဆက်ပဲ ရှိ၏။

မိဘမဲ့တစ်ကောင်ကြွက်မို့ လမ်းပေါ်ရောက်နေတာ အမှန်
လား။ အရှိုင်းဆန်သော ဝတ်စားဆင်ယင်မှုလည်း မဟုတ်။ ပြော
အချိုးကျသော ခန္ဓာကိုယ်ကောက်ကြောင်းနှင့် မတိုမရှည်နက်မှား
သော ဆံနွယ်တို့က အရမ်းပျက်စီးလေလွင့်နေသော မိန်းကလေး
ကောက်ချက်မဲချရက်ပါ။

“မင်း ငါ့ကိုယုံကြည်ရင် ငါ့အိမ်ကိုလိုက်ခဲ့၊ ငါ့မိန်းမနဲ့ ငွေ
ပြီးမှ တစ်ခုခုစီစဉ်တာပေါ့”

ယုံကြည်မှုကို သံသယမဖြစ်စေရန် တစ်ချက်မှ မျက်နှာ
မပျော့ပျောင်းချေ၊ ငြင်းဆန်မှုမရှိ လိုက်လာခဲ့တော့ တော်တော်ကြော
ရွံ့သွေးပျက်နေတာပဲဟု ကရုဏာသက်မိသည်။ ကြမ်းတမ်းသော
ကို အရောင်အဆင်းမပျက်စေရန် ဘာလုပ်ပေးသင့်သလဲ။

မှေးမှိန်ဖျော့တော့မှုကြောင့် စိတ်မာတ်ပိုင်းဆိုင်ရာတွေ
မယုတ်ညံ့စေချင်။

လေလွင့်သူတစ်ယောက်ကို ကယ်တင်မိတာ အိမ်သူ
ထား ဇနီးမယားက အပြစ်တင်လိမ့်မည်တော့ မထင်ပါ။ တစ်ယောက်
နှင့်တစ်ယောက် လေးစားမှုက အိမ်ထောင်တစ်ခုရဲ့နားလည်
မပုတ်ပါလား။

အခန်း (၂၇)

ကားသံကြားတော့ ဆိုတာခုံက ငေါက်ခနဲ ထရပ်မိသည်။
အိမ်ထဲ ဝင်ရောက်လာမယ့် လင်တော်မောင်ကို အကဲပိုစွာ လည်
ညှော်ပြီး မျှော်ငေးမိ၏။

“ဒီတစ်ခါ ဒင်နာပွဲက နောက်ကျလှချည်လား ကိုမောင်ရယ်”

“သားနဲ့သမီးတောင် မစောင့်နိုင်လို့ အိမ်ကြပြီ နီက ကိုမောင်
အိမ်မှ ဒီလောက်ကြီး နောက်မကျဖူးလို့ စိုးရိမ်နေတာ”

“ဟုတ်တယ်၊ လမ်းမှာ ပြဿနာလေးတစ်ခု ဖြစ်လာလို့
ကျရောက်နေတဲ့ မိန်းကလေးကိုတောင် ကိုယ်ခေါ်လာခဲ့ရတယ်။
အကြောင်း ကိုယ့်ကို နည်းနည်းပါးပါးပြောပြလို့ သိပြီးပြီ၊ မင်း

www.burmeseclassic.com

လည်း မိန်းမချင်းချင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းသိရအောင် မေးကြည့်ပါဦး
တာကယ်အခက်အခဲဖြစ်နေတာဆိုရင် ကူညီသင့်ရင်လည်း ကူညီကြ
တာပေါ့။ ကိုယ်တော့ အုရမ်းပင်ပန်းလာလို့ အရင်နားလိုက်တော့မယ်”

ကိုယ်မောင် ထွက်သွားသည်အထိ ဟုတ်ကဲ့လို့တောင် အသံ
မပြုနိုင်။ အံ့ဩမုတ်တက်ခြင်းနှင့် ကိုယ့်ရှေ့မှာ ငြိမ်သက်စွာရပ်နေသော
မိန်းကလေးကိုသာ မျက်လုံးလေးပြူးလည်နေအောင် ကြည့်နေမိ
သည်။

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ ရှင့်အကြောင်း တစ်လုံးမှ ပြောပြမထားပါဘူး
ရှင့်အိမ်မှန်းသိနေရင်တောင် ကျွန်မ ဘယ်ဘဝရောက်ရောက် လိုက်
လာမိမယ်ထင်ဘူး။ ဒီအိမ်ထဲကိုရောက်လာမှ ရင်းနှီးသလို ခံစားလိုက်
ရတာ၊ ရှင် မကြည့်ဖြူရင် ခုချက်ချင်း ထွက်သွားပါ့မယ်”

“နီး မဟုတ်ဘူး၊ အဲလိုမဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဆို ကျွန်မကို လမ်းပေါ်က ကလေးကချေမိန်းကလေး
တစ်ယောက် ရှင့်ယောက်ျားနဲ့ပါလာလို့ စိတ်ပူနေတာလား၊ ရှင်လို
လိုချင်ချင် မပေးတဲ့ဟာကို ကျွန်မ လုမယူပါဘူး”

“မင်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ မင်းကို ငါ ဘာတစ်ခုမှ
မစွပ်စွဲရသေးဘူး”

“ရှင့်မျက်လုံးတွေက မယုံသင်္ကာသံသယဖြစ်နေတာ ဖော်

“အံ့ဩနေတယ်”

“အံ့ဩနေတာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

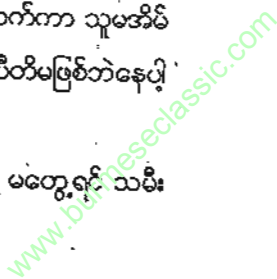
“တစ်ခုသောညကလို ရှင်တို့ကို အိမ်ခေါ်ပြီး သိက္ခာချမိတဲ့
ဖြစ်မျိုးလား၊ အခု ရှင့်အိမ်ကိုလိုက်လာတာ တမင်ရည်ရွယ်ချက်ကြီး
နဲ့ သိက္ခာချမလို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မ အရှက်နဲ့ကိုယ်ကျင့်တရား
တယ်တင်ကူညီလာတဲ့သူဟာ ရှင့်ယောက်ျားမှန်း ကျွန်မ လုံးဝမသိ
တာ အမှန်ပဲ၊ လူဆိုးလူကောင်း ခွဲခြားချိန်မရဘဲ မရဏမင်းဆီကနေ
တော်ပေါက်ရလိုရငြား အားကိုးတကြီး လိုက်လာခဲ့မိတာ”

“တော်ပြီ မင်း အာမှမပြောနဲ့တော့ အားလုံးကို ခြုံညှပ်သပ်
ညှပ် ငါ နားလည်တယ်၊ လုံခြုံမယ်ထင်တယ် မဟုတ်လား၊ အလုပ်
မိန်းကလေးတွေ မင်းအတွက် အခန်းတစ်ခန်း စီစဉ်ပေးလိမ့်မယ်၊
သွားနားလိုက်ပါ”

အနားကနေ နှင်လွှတ်မိတာ သူမရင်ထဲ စိတ်လှုပ်ရှားကာ
ကျွန်မကယင်လိုက်မောနေ၍ဖြစ်သည်။

ဒီသမီးလေး အန္တရာယ်တောက လွတ်မြောက်ကာ သူမအိမ်
ထိုင်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ရောက်လာတာ ကြည့်နူးပီတိမဖြစ်ဘဲနေပါ

ကိုယ်တိုင်မမြင်ရပေမယ့် ကိုမောင်နှင့်သာ မတွေ့ရင် သမီး

လေး ဘာဖြစ်သွားနိုင်မလဲ တွေးမိခြင်းက သွေးလန့်ချောက်ချားနေစေသည်။

မြခွာညိုနှင့် စကားစိမ်း သိရင်ရော ဘယ်လိုနေမလဲ။ စံပယ်ဖြူလေး သူမအိမ်ရောက်နေတယ်ပြောရင်တောင် ယုံကြမှာမဟုတ်။ ကံတရားက ဆန်းကြယ်လိုက်တာ။ မေတ္တာမှန်လို့ လိုက်လံ မရှာဖွေရပါဘဲ ထိပ်တိုက်ဆုံနေရတာ ထင်ပါရဲ့။

မြခွာညိုနှင့်စကားစိမ်းကို ခုလောလောဆယ် အသိမပေးဘဲ ညစ်ထားရမည်။ သားကြီးရဲ့ ဂုဏ်ထူးအများကြီးနှင့် ဆယ်တန်းအောင်သော အထိမ်းအမှတ်ရယ်၊ ဆယ့်ခြောက်နှစ်ပြည့်မွေးနေ့ရယ် ကျွင်းမတို့နေ့မှ အံ့ဩတကြီး မြင်တွေ့သွားစေရမည်။

ငါနဲ့ထိုက်လို့ ငါ အရင်ဆုံး ဂရုစိုက်ခွင့်ရတာဟု ကြွားပါချင်လှ၏။ ဘယ်လောက်ပဲ နာကျင်ခဲ့ရပါစေ ဘဝဆိုတာ အလှည့်အပြောင်းနဲ့ အဲလိုလှပမှုနဲ့ ကဗျာဆန်ဦးမှပေါ့။

ညက လမသာဘဲ ဘာကြောင့်တောက်ပနေရတာလဲ။ ကြယ်ရောင်လင်းလက်ဝန်းရံနေလို့လား။ ဟင်းအင်း မဖြစ်နိုင်ပါ။

ဒီအမေရဲ့မေတ္တာကြောင့် အလင်းဓာတ်အားကောင်းနေတာပေါ့။

အနား (၂၀)

“အဲဒါ ဘာတွေလဲ”

“ရတနာပစ္စည်းတွေ၊ ပြီးတော့ ဒီဘက်က မင်းနဲ့လိုက်ဖက်မယ်ထင်တဲ့ အဝတ်အစားဒီဇိုင်းတွေ၊ ငါ့ကိုယ်တိုင် ရွေးဝယ်လာတာ”

“အဲဒါတွေ ကျွန်မက ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“မင်းဝတ်ရမယ်လေ၊ မနက်ဖြန် ငါ့သားကြီးအတွက် ဧည့်ခံအဖြစ်လုပ်ပေးမယ်၊ လူကုံထံအသိုက်အဝန်းက ပုဂ္ဂိုလ်တွေ လာကြည့်မယ်၊ ငါ့အိမ်မှာ နေနေတဲ့မင်းအတွက် တင့်တယ်ဖို့ လိုအပ်တာပေါ့”

“ကျွန်မက ဧည့်သည်ပဲ၊ အရေးတယူမလုပ်ပါနဲ့၊ ဒီအိမ်မှာ အလောက်နေခွင့်ပေးတာပဲ ကျေးဇူးတင်လှပါပြီ၊ အဲဒီကျေးဇူး

www.burmeseclassic.com

အတွက် ကျွန်မ ဒီအိမ်မှာနေခွင့်ရတဲ့အချိန်လေးကို လုပ်အားနဲ့ တား
ကျောအောင် ဆပ်ပါရစေ”

ရင်ထဲမှာ နှင့်ခနဲဖြစ်သွားသော်လည်း ဒီအချိန်ခဏကိုတော့
သူမ ကြိုက်မိတ်မျိုးသိပ်ရပေဦးမည်။ သူငယ်ချင်းတွေကို စည်းဖော်
ပြီး မောင်ပိုင်မသိမ်းချင်။

သူမတို့သုံးယောက်ရဲ့မေတ္တာတရားကို သမီးလေး တစ်
တည်း၊ တစ်ပြိုင်တည်း အံ့ဩတကြီး ခံစားစေရမည်။

“မင်း ဒါတွေကို လက်မခံလို့တော့ မဖြစ်ဘူး စံပယ်ပြ

“ကျွန်မနာမည်က ဂမုန်းရိုင်းပါ”

“အိုကေ ဂ ဂမုန်းရိုင်း ဟုတ်ပြီ ငါ့အိမ်မှာ ဧည့်ခံပွဲတစ်
လုပ်ရင် အလုပ်သမားတွေကအစ သစ်လွင်ထောက်ပံ့နေမှ ငါကြီး
တယ်”

“ရှင်ဂုဏ်သိက္ခာအတွက်ပဲလား”

“မင်း ဘယ်လိုထင်ထင်ပါ။ မင်းကို ပွဲထုတ်မစားဘူးဆို
ယုံကြည်ရင် ကျေနပ်ပြီ အဝတ်အစားသုံးလေးစုံပါတာ ဘယ်ဟ
လိုက်ဖက်မယ်ထင်လဲ။ မင်း ဝတ်ကြည့်ပါဦး”

ဂမုန်း အထည်အိတ်လေးကိုပိုက်ကာ နားမလည်နိုင်အောင်
ဖြစ်နေမိ၏။ သမီးတစ်ယောက်အဖြစ် မသတ်မှတ်ပါဘဲ ဘာကြော

စေတနာတွေ ပိုနေရတာလဲ။

မနက်စာ၊ နေ့လယ်စာ၊ ညစာ စားချိန်တိုင်း မိသားစုနှင့်
အတူတူ သူမကို ဝိုင်းပွဲစားသောက်စေကာ အိပ်ရာဝင်ချိန်မှာလည်း
အနားနားကပ်ကာ အကြာကြီးကြည့်နေတတ်တာ သတိထားမိခဲ့သည်။

အသိအမှတ်မပြုချင်တာက လင်ကောင်မပေါ်ဘဲ မွေးခဲ့တဲ့
သမီးမို့ မိသားစုရဲ့အပြစ်မြင်ခံရမှာစိုး၍ပဲလား။ လျစ်လျူရှုလို့ရပါရဲ့နဲ့
သူ့ခိုက်နေခဲ့တာကရော ဘာကြောင့်လဲ။ ကိုယ့်အုက္ခန္ဓာနှင့်ကိုယ် ဒီအိမ်က
သွက်မသွားနိုင်သေးတာကလွဲလျှင် အမေဟု မခေါ်ချင်ပါ။

“ဟင်း”

အဝတ်အိတ်လေးပိုက်ပြီး လှည့်ထွက်သွားတဲ့သမီးလေးကို
ကြည့်ကာ ဒေါ်နှင်းဆီနီ သက်ပြင်းမောတို့ မှုတ်ထုတ်မိသည်။ မနက်
နဲ့ ဘာဖြစ်သွားနိုင်သလဲဆိုတာ တွေးပြီး ဒီတစ်ည အိပ်ပျော်လိမ့်
မည်မထင်။

ထိုအချိန်ကို တကယ်ရောက်လာခဲ့တော့လည်း အများ
နယ်မှာ ထင်ထင်ပေါ်ပေါ် လှရက်နိုင်လွန်းသော သမီးလေးကို
ဘာညှိနှင့်စကားစိမ်း အရင်ဆုံး သတိထားမိသွားလေ၏။

“ဟင်”

“နှင်းဆီနီ နင် နင်”

www.burmeseclassic.com

“စံပယ်ဖြူလေးကို ငါ ဘာမှမပြောရသေးပါဘူး”

“ပြောတာ မပြောတာထက် သူ နင့်အိမ်ကို ဘယ်လိုရောက်နေတာလဲ၊ ငါတို့ကို အသိပေးသင့်တာပေါ့”

“အပြစ်မတင်နဲ့ဦး ငါ ရှင်းပြမယ်”

အတိုချို့ကာ ရှင်းပြပြီးမှ မြခွာညိုနှင့်စကားစိမ်း ပို၍မှန်မှောင်ကြုတ်သွားကြ၏။

“စံပယ်ဖြူလေးနဲ့ ထိပ်တိုက်ဆုံနေပြီးမှ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဝန်မခံရဲတာ လင်းမောင် အထင်လွဲမှာစိုးလို့မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး၊ နင်တို့ကို ရှင်းပြပြီးပြီလေ၊ စည်းမဖောက်ဘဲ လိုပါလို့ စံပယ်ဖြူလေးကို ငါတစ်ယောက်တည်း မချစ်ပါဘူး၊ နင်တို့အံ့ဩစေချင်လို့ပါ”

“ဆင်ခြေမပေးနဲ့ နှင်းဆီနီ၊ စံပယ်ဖြူလေးကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း အသိပေးတော့ ဘာဖြစ်မှာမို့လဲ၊ အခုပြောလည်း ဖြစ်တာ စံပယ်ဖြူလေး စောစောစီးစီး စိတ်ချမ်းသာသွားရတာပေါ့”

“နင် တစ်စွတ်ထိုးမလုပ်နဲ့ မြခွာညို၊ စံပယ်ဖြူဟာ သမီးပါလို့ စံပယ်ဖြူတစ်ယောက်တည်း သိလို့မဖြစ်ဘူး၊ တိုင်းသိပြီသိ အတိအလင်းကြေညာရမှာ၊ နင်တစ်ယောက်တည်း ဝန်ခံမှာလား”

မြခွာညိုအသံတိတ်သွားကာ ဧည့်ပရိသတ်တွေကိုကြည့်

နားတွန့်သွား၏။

“အဲဒါကြောင့်ပြောတာ၊ ပတ်ဝန်းကျင်အမြင်မှာ နင်တို့နှစ်ယောက်က အပျိုကြီးတွေ၊ အမြင့်ဆုံးရောက်နေတဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာတွေ၊ စံပယ်ဖြူလေးက မွေးစားသမီးပါလို့ အဖြေပေးလိုက်ရုံနဲ့ မလုံအောင်ဘူး၊ သူလည်း ကျေနပ်မှာမဟုတ်ဘူး”

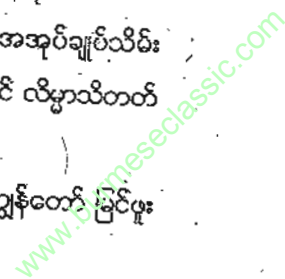
“စံပယ်ဖြူလေးက အဲဒါကို လက်မခံနိုင်ရင် တို့တွေ တစ်မျိုးစားရွေးမှာ၊ ပွဲပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ချက်ချမယ်၊ သွေးအေးအေးနေကြစေ”

နှင်းဆီနီက ယတီပြတ်ပြောကာ ဧည့်သည်တွေကို လိုက်လံဆက်နေသည်။ စံပယ်ဖြူလေးက သူမတို့ကို သတိထားမိသွားပြီး နားစားပွဲတွေဘက် သွားကာ ဧည့်ခံနေ၏။

“ဟိုင်း မနှင်းနဲ့ကိုလင်းမောင် ခင်ဗျားတို့သားအတွက် ဂုဏ်ယူသမျှ အဖေအမေထက် သား တစ်လကြီး၊ ဆရာဝန်ဖြစ်တော့ ဆောင်တယ်ဗျ၊ သမီးငယ်ကလည်း ကြိုးစားတယ်ဆို”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော့်သားနဲ့သမီးက မအေအုပ်ချုပ်သိမ်းဆွဲကောင်းလို့ ဘာမှဆုံးမသွန်သင်စရာ မလိုအောင် လိမ္မာသိတတ်လို့ပါ”

“ဒါနဲ့ ဟိုမှာဧည့်ခံနေတဲ့ မိန်းကလေးကို ကျွန်တော် မြင်ဖူး”

တယ်ဗျ၊ ဒီကို ဘယ်လိုလုပ်ရောက်နေတာလဲ”

“ဪ ဂမုန်းရိုင်းကို ပြောတာလား”

“အင်း ဟုတ်တယ်၊ ဂမုန်းရိုင်းတဲ့ သေချာတာပေါ့။

သောက်ဆိုင်မှာ သီချင်းဆို၊ ပြီးတော့ ဧည့်သည်တွေ ကျေနပ်အောင် ဧည့်ခံပေးရတဲ့ ကောင်မလေးပဲ၊ ဒီနေရာနဲ့ ဘယ်လိုမှ မဆက်စပ်ဘူး”

“လူတစ်ယောက်ကို အဆင့်အတန်းခွဲခြားဆက်ဆံလို့ မဖြစ်ဘူး၊ အဲလိုသာဆိုရင် လူတွေက သူ့နေရာသူ ကျန်ရစ်ခဲ့တာ မြင့်တဲ့နေရာကို ရောက်လာကြမှာ မဟုတ်ဘူးလေ”

“ကိုဝင်းမြင့်ရော အဲလိုနေရာတွေရောက်လို့ ဂမုန်းရိုင်းသိခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးလား”

ဦးလင်းမောင်နှင့်ဒေါ်နင်းဆီနီစကားကြောင့် ဦးဝင်းမျက်နှာ နီရဲပျက်ယွင်းသွားကာ ဒေါသဖြင့် မော့ကြည့်သည်။

“ကျွန်တော်တို့စိတ်ဆန္ဒကို အာသာပြေဖို့ အဲလိုနေရာရောက်သွားတယ်ဆိုတာ မှန်တယ်၊ သိက္ခာကို အရောင်တင်ဖို့ မိန်းကလေးတွေကို ဒီလိုအဆင့်အတန်းရှိပြီး ဂုဏ်သိက္ခာတွေ နေတဲ့နေရာမှာ ခေါ်မလာသင့်ဘူး မဟုတ်လား၊ ဟိုမှာ ယောက်ျားသားအများစုရဲ့မျက်လုံးတွေက အဲဒီကောင်မလေးဆီက

ဒါက ကြွေရှင်လေးလိုလှလို့ အမွမ်းတင်ဂုဏ်ယူပြီး ကြည့်နေကြတာ မဟုတ်ဘူး၊ အထင်သေးရှုတ်ချပြီး ဒီလိုနေရာ ရောက်လာတာကို ကြည့်နေကြတာ”

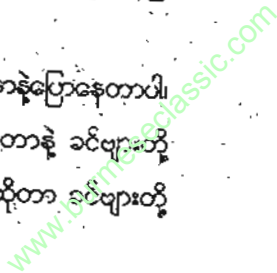
ပြီးခြင်း၊ ရယ်ခြင်း၊ ကလက်ခြင်းအမူအရာများ မဟုတ်ဘဲ ညီညီတည်တည်တုံ့ကြုံနေတဲ့ ဂမုန်းရိုင်းကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ကာ နှစ်မြင့်ဘက် ပြန်လှည့်လိုက်တဲ့ ဦးလင်းမောင်ရဲ့မျက်နှာက တင်းမာအေးစက်သွား၏။

“သူက ကျွန်တော်တို့အိမ်က ဧည့်သည်ပါ၊ ကိုဝင်းမြင့် အဲဒီဘက်ထိ မဝေဖန်ပါနဲ့”

“ဟား ကိုလင်းမောင် ရူးများရူးသွားပြီလား၊ ခင်ဗျား၊ နေရာမှာ မိတ်ဆွေဖွဲ့ပြီး ရင်းနှီးသိကျွမ်းလာတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သဘောပေါက်သွားပြီနော်၊ မနင်းဆီ ခွင့်လွှတ်နားလည်ပေးနိုင်မောင် ခင်ဗျား ဘယ်လိုစည်းရုံးသိမ်းသွင်းထားလဲ”

“ကိုဝင်းမြင့် ရှင့်စကားတွေ တရားလက်လွတ်ဖြစ်နေပြီ၊ ဦးလူကောင်းမဆန်ဘူး”

“ကျွန်တော်က ခင်ဗျားတို့အတွက် စေတနာနဲ့ပြောနေတာပါ၊ ကောင်မလေးကို ဧည့်သည်အဖြစ် လက်ခံလိုက်တာနဲ့ ခင်ဗျားတို့ သိက္ခာတွေ တယ်လောက်ကျဆင်းသွားပြီလဲဆိုတာ ခင်ဗျားတို့

သိရဲ့လား။ ခင်ဗျားတို့ရဲ့သားတွေ့သမီးတွေကိုတောင် ဘယ်အထင်ကြီးမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ မှန်တစ်ချပ်က အရောင်ဟပ်တာ တယ်နော်”

“ဟာ တောက်”

“ကို ကိုမောင် မလုပ်နဲ့”

ဦးဝင်းမြင့်အင်္ကျီရင်ဘတ်ကို ဒေါသဖြင့် ဦးလင်းမောင် ဆောင့်လိုက်ပေဟဲ့ ဝိုင်းဝန်းနားစွင့် စိတ်ဝင်စားနေကြတဲ့ ဧည့်သည်တွေက သူတို့အနားကို တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ မြွှာညှိနှင့်စကားစိမ်းလည်း မျက်နှာလေး ညှိုးငယ်နေရှာသော သမီးလေးကိုကြည့်ကာ မျက်ရည်တွေရစ်ဝိုင်းလျက် စိတ်မကေ ဖြစ်မိကြသည်။

သမီးလေးက အဲလို လူတကာရဲ့အထင်သေးခံရတဲ့ဘဝ ကျင်လည်ခဲ့ရတာတဲ့လား။ မိဘမဲ့ကလေးလေးဘဝနှင့် နှစ်တွေအကြီး သူများ သူစိမ်းတစ်ရပ်ခံတွေရဲ့ အနိုင်ကျင့်ခိုင်းစားခြင်းကို သိသည်။

ခုချိန်ရောက်မှ ဒီအမေတွေရဲ့သမီးပါလို့ အသိအမှတ်ပြု လျှင် သူမတို့တွေရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာတွေနှင့် ရင်းနှီးပေးဆပ်နိုင်မှ တော့မည်။ သူမတို့တွေ စွန့်စားပုံပါ့မလား။

လူကြီးလူကောင်း လူကံထံ ဧည့်ပရိသတ်အလယ်မှာ သူမ တွေ တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်နှင့် ဇောချွေးတွေတောင် ပြန်နေသည်။ ရက်စိတ်မှုန်နေသော ဦးဝင်းမြင့်က မထိမဲ့မြင်ဂရုမစိုက်လို သာ မှဲ့ပြီးတို့နှင့် -

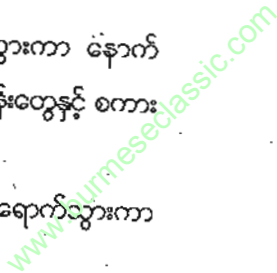
“အကျင့်စာရိတ္တပျက်ပြားနေတဲ့ ကလေးကချေမိန်းကလေး မိသောက်အတွက် ကျွပ်လို မိတ်ဆွေရင်းချာကြီးကိုတောင် ခင်ဗျား သူမ ရန်သူလို သဘောထားနေပြီပေါ့။ မိန်းကလေးက ဘယ်လိုမိဘ ပေါက်ဖွားပြီး ဘယ်လောက်တောင် အဆင့်အတန်းရှိနေလို့လဲ။ အကိုလင်းမောင် ကျွပ်တို့အားလုံး ခင်ဗျားကုမ္ပဏီမှာ ဝင်ထားတဲ့ သာတွေ ပြန်ရှုပ်သိမ်းတယ်။ သိက္ခာမရှိတော့တဲ့ ခင်ဗျားတို့ကို မိသားစုအဆင့်တောင် မဆက်ဆံတော့ဘူး”

ဦးဝင်းမြင့်က အီးစိတ်စွဲလုံးကိုခေါ်ပြီး လှည့်ထွက်သွား ပြီး လူဘုံအလယ်မှာ ပို၍အရှက်ရစေသောလုပ်ရပ်ပင်။

“နေကြဦး”

တားဆီးသံက စူးခနဲ။ အားလုံးရပ်တန့်သွားကာ မနက် ကြည့်လိုက်တော့ စူးရဲတောက်ပနေသောမျက်ဝန်းတွေနှင့် စကား ဖြစ်နေသည်။

ရဲပုံသောခြေလှမ်းတွေနှင့် ဂမုန်းရိုင်းအနား ရောက်သွားကာ

နွေးထွေးနူးညံ့မေတ္တာတွေ ပြည့်ဝနေသောလက်နှင့် ဂမုန်းရိုင်းမီး
လေးကို ထွေးဖက်ပြီး ဧည့်ပရိသတ်တွေရှေ့ကို ခေါ်လာခဲ့သည်။

“ဂမုန်းရိုင်းက ကျွန်မသမီး”

“ဟင်”

“ဘာ”

“မဖြစ်နိုင်တာ၊ ဒေါ်စကားစိမ်း ခင်ဗျားက အပျိုကြီးပဲ၊ အဲဒါ
မိန်းကလေးကို မွေးစားချင်လို့လား”

“မဟုတ်ဘူး၊ ဂမုန်းရိုင်းကို ကျွန်မဝမ်းနဲ့ လွယ်မွေးတာ
အပျိုဂုဏ်ဆိုတာက လိမ်လည်မှုပဲ၊ ဒါပေမဲ့ တမင်သက်သက် ထို
ဂုဏ်ထားခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ အခြေအနေအရ တိုယ့်ဟာကိုယ် တ
ယောက်တည်း ရပ်တည်ရင်းနဲ့ အများက နာမ်စားတစ်ခု အစားထု
လိုက်ကြတာ”

ဒီလောက်ထိ စွန့်စားဝံ့လိမ့်မည်မထင်တာကြောင့် ဦးလှိုင်
မောင်အပါအဝင် မြွှာညိုနှင့်နှင်းဆီနီပါ အံ့သြနှုတ်တက်နေခဲ့ကြသည်။
ဂမုန်းရိုင်းကတော့ တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်တုန်အေး
မယုံမကြည်နူးနေလေ၏။

ဧည့်ပရိသတ်တွေက ဟင်၊ ဟာ၊ အိုနှင့် အာမေခိုတ်
အမျိုးမျိုးဖြင့် တီးတိုးဝေဖန်နေကြသည်။

“အဲဒါကြောင့် ခုချိန်ကစပြီး ဂမုန်းရိုင်းဟာ မိဘမဲ့တစ်ကောင်
ဖြစ်ကာ အကျင့်စာရိတ္တပျက်ပြားနေတဲ့ မိန်းကလေးမဟုတ်တော့ဘူး၊
အလေ့အကျင့်အသိုက်အဝန်းက ဆင်းသက်လာတာလည်း မဟုတ်
ဘူး”

“ဒါဆို သူ့ရဲ့အဖေကရော”

“ကျွန်မရဲ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကို အဲဒီလောက်ထိ စပ်စုခွင့်
မပြုပါဘူး၊ လူဆိုရင် လူ့စည်းကမ်းကို နားလည်ရပါတယ်၊ ကျွန်မ
သွားတွေက ဂမုန်းရိုင်းရဲ့သွေးကြောထဲမှာ စီးဆင်းနေတယ်၊ ဂမုန်း
ရိုင်းဟာ ကျွန်မရဲ့သမီး၊ ကျွန်မ သူ့ကို သန္ဓေတည်ပြီး မွေးဖွားခဲ့တာ၊
အဲဒါပဲ သူ့အဖေ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ဂမုန်းရိုင်းတော့ မေးခွင့်ရှိတယ်”

မိခင်စိတ်ဓာတ်အပြည့်ဖြင့် ရင်ကိုကော့၊ ခေါင်းကိုမော့ ရဲ့ဝံ့
ပြည်ကြည်နေသော အာဇာနည်မိခင်ကြီးကို ခွာညိုနှင့်နှင်းဆီနီ ပါး
စိချက်စီ နမ်းမွှေး၍ ဂုဏ်ပြုလိုက်ကြသည်။

“စကားစိမ်း နင် မိခင်ရင်းပီသပါပေတယ်၊ အဲဒီစိတ်ဓာတ်
ကကို ငါတို့ လေးစားနေမှာပါ”

“သမီးတစ်ယောက်ကို အဲဒီလောက် ပုတ်ခတ်စော်ကားခံ
ရတာ ဘယ်မိဘမှ မျက်နှာလွှဲမသွားပါဘူး၊ ဂုဏ်သိက္ခာတွေ၊
ဆင့်အတန်းတွေထက် ကိုယ့်ရင်သွေးက အရေးကြီးဆုံးပဲ၊ ဂမုန်းရိုင်း

လေးက နင်တို့ရဲ့သမီးလေးလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ နင်တို့လည်း ချစ်ခင်
ရိုပါတယ်။ လင်းမောင်လို သူစိမ်းတစ်ယောက်ကတောင် ဖခင်တို့
ယောက်ရဲ့စိတ်ဓာတ်မျိုးနဲ့ ရပ်တည်ခဲ့ခဲ့သေးတာ။ ငါလိုမိခင်ရင်းနှီး
အသက်၊ အရှက်သိက္ခာအားလုံးနဲ့ ရင်းရဲရမှာပေါ့”

“ဖြောင်း ဖြောင်း ဖြောင်း”

ဦးဝင်းမြင့်နှင့်အညှစ်သတ်တွေ တီးလိုက်သောလက်ခုပ်သံ
သောသောညံ့နေ၏။ ပြုံးနေသောမျက်နှာများမှာ အထင်သေးရှုတ်
လိုခြင်းတွေ ဘာမှမရှိတော့။

“လေးစားပါတယ် ဒေါ်စကားစိမ်း၊ အမေဆိုတဲ့စိန်းမတွေ
တခြားနေရာမှာ တွေဝေပျော့ညံ့တတ်ပေမယ့် သားသမီးနဲ့ပတ်သက်
ရင်တော့ ရဲရင့်ပြတ်သားတတ်ကြတယ်။ ဘာကိုမှ မက်မောတွယ်ထွေး
မှုမရှိဘဲ သားသမီးတွေအတွက်ပဲ ရှင်သန်နေချင်ကြတာ။ ခင်ဗျားဟာ
ဂမုန်းရိုင်းရဲ့မိခင်ရင်း၊ ဂမုန်းရိုင်းဟာ ခင်ဗျားရဲ့သမီးရင်း ဖြစ်လိမ့်မယ်
ဆိုတာ ယုံကြည်သွားပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့တွေဟာလည်း မိဘတွေ
သားသမီးတွေ ဘယ်လိုဘဝမျိုးရောက်ရောက် အဲဒီသားသမီးတွေ
မိဘပဲဖြစ်ကြရမှာပါ။ တကယ်ပျက်စီးနေခဲ့ရင်တောင် လမ်းကြောင်း
ပေါ် တန်းတန်းမတ်မတ်ပြန်ရောက်အောင် လမ်းပြသွန်သင်ဆုံးမတာ
တာ မိခင်တွေပါပဲ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦးဝင်းမြင့်၊ ရှင့်စကားတွေကို တန်ဖိုး
နဲ့ ကျွန်မ သိမ်းထားပါမယ်။ အားလုံးခွင့်ပြုကြပါဦး။ လာ သမီး၊
အမေအိမ်လေးကို ပြန်ကြမယ်”

ဂမုန်းရိုင်းလက်ကလေးကို မလွတ်တမ်း ဆုပ်ကိုင်လျက်
ဒေါ်စကားစိမ်း ပြန်သွားခဲ့သည်။

ဘယ်သူမှ မတားဆီးဖြစ်လိုက်။
ကြည်နူးပီတိမျက်ရည်တွေဝေလျက် ဒီအတိုင်း ကျန်ရစ်ခဲ့
ကြသည်။

အရာရာ စွန့်စားပုံသော၊ စွန့်လွှတ်ပုံသောသူကို မိခင်ဟု
ခေါ်သည်။

အမှားတွေ လုပ်မိတိုင်း ဆင်ခြေပေးလို့ မဆုံးနိုင်ကြဘူး။ တကယ်
ဆို နေ့စဉ် စားနေတဲ့ထမင်းဟာ အသိတရားရှိပုံပဲလေ။ တချို့တိရစ္ဆာန်
တွေကလည်း လူတွေလို ထမင်းမစားရဘဲ အသိတရားရှိကြသေးတယ်။
အချို့လူတွေက တိရစ္ဆာန်တွေထက် ပိုပြီး အသိတရားမဲ့နေကြတယ်။”

ပြောရင်းနှင့် ဒေါ်စကားစိမ်း သက်ပြင်းတွေ အခါခါချမိနေ
ရင်း သမီးလေးကို ရင်ခွင်မှာပဲ ဖွဲ့ပိုက်ထားဖြစ်သည်။

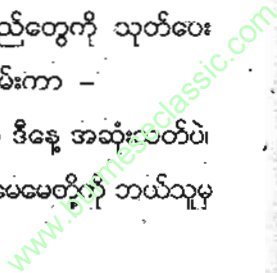
“အဲလို အသိတရားမရှိတဲ့အထဲမှာ မေမေတို့ ဝါခွဲတယ်
ဆိုလို့ လွတ်လပ်မှုကိုခံမိပြီး အပေးအယူရှိခဲ့တဲ့ ဒီအချစ်ကို မှားလား၊
အမှားလား မခွဲခြားတတ်ခဲ့ဘူး။ လက်မထပ်ရသေးဘဲ အတွေ့အထိ၊
အယူအယတွေကို အာသာငမ်းငမ်း မွတ်သိပ်တောင့်တခဲ့တယ်။
အောက်ဆုံးမှာ ရည်ရွယ်ချက်တွေ ပျောက်မလိုဖြစ်ခဲ့ကြတယ်လေ။
အကျိုးဆက်က သမီးလေး မိဘခွဲဘဝရောက်သွားခဲ့ရတယ်။ အဆိုး
ဆုံးက သူများရဲ့ အခိုင်းခံတာပဲ လူတကာ အထင်သေးရှက်ချင်ရတယ်။
အဲဒါတွေကိုတွေ့ပြီး နာကျင်မနေပါနဲ့တော့ သမီးလေးရယ်။”

မေမေ့ရင်ခွင်ထဲကနေ မေမေ့မျက်ရည်တွေကို သုတ်ပေး
တာ မေမေက ဖြည်းဖြည်းချင်း ခေါင်းခါယမ်းကာ -

“မသုတ်နဲ့ သမီး ဒီမျက်ရည်တွေက ဒီနေ့ အဆုံးသတ်ပဲ။
အချမ်းမှုတွေကို မေမေ ရှာတွေ့သွားပြီလေ။ မေမေတို့ကို ဘယ်သူမှ

အခန်း (၂၉)

“သောက်လေ သောက်လေ ငတ်မပြေဖြစ်ခဲ့တယ်။ မရင်
ကျက်သေးဘူးလို့ ပြောရတာက ဆင်ခြေတစ်ခုပဲ။ ငုတ်တုတ်ထိုင်နိုင်
တဲ့ကလေးအရွယ်ကတောင် သူ့ကိုယ်သူ လဲမှာစိုးလို့ လက်ကလေးနဲ့
ထောက်ထားကြတယ်။ ငိုရင် နို့စို့ရမှန်းသိလို့ တအံ့အဲ့နဲ့ နို့ချိုတောင်
တတ်ကြတယ်။ တဖြည်းဖြည်း အရွယ်ကလေးရလာတော့လည်း စား
ချိန်စား၊ အိပ်ချိန်အိပ်၊ ကစားချိန်ကစား၊ ကျောင်းသွားချိန်သွား၊ ဝညာ
တွေ သင်ခဲ့ကြတာပဲ။ အသိပညာ၊ အတိတ်ပညာဆိုတာ မွေးရာဇ်
လို သူ့အရွယ်နဲ့သူ တစ်ခါတည်း ပါလာကြတာ။ ဒါကို မိဘဆိုးဆုံး
မယ့်သူ မရှိလို့ မျိုးရိုးမကောင်းလို့ အသက်အရွယ် မရင့်ကျက်သေး

မခွဲနိုင်တော့ဘူး၊ ကံကြမ္မာရော၊ လောကဓံရော၊ ယုတ်ညံ့တဲ့လူတွေ ရောပေါ့။ မေမေတို့ စံပယ်ဖြူလေးကို ခွဲခဲ့တုန်းက ခြောက်လသမီး ဝိုင်းသေးတယ်။ သမီးကို မိဘမဲ့ဂေဟာကို ပို့ဖို့တိုင်ပင်ကြတော့ မမနှင့်က သူတာဝန်ယူနိုင်သရွေ့ ယူဦးမယ်လို့ ပြောခဲ့သေးတယ်။ နောက်တော့ သူ နိုင်ငံခြားသွားရတဲ့အချိန်မှာ ပို့လိုက်တာပါပဲ။ မေမေတို့ကလည်း မှန်မှန် သမီးလေးအတွက် မျက်နှာမငယ်ရအောင် မမနှင့်ကတစ်ဆင့် ထောက်ပံ့ခဲ့ကြတယ်။ နောက်တော့ သမီးလေးသုံးနှစ်သမီးအရွယ်မှာ အခိုးခံလိုက်ရတယ်လို့ ပြောတယ်။ မေမေတို့ တကွတပြားစိဖြစ်နေကြ ရင်းက ပူဆွေးမှုကိုယ်စီနဲ့ အရှူးမီးဝိုင်းဖြစ်ခဲ့ကြရတယ်”

တစ်ချက်ကျိတ်ရှိက်လိုက်ကာ သမီးဆံနွယ်လေးတွေကို ဇွတ်ပွတ်သပ်ပေးမိသည်။

“အဲဒီအချိန်က မေမေခန္ဓာကိုယ်အစိတ်အပိုင်းတစ်ခု ပျောက်ဆုံးသွားသလို ခံစားရတယ် သမီး။ တစ်စစိ ကြေမွရှုံးနိမ့်ခဲ့ရတယ်။ သေပစ်ချင်တဲ့စိတ် တစ်ခုပဲရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဝေးက မျှော်လင့်ချက် ရောင်ခြည်လေး သန်းနေခဲ့တယ်။ သမီးကို တစ်နေ့နေ့မှာ ပြန်ရှာတွေ့ လိမ့်မယ်လို့ပေါ့။ ခုတော့ စံပယ်ဖြူလေးကို မေမေရှာတွေ့ပြီ။ မေမေကို ခွင့်လွှတ်တယ်မဟုတ်လားဟင်၊ သမီးလေးခွင့်လွှတ်တယ် မဟုတ်လား”

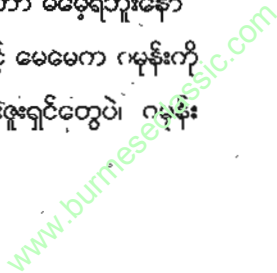
“သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က ပြောတယ်မေမေ၊ နာကျင်မှုတွေ သည်းခံဖို့ ဒီလောကမှာ မင်းကိုမွေးဖွားလာတာဖြစ်မယ်တဲ့။ ဒါပေမဲ့ ရှင်သန်ဖို့ဆိုရင် မင်းပြီးတတ်ဖို့ လိုတယ်တဲ့လေ။ အရင်ဘဝက အကောင်းမှုကြောင့် ဂမုန်း ဒီလိုဖြစ်ခဲ့တာလို့ ပြောသိခဲ့လိုက်ပါပြီ မေမေ။ ဂမုန်း နာကြည်းခဲ့တယ်ဆိုရင်လည်း မေမေတို့မေတ္တာတွေ မသိရသေးဘူးအချိန်ကပဲ ဖြစ်မှာပါ။ လူတစ်ယောက်ကို အခြေအနေတစ်ခုက တွင်းထဲကျပ်ထဲ တွန့်ပို့ရင် ထွက်ပေါက်ရလိုခြား ဂမုန်းလည်း အဲဒီလိုလုပ်ဖြစ်မယ် ထင်ပါတယ်”

“သမီးလေးရယ် အခု မေမေတို့ မေတ္တာတွေကို နားလည် ခဲ့ပေါ့”

“လူ့ဘုံအလယ်မှာ မေမေ့သမီးပါလို့ ပြောလိုက်ကတည်းက မေမေတို့ ဂမုန်း လေးစားခဲ့တာပါ မေမေ”

“လိမ္မာလိုက်တာ သမီးရယ်၊ ဒီနေ့ဒီအချိန်က စပြီး မေမေ သောက်ခဲ့ရင်းပြီး သမီးလေးကို စောင့်ရှောက်မယ်။ သမီးရဲ့မေမေ တစ်ယောက်ကလည်း သမီးကို သိပ်ချစ်တယ်ဆိုတာ မမေ့ရဘူးနော်”

“သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့အားပေးမှုကြောင့် မေမေက ဂမုန်းကို နှုတ်ပြန်ခဲ့တာဆို၊ လူဖြစ်ခွင့်ရတဲ့ ဂမုန်းရဲ့ကျေးဇူးရှင်တွေပဲ။ ဂမုန်း မေမေတို့ကိုချစ်ပါတယ် မေမေ”

“အင်း ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ်ဝန်ရှိတယ်လို့ စသလိုက်ရင် အချိန်မှာ မေမေ ဖော်တော်တုန်လှုပ်သွေးပျက်သွားတယ်၊ အနူးအညွတ် ယောက်လို့ ဆောက်တည်ရာမရ သွေးရွေးသွေးတန်းပေါ့၊ နောက်ဆုံး စာမေးပွဲကလည်း ဖြေရခါနီးအချိန်၊ ကိုယ်နဲ့မှားယွင်းခဲ့တဲ့ သမီးအဖေကလည်း အနားမှာမရှိ၊ ကမ္ဘာပျက်တဲ့နေ့ရက်အချိန်တွေပေါ့ သမီးရယ်၊ မြဲခွာညိုနဲ့ နှင်းဆီသာ မေမေ့အနားမှာမရှိရင် မေမေ အဆိုးဝါဒီလုပ်မိမှာ သေချာတယ်၊ သူတို့နှစ်ယောက်က မေမေ့ဘဝရဲ့သစ္စာဆုံး သူငယ်ချင်းကောင်းတွေပါပဲ၊ သူတို့ရဲ့အားပေးနှစ်သိမ့်မှုကြောင့် မေမေ ဘဝတစ်ခုကိုရှာတွေ့ခဲ့တာ၊ အဲဒီဘဝက သမီးထေရ်စံပယ်ဖြူပေါ့ကွယ်”

“ဟိုလေ မေမေ အဲ”

မေးချင်တဲ့စကားက ပါးစပ်ဖျားရောက်နေသော်လည်း မေမေ စိတ်ထိခိုက်သွားမှာစိုး၍ မဝံ့မရဲဖြစ်နေမိသည်။

“သမီး မေမေနဲ့သမီးဘဝမှာ မပွင့်လင်းတာ၊ လျှို့ဝှက်တာတွေ မရှိရဘူးလေ၊ နှစ်ယောက်တစ်ဘဝဖြစ်သွားပြီ၊ ဆိုးတိုင်းကောင်းတိုင်းပင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပေါ့၊ သမီး ဘာသိချင်တာလဲ”

“ဟို သမီးအဖေ”

“ဘယ်သူလဲလို့ သိချင်တာလား သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဟို ပြောပြချင်စိတ်မရှိရင် ဂမုန်း ဇွတ်အတင်း နှောတင်းဆိုပါဘူး မေမေ၊ အတိတ်ကို ပြန်မသွားချင်တဲ့ နာကြည်းရောတစ်ခု ရှိခဲ့ရင် ပြောတာပါ”

“နာကြည်းစရာ”

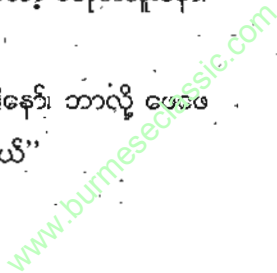
မေမေက တီးတီးရေရွတ်လျက် ဓာတ်ပုံအယ်(လ်)ဘန်တစ်ခု ထုယူကာ ပုံတွေကို တဖျပ်ဖျပ်လှန်ပြီး တစ်နေရာအရောက်မှာ -

“အဲဒါ သမီးရဲ့အဖေ၊ နှလုံးအထူးကုသမားတော်ကြီး ဒေါက်တာစိုးသက်နောင် ဖြစ်နေပြီ၊ လမ်းခွဲလိုက်ကြတာ မဟုတ်ပေမယ့် သူ့ရဲ့ပညာရေးအတွက် မေမေ့ကို ထားရစ်ခဲ့တာ၊ မေမေ့ရဲ့ဆန္ဒအလည်း သမီးလေးကို အကြောင်းပြုပြီး သူ့ကို ဒူးမကောက်ချင်ခဲ့ဘူး သူ့ရဲ့တောင်းပန်တိုးလျှိုးမှုတွေကိုလည်း မသာယာတော့ဘူး”

“ဖေ ဖေဖေက အိမ်ထောင်ပြုသွားပြီလား မေမေ”

“ဟင့်အင်း မိဘတွေရှိတဲ့ နိုင်ငံခြားကို သွားချည်ပြန်ချည် ထုတ်ပြီး သမားဂုဏ်နဲ့ တစ်ယောက်တည်း ထည်ထည်ဝါဝါပါပဲ၊ သူ့အကြောင်းတွေကို မေမေ စုံစမ်းလို့ သိနေတာတော့ မဟုတ်ဘူးနော်၊ သူတို့ယ်တိုင် ပြောပြခဲ့တာတွေ”

“ဒါ ဒါဆို မေမေက ဒီမှာရှိတယ်ပေါ့နော်၊ ဘာလို့ ဖေဖေ ထောင်းပန်တာကို လက်မခံခဲ့တာလဲ မေမေရယ်”

“သူထားခဲ့တုန်းက မေမေ့ခံစားခဲ့ရတာတွေနဲ့မှ မတန်တယ်။ သမီးရယ်၊ အညံ့ခံပြီး ရှင်းပြချစ်စိတ်လည်း မရှိဘူး။ ကိုယ့်ဘက်က အပျိုစင်မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ဂုဏ်အင်္ဂါကို မထိန်းသိမ်းနိုင်ခဲ့တဲ့ ဖုလွတ်ဆီ ယွင်းမှုအတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တာဝန်ယူလိုက်ပါတယ်။ ဒါဟာ သမီးကို မငဲ့ညှာခဲ့တဲ့မာနဆိုလည်း မေမေ မတတ်နိုင်တော့ဘူး သမီး မေမေ့ကို နားလည်လားပါ”

စကားလုံးတွေ စိမ်းပြတ်ပေမယ့် မျက်ဝန်းထဲက သံယောဇဉ်လက်ကျန်တွေကို ဂမုန်း ဘာသာမပြန်ချင်တော့ပါ။

မေမေ့ရဲ့မေတ္တာတရားတွေနှင့် လုံခြုံနှေးကွေးနေပြီဖြစ်သော ဒီဘဝလေးမှာ ဖေဖေအချစ်တွေ မတောင့်တသင့်တော့ဘူး ထင်သည်။

ဒါပေမဲ့ ဖခင်မေတ္တာ တစ်ခါမှ မခံစားခဲ့ဖူးတာမို့ ဖြစ်နိုင်လို့ လိုချင်ပါသေးသည်။ လိုချင်တာတွေ ရလာတော့ ထပ်ရဦးမလာ မျှော်လင့်မိတာ လောဘကြီးလာပြီလို့ ပြောချင်လည်း ပြောပါစေတော့မယ်။

“ဒီသ၊ ရေ မျက်စိတစ်မှိတ် လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်းမှာ ပြောခဲ့တာတွေ လဲသွားတဲ့ ငါ့ရဲ့ဒီဘဝလေးကို နင့်ကိုမြင်တွေ့စေချင်လိုက်တာ။ သိရင် အရမ်းဝမ်းသာနေမယ်။ ငါ့အတွက် ပီတိဖြစ်နေမယ်ဆိုတာ ငါ ယုံတယ်”

ရင်ထဲက တိတ်တခိုးဆန္ဒတွေနှင့် သူမရဲ့ပြောင်းလဲသွား

လေးကို အရင်ဆုံး သိစေချင်သည်မှာ ဒီသဖြစ်နေခဲ့သည်။ မေမေ ထားတဲ့ ဟန်းဆက်လေးနှင့် အခန်းထဲရောက်မှ တခြားနာမည်နှင့် ခြွတ်ဆီ လှမ်းဆက်လိုက်သည်။

“ဟယ်လို”

“ကိုဖုန်းမြတ် ဂမုန်းပါ။ ကျွန်မအကြောင်းတွေ ပြောပြချင် အခုကောင်တာခုံမှာ ဦးစစ်အောင် ရှိနေလား”

“ဪ ဂမုန်း မရှိဘူး။ ဂမုန်းရဲ့ အခု ကျွန်တော်ကိုင်နေ တာ ဟို ဂမုန်းအကြောင်းတွေကို ကျွန်တော် ကြားတယ်။ ဝမ်းသာ သယ် ဂမုန်း၊ ဆွေကြီးမျိုးကြီး ဂုဏ်သိက္ခာရှိတဲ့အသိုက်အဝန်းက အခု ဂုဏ်လည်းယူပါတယ်”

“ဟင် ကိုဖုန်းမြတ်က ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ”

“ဂမုန်းရယ် ကျွန်တော်တို့ဆိုင်က လူစုံတယ်လေ၊ ဂမုန်းက ကြီး ဒီဆိုင်မှာ နာမည်ကြီးပဲခွာ၊ သတင်းက မြန်မြန်ကျယ်ပြန့် သေး၊ ကျွန်တော်တောင် ဒီသကို ဝမ်းသာစေချင်လို့ ဖုန်းဆက်လိုက် သေး။ ဒီကောင်ကြီးက ဘယ်လောက်ပျော်သွားလဲသိလား”

“ပြော ပြောလိုက်ပြီ ဟုတ်လား။ ကျွန်မက သူ့ဆီ ဖုန်းဆက် ပြီး ကိုဖုန်းမြတ်ဆီ ဖုန်းနံပါတ်တောင်းဖို့ စဉ်းစားထားတာ။ သူ ပြောလဲဟင် ကိုဖုန်းမြတ်”

“ပြန်လာတော့မယ်တဲ့”

“တကယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ သူ့အဖေ ဘာပြောပြော ဂရုမစိုက်ဘူးဟုတ်ကဲ့ ရှယ်ယာကိစ္စကလည်း သိပ်အရေးကြီးတာ မဟုတ်ဘူးတဲ့။ သူ့အဖေ ခွင်ဆင်ပြီး လွှတ်လိုက်တာ သူ့သဘောပေါက်သွားတာပဲ။ ဘယ်နေ့ပြန်ရောက်မယ်ဆိုတာတော့ ကျွန်တော် မသိဘူး။ မြန်မာပြန်ရောက်တာနဲ့ ဂမုန်းဆီ တန်းခနဲရောက်လာမှာ သေချာတယ်။”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုဖုန်းမြတ်ရယ်၊ ကျွန်မ ဖြစ်ချင်ဆန္ဒကို ကိုဖုန်းမြတ်က အရင်ဦးအောင်ပြောပေးလို့၊ ဪ ကိုမြတ် ဂမုန်းရိုင်း ဘယ်တော့မှ ဘဝမမေ့သွားဘူးနော်”

“ဖုန်းမြတ်ဘက်က ရယ်သံကြားလိုက်ရပြီးချိန်မှာ -”

“မေ့လိုက်ပါ ဂမုန်းရယ်၊ သတိရလို့ကောင်းတဲ့ အတိတ် မဟုတ်တာ၊ အဲဒီအတိတ်ထဲက ဒီသတိရလောက်ပဲ မမေ့သင့်ဘူးဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ သူက ကျွန်မရဲ့မှီတွယ်ရာ ပခုံးတစ်ဖက် အားကိုးစရာ ကျေးဇူးရှင်တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်ခဲ့တယ်”

“ဂမုန်းအမေတွေကိုရော ပြောပြပြီးပြီလား”

“ဟင့်အင်း ကျွန်မနဲ့အမေတို့တွေတာ အချိန်တွေ ဟိုတာ

“ဒါပေးတယ်၊ ဒါတွေ မပြောသင့်သေးဘူး ထင်လို့လေ၊ ဒါပေမဲ့ ပြန်ပြန်ရင် ခါးခါးသီးသီး ငြင်းဆန်မယ်လို့ မထင်ပါဘူး”

“ဝမ်းသာပါတယ် ဂမုန်းရယ်၊ တကယ်ပြောတာပါ။ ဒီသမိုင်းအတွက် ဂမုန်းကို အရှုံးအမှူးချစ်နေတာ၊ ဘယ်လိုအဟန့်အတားရှိမှ ဂရုမစိုက်မှာမဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ သူ့အမေကလည်း ဂမုန်းကြီးပဲဖြစ်နေနေ စိတ်ပြောင်းလာမယ် မထင်ဘူး”

“ကျွန်မတို့ ကံတရားပေါ့ ကိုဖုန်းမြတ်ရယ်၊ အရင်ထက်စာမျှော်လင့်ချက်တော့ နီးစပ်လာပြီ မဟုတ်လား”

“အိုကေ အိုကေ ဂမုန်း၊ ဦးစစ်အောင်လာနေလို့ ကျွန်တော် ချစ်လိုက်တော့မယ်နော်၊ ဪ ဦးစစ်အောင်ကလည်း ဂမုန်း ဒီလို သွားတာကို မကြိုက်ဘူး”

“ဖုန်းမြတ်ဘက်က ကပျာကယာပြောပြီး အရင်ဆုံး ဖုန်းချထားသည်။”

“ဦးစစ်အောင်က သူ့မ၊ ဘဝပြောင်းလဲမှုကို ဘာကြောင့် ခံလိုက်တာလဲ။ ဒီဘဝထဲက မလွတ်မြောက်စေချင်တဲ့ ဆန္ဒဆိုးတွေကလေး ဝယ်မစားရတဲ့ပီတိကို ဘာကြောင့်မျှ မကျရတာလဲ မသိချေ။”

www.burmeseclassic.com

ဦးစစ်အောင် ဆတ်ခနဲ ခေါင်းခါယမ်းကာ စီးကရက်တစ်လိပ်
၌ မီးညှိုသောက်လိုက်သည်။

အရင်တုန်းက ဒီလိုမထိမဲ့မြင်အပြုအမူမျိုး ဦးမိုးမြင့်ရှေ့မှာ
ထုပ်ဘူးချေ။ ခုတော့ အလုပ်ထုတ်လည်း ဂရုမစိုက်ချင်တော့တဲ့
ထိ စိတ်တွေ ကယောက်ကယက်ဖြစ်နေမိသည်။ အရင်တုန်းက
မိန်းမမြင့် စီးပွားဖြစ်အောင် သူ အထောက်အကူပြုခဲ့တာတွေ နည်းသ
တာ။

အခန်း (၃၀)

ဆိုက်ကို တစ်ခါတစ်ရံမှသာ လာတတ်သောဦးမိုးမြင့် မသိ
အောင် ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်သုံး၍ ကာစတန်မာတွေနှင့်ဝန်ထမ်းတွေ
များမှာ လက်ဆောင်အပေးအယူကိစ္စ၊ လာဘ်ပေးလာဘ်ယူကိစ္စ
တွေလုပ်ပြီး နောက်မှ ဒီလိုကိစ္စတွေ ဖြစ်သွားတယ်။ ဒီလောက်တော့
ဆိုက်တယ်၊ ဒါတော့ ဆရာယူ၊ ကျွန်တော်တော့ ဘယ်လောက်ရ
တတ်တယ်၊ ဘာတော့လုပ်သင့်သေးတယ် စသဖြင့် မြိုးမြီးမြက်မြက်
ရှုရအောင် ဖန်တီးပေးခဲ့သည်။ ထိုအထဲမှာ ဂမုန်းရိုင်းနှင့်ပတ်သက်
တာလည်း ဦးသိုက်စိုးကတစ်ဆင့် သူဆက်သွယ်ပေးခဲ့တာ။

“ဒီကိစ္စကို ဆရာ ဘယ်လိုသဘောရလဲ”

“ဘာကိုပြောတာလဲ၊ သူ့ရဲ့ပြောင်းလဲမှုကို ပျော်နေထ
ကြည်နူးနေလားလို့ မေးချင်တာလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ သူက အမြင့်ကို ခုန်ပြီး ရောက်သွား
ကျွန်တော်တို့ စီးပွားရေးတွေ ဘယ်လောက်ထိခိုက်သွားလဲ”

“တော်စမ်းပါကွာ၊ သူ မရှိလည်း ငါတို့ ငတ်မသေထိ
လောကမှာ သူတစ်ယောက်တည်း မိန်းမရှိတာမှမဟုတ်ဘဲ
တစ်ခုနဲ့ ကြွက်တစ်ပြေးပါကွာ၊ အခိုက်အတန့်လေးပါ၊ ပြီးရင် တို့
ရေးတွေ ပြန်လည်ပတ်လာမှာပါ”

သူ့ရော ဦးသိုက်စိုးရော ဦးမိုးမြင့်ရော ဘယ်လောက်တောင်
ဆင်ပြေသွားလဲ။

ခုတော့ ဂမုန်းရိုင်းကို လွှတ်ပေးလိုက်တာ လွယ်လွယ်လေး။

သားသမီးနှင့်စီးပွားရေး အလဲအလှယ်လုပ်ရမှာပေါ့တဲ့။ ဒီကတော့ တွေ့ ငှက်တုတ်မေ့ ဘိုင်ကျသွားတာ ဦးမိုးမြင့် မသိချင်ယောင်ဆောင်နေသည်။

ဒါဟာ အဆီတဝင်းဝင်း စားသောက်နေတဲ့သူပါးစပ်ကို လိုက်တာနှင့် အတူတူပဲပေါ့။

မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်နေတဲ့ ရင်ထဲက ပေါက်ကွဲချင်လွန်းလို့ အံ့ကြွနေသည်။

စီးကရက်ကို တစ်ချက်ရှိုက်ဖွာလိုက်ကာ ခွက်ထဲကို မနပ် ထိုးချေထည့်ပြီးမှ -

“ဆရာပြောတော့ သား နိုင်ငံခြားရောက်သွားရင် ကြည့်မယ်ဆို အခု ဂမုန်းရိုင်းအခြေမြင့်သွားတာ ဆရာ ဘာတတ်နိုင်လဲ”

“ဒီက ထွက်သွားတဲ့နေ့က မင်း ခွင်ဆင်တာ တော်လွန်သူရဲ့ နေရာမှန် သိုက်နန်းကို ပြန်ရောက်သွားတယ်။ ငါ့ကို အပြစ်တင်နေတာလဲ စစ်အောင်၊ မင်းတိုက်တွန်းခဲ့တာတွေတယ် ငါမှ ဝါသနာမပါတာ။ ဘယ်လိုအပိုင်စည်းရုံးဖို့ ကျွမ်းကျင်မှာလဲ ဂမုန်းရိုင်းကို စီးပွားရေးအရပဲ လုပ်စားချင်တာ၊ စပွန်ဒာယူချင် မဟုတ်ဘူး။ ငါ့မှာ သားနဲ့သမီးနဲ့ ဇနီးယားနဲ့၊ ဂမုန်းရိုင်းဘယ်

နာလိုတော့ မဟုတ်ဘူး။ အိမ်ထောင်ရေး မဖောက်ပြန်ချင်တာ သိပြီလား”

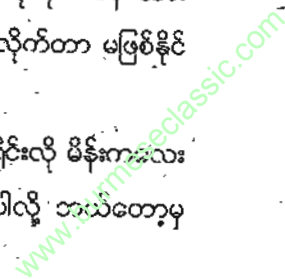
ဆိုင်ထဲမှာ လူရှင်းနေချိန်မို့ ဦးမိုးမြင့်ကလည်း ပေါက်ကွဲပြန်သည်။ ဦးစစ်အောင်က ခန်းခနဲပြုံးကာ -

“ဒီနေရာမှာ တရားလာမဟောနဲ့၊ ဘယ်သူမှ နာမှာမဟုတ်ဘူး ဆရာ၊ ရိုးသားချင်ယောင်၊ သူတော်ကောင်းယောင်လည်း မသောင်နဲ့၊ ကျားတွေ ဥပုသ်စောင့်တယ်ဆိုရင် ဘယ်သူမှ ယုံမှာမဟုတ်ဘူး”

“စစ်အောင် ငါက မင်းရဲ့အလုပ်ရှင်ပါ။ ဘာလို့ ဒီလောက် ဘာလဲ မကျေမနပ်ဖြစ်ပြီး ငါ့ကို တိုက်ခိုက်နေရတာလဲ”

“ဂမုန်းရိုင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဆရာဆိုးဖြတ်လိုက်တာ၊ ဆရာ နေတာကို မခံစားနိုင်ဖြစ်နေတာလေ၊ အခု ဂမုန်းရိုင်းက တက္ကသိုလ် ကထိကကြီး ဒေါ်စကားစိမ်းရဲ့သမီးတဲ့၊ အပျိုကြီးတစ်ယောက်က အမေဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား၊ ကျွန်တော်တို့ မှဆိုးကနေ သား အောင်လိုက်သလိုလိုက်မှာစိုးလို့ လုပ်ကြံဖန်တီးလိုက်တာ မဖြစ်နိုင်လား”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဒီလိုမိန်းမမျိုးက ဂမုန်းရိုင်းလို မိန်းကလေး ဆို မိခင်ရင်းမဟုတ်ဘဲ ကျွန်မက သူ့အမေပါလို့ ဘယ်တော့မှ

ကြေညာမှာမဟုတ်ဘူး။ ဘာလဲ မင်းက အဲဒါကို မနာလိုဖြစ်နေလား။ ဒေါ်ရင်မေက အမေမဟုတ်ပါဘူးလို့ပြောပြီးတဲ့နောက်မှာ အမေရင်းပေါ်လာတာ ဆန်းသလားကွာ၊ သားသမီးမှန်ရင် မိဘအိမ်ရှိစမြဲပဲ”

“ကျွန်တော် အဲဒါကို သိချင်တာမဟုတ်ဘူး ဆရာ၊ ဒီဘဝ ဒီအခြေအနေရောက်သွားပြီဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လို အချဉ်ဖမ်းလို့ရတော့မှာလဲ”

“အဲဒါကရော ဆန်းသလား၊ သူ့အကြောင်းနဲ့သူ ဖြစ်တာ၊ တို့လည်း တို့အကြောင်းနဲ့တို့ ကိုယ့်စီးပွားကိုယ် အေးအေးသာသာလုပ်စားကြတာပေါ့”

“ကျွန်”

ဦးစစ်အောင် တော်တော်စိတ်လေသွားသည်။ ဦးမိုးဖြူ ဘယ်လိုမှ သွေးတိုးစည်းရုံးလို့ရမည် မထင်။

ရိုးရိုးကြီးသွားနေလို့ ဒီအလုပ်က အောင်မြင်မတဲ့အမေအောင်မြင်လျှင် ကျရှုံးတာနဲ့ အတူတူပဲပေါ့။ လောင်းကစားကို မောမူကြောင့် သူ့မှာ ကြွေးတွေပိုင်းနေသည်။ ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့လူပဲလေးတချို့နှင့် အိမ်ကိုတောင် ပေါင်ထားရတဲ့အဖြစ်။

ဂမန်းရိုင်းမရှိတာတည်းက ရပေါက်ရလမ်း မချောင်တဲ့ ဒီ

ဘယ်လိုလုပ်မှ အဆင်ပြေတော့မည်လဲ။

ဒီတစ်ဖက်က မရလျှင် နောက်တစ်ဖက်က ငွေရအောင် ရှာနိုင်မှဖြစ်မည်။ ဦးမိုးမြင့်နှင့် ညိုနှိုင်းနေလို့တော့ ဘာမှထူးမလာနိုင်တော့တာ ဦးစစ်အောင် သဘောပေါက်လာသည်။

“ကျွန်တော့်ကို ဒီနေ့ခွင့်တစ်ရက်ပေးပါ ဆရာ၊ ကိစ္စလေးရှိလို့”

“အာ ဆိုင်မှာလူကျတဲ့အချိန် ရောက်တော့မယ်၊ ဘယ်သွားလို့လဲ စစ်အောင်၊ မင်းတော့ သိပ်မဟုတ်တော့ဘူး”

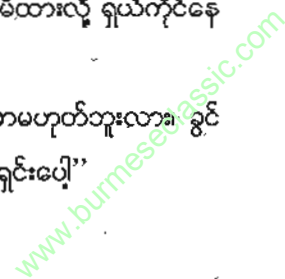
ဦးမိုးမြင့်စကားကို စစ်အောင် ဂရုမစိုက်။

သူ ဇနီးဆက်ခေါ်ထားလို့ ရန်ကုန်ရောက်နေတဲ့ ဦးသိုက်စိုးနှင့် သွားတွေ့ရဖို့သာ အရေးကြီးနေသည်။ ချိန်းထားတာက စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုရဲ့သီးသန့်ခန်း။

ဟိုကိုရောက်တော့ ဦးသိုက်စိုးက စားပွဲပေါ်မှာ အကောင်းစားအရက်ပုလင်းတွေ၊ အမြည်းတွေနှင့် ဖိမ်ယူလျက်ရှိသည်။

“ဟာ သိုက်စိုး မင်းက ဘာခွင့်တွေမိထားလို့ ရှယ်ကိုင်နေတာလဲ”

“အိမ်ရှင်က ဧည့်သည်ကို ဧည့်ခံရမှာမဟုတ်ဘူးလား၊ ခွင့်ပြုတ်နေတာက တော်တော်ကြာပြီ၊ ခင်ဗျား ရှင်းပေါ့”

“မင်းကွား၊ ဒီမှာလည်း ငုတ်တုတ်မေ့နေလို့ တိုင်ယင်ရအောင် မင်းကိုခေါ်လိုက်တာ၊ ချပါ မင်းစိတ်ကြိုက်၊ ဒါပေမဲ့ အကြံကောင်း ဉာဏ်ကောင်းတော့ ပေးရမယ်နော်”

“ရေတော်တော် ခန်းနေပြီထင်တယ်”

“ဂမုန်းမရှိကတည်းက ကြွေးတင်နေတာ၊ မင်းရော ဘာတွေ နဲ့ အသက်ရှူနေလဲ”

“ဒီလိုပဲပေါ့၊ ဂမုန်းကောင်းမှုကြောင့် ဒေါ်ရင်မေ့လက်ကုန် အမွေတွေကို ရောင်းချစားသောက်နေတယ်၊ ကုန်လည်းကုန်ခါနီးနေ ပါပြီ၊ ရေပြတ်မယ့်အချိန် ခင်ဗျားခေါ်လိုက်တော့ အားရှိသွားတယ်”

ဦးသိုက်စိုးက ဦးစစ်အောင်ရှေ့ ဖန်ခွက်ထဲကို အရက်ထည့် ပေးသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ဖန်ခွက်အပြည့်ထည့်၍ ဖြည်းဖြည်းချင်း မော့သောက်၏။

“ဂမုန်းအကြောင်း မင်းကြားပြီးပြီလား”

“ခင်ဗျားပြောသလောက်ပဲ သိရသေးတာပါ၊ ကလေးဘဝက တည်းက အတူနေလာခဲ့တဲ့ကျုပ်ကို မေ့ထားလို့ ကျုပ်လည်း အစာ မကျေဖြစ်နေတာ၊ တကယ်ဆို သူ ဒီလိုချမ်းသာသွားတဲ့အချိန်မှာ ကျုပ်အပေါ် နည်းနည်းပါးပါး သိတတ်ဖို့ကောင်းတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ အမှန်ပဲ သိုက်စိုး၊ ကံအကြောင်းတရားလှပေ”

ပုန်းခနဲ အမြင့်ရောက်သွားပေမယ့် ဒီအသက်အရွယ်ထိ ကျင်လည်ခဲ့ တဲ့ဘဝက မိတ်ဆွေတွေကိုတော့ မေ့မထားသင့်ဘူး၊ ကျေးဇူးမကန်း သင့်ဘူးဆိုတာ သူ သိကိုသိနေရမယ်၊ မသိရင် သိအောင်လုပ်ပေးဖို့ တျှင်တို့မှာ တာဝန်ရှိတယ်”

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်မယ်စိတ်ကူးလဲ၊ ဂမုန်းရိုင်းက အရင် တတည်းက အကြောတင်းတယ်၊ မာနကြီးတယ်”

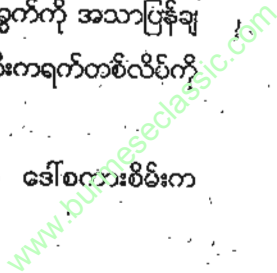
“ကျုပ်ရိုက်တဲ့ခွင် လွတ်သွားလို့ပါ၊ အဲဒီနေ့ကသာ ကျုပ် ရင်ခွင်ထဲရောက်လာရင် တစ်သက်လုံး ခိုင်းစားလို့ရတယ်”

“အဟား ကျုပ်လည်း ဂမုန်းရိုင်းကို စည်းရုံးပါသေးတယ်၊ ဆောင်မလေးက တော်တော်အရှောင်အတိမ်း ကောင်းတာ၊ အဲဒီတုန်း က ဦးမိုးမြင့်သားပါမလာရင် ပွဲသိမ်းပဲ၊ တစ်သက်လုံး ဒူးနဲ့စားလို့ရ တယ်၊ ကျုပ်ကတော့ ခွင်အသစ်တစ်ခု ဖန်တီးရင်ကောင်းမလားလို့ စဉ်းစားတယ်”

“ဘယ်လိုလဲ”

ဦးစစ်အောင် စိတ်ဝင်စားသွားကာ ဖန်ခွက်ကို အသာပြန်ချ နိုက်သည်။ ဆရာကြီးစတိုင်နှင့် ဦးသိုက်စိုးက စီးကရက်တစ်လိပ်ကို စားပွဲပေါ် တဒေါက်ဒေါက်ခေါက်၍ -

“ဂမုန်းအမေအဖြစ် လက်ခံလိုက်တဲ့ ဒေါ်စတားစိမ်းက

သူငွေမကြီး မဟုတ်လား၊ ကျုပ်တို့က ဂမုန်းရဲ့အုပ်ထိန်းသူတွေပဲ။ အလှူသွားခံမှာပေါ့”

“ဟား ဟား တော်တော်ရယ်ရတဲ့ကောင်၊ စနစ်ဟောင်းပုဒ်မကြီးနဲ့ မင်းကို ထောင်ထဲ တန်းခနဲပို့လိုက်မှာပေါ့၊ တခြားနည်းစဉ်းစား”

“အဲလိုမှ မဟုတ်ရင် ပြန်ပေးခွင့်ပို့ပဲရှိတယ်၊ သမီးကိုချစ်ငွေဘယ်လောက်နဲ့ လာရွေးပါပေါ့၊ လူအင်အားပဲ လိုတယ်”

“အဲဒါတော့ မပူနဲ့၊ ငါ့မှာ တပည့်တွေရှိတယ်၊ ဒါပေမယ့်ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ၊ တရာဥပဒေစိုးမိုးရေးက နေရာတကာမှာ ရှိတယ်၊ ဥပဒေမဲ့လုပ်ဖို့ လွယ်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ဒါကတော့ မြီးမြီးမြက်မြက်စားချင်ရင် ကြံရေဖန်ရေထောင်ကောင်းရမှာပေါ့၊ ခုမှ ရင်ခွင်ပိုက်မိတဲ့ ဂမုန်းကို ဒေါ်စကားစိမ်း ဘာလောက်နဲ့ တန်ဖိုးဖြတ်မလဲ မသိဘူး”

“နည်းမယ်တော့ မထင်ဘူး၊ ဒေါ်စကားစိမ်းက အရမ်းရဲတဲ့မိန်းမ၊ အင်း မဟုတ်ဘူး၊ တကယ်တော့ ဒေါ်စကားစိမ်းက အရမ်းနူးညံ့တဲ့အမေတစ်ယောက် ဖြစ်ရမယ်၊ သူ့သမီး မျက်ရည်ကိုတော့ တာနဲ့ ယိမ်းယိုင်သွားနိုင်တယ်၊ ဂုဏ်သိက္ခာရှိတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ဟု တို့ပြန်ဖို့ တော်တော်ခက်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အမေတစ်ယောက်ကို လာ

ပြန်ဖို့ တော်တော်လွယ်တယ်၊ မင်းအကြံဉာဏ်မဆိုးဘူး၊ အထုပ်ထောင်ကြီးကြီးရမှဖြစ်မှာဆိုတော့ စွန့်စားရမှာပေါ့ကွာ”

“အကျိုးအမြတ်က တစ်ယောက်တစ်ဝက်နော်”

“ပြောနေစရာ လိုသေးလား သိုက်စိုးရာ၊ ဂမုန်းကို ဦးမိုးမြင့်ပဲ ပို့တုန်းကလို အောင်ပွဲခံလိုက်ရအောင်၊ ချီးယား(စ်)”

“ချီးယား(စ်)”

လိုအပ်တာထက် အသံကျယ်ကျယ်မြည်အောင် ဖန်ခွက်ချင်းတိုက်လိုက်ကာ အကြံအောင်ပွဲခံလိုက်ကြသည်။

လောဘရွှေကန်နှင့် နှစ်ယောက်သား အတိုင်းအဖောက်ညီနေကြ၏။

ပုလင်းသံ ဖန်ခွက်သံ စကားသံတွေထဲမှာ ဘာတစ်ခုမှ အတ္တမာင်း၊ ဒါသည်ပင် သူတို့အတွက် အရသာအရှိဆုံး အမြည်းတစ်ခွက်

ဘယ်သူမှမရှိပါဘူး။ အေးအေးဆေးဆေးစကားပြောရအောင် စိမ်း”

“ဟင့်အင်း ရှင်ကို ကျွန်မ ဘာစကားမှပြောစရာမရှိဘူး။ ကျောင်းစည်းဝေးလည်း ခေါ်ထားတယ် ရှင်ပြန်ပါတော့”

“ကိုယ်ပြောစရာရှိတာပြောပြီးမှ ပြန်မယ် စိမ်း၊ မင်းရဲ့တစ်ဆက်သတ်အမိန့်တွေကို နားမထောင်နိုင်တော့ဘူး။ အခု မင်းရဲ့သမီးအမုန်းရိုင်းဆိုတာ ကိုယ်နဲ့”

“မဟုတ်ဘူး။ မပြောနဲ့ ရှင်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

“ဇွတ်အတင်းမငြင်းနဲ့စိမ်း၊ ကိုယ်မရှိကတည်းက ဘယ်သူ့အကျိုးနဲ့မှ မဆက်ဆံဘဲ အပျိုဂုဏ်နဲ့ ဒီအချိန်ထိ နေလာခဲ့တာ ဘယ်က သမီးတစ်ယောက်ကို မွေးစားလိုက်တာလဲ၊ မင်းဝမ်းနဲ့ သန္ဓေအညှဉ်ပြီး မွေးလာခဲ့တဲ့ သမီးရင်းပါလို့ မင်း ဝန်ခံထားတယ် မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်တို့ အတူတကွ မှားယွင်းခဲ့မိကြလို့ ရလာတဲ့ သမီးလေး မဟုတ်ဘူးလား”

“မှားခဲ့ကြတယ် ဟုတ်လား၊ သတိရသေးသားပဲ၊ အဲဒီအမှားနဲ့ တာဝန်မယူဘဲ ရှင်ထားရစ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ကိုယ် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ တောင်းပန်ပြီးပါပြီ၊ တကယ်တမ်း အဲဒီကိုယ်ဝန်ကို မင်းလွယ်ထားရတယ်ဆိုတာသာသိရင် ပညာစက်သင် သွားမယ့်ကိစ္စ ကိုယ် လုံးဝသွားဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်

အခန်း (၃၁)

“စိမ်း”

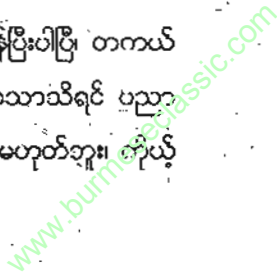
“ဟင် ရှင် ရှင်”

အံ့အားသင့်ကာ ထိုင်ခုံက ဖျတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်မိပေမယ့် ရုံးခန်းထဲမှာမို့ ပြုံးခန်းခနဲ ကျွန်မပျက် ပြန်ထိုင်လိုက်ရသည်။

စိုးသက်နှောင်က သူမနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်ခုံမှာ အေးအေးသက်သာ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

“ကျွန်မရုံးခန်းထဲကို ဘာဖြစ်လို့ရောက်လာပြန်တာလဲ ဦးစိုးသက်နှောင်၊ ကျွန်မကို လာမတွေ့ဖို့ အကြိမ်ကြိမ်ပြောပြီးပြီပဲ”

“ကိုယ်တို့လူကြီးတွေ ဖြစ်နေကြပါပြီ၊ ရုံးခန်းထဲမှာလည်း

ကို မင်း ဘာမှမပြောခဲ့ဘူးလေ၊ ကိုယ့်မှာ အပြစ်ရှိသလား စိမ်း”

စိုးသက်နောင်အသံက တင်းထန်ပြတ်တောက်နေသည်။ စားပွဲခုံကို ဗြန်းခနဲပုတ်ကာ စကားစိမ်း ခပ်ကျိတ်ကျိတ်တက်ခေါက်မိသည်။

“လေသံကို ပြန်ပြင်လိုက်ပါဦး ဦးစိုးသက်နောင်၊ အပြစ်ရှိသလားလို့ မေးရဲတာ နိုလည်း အံ့ဩတယ်၊ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် အချစ်စိတ်မွန်ပြီး စိတ်တူကိုယ်တူ မှားယွင်းခဲ့ကြတယ်၊ အဲဒီအမှားရဲ့ နောက်ဆက်တွဲမှာ ဘာတွေဖြစ်လာနိုင်သလဲ ရှင်မတွေ့မိဘူးလား အဲဒီအချိန်က ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မလည်း ဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာ မသိခဲ့ဘူး ဒါပေမဲ့ သိလိုက်ရတဲ့အချိန်မှာပဲ အဲဒီအမှားကို ကိုယ့်ဟာကိုယ် တာဝန်ယူလိုက်ရတယ်”

“သိသိချင်း ကိုယ့်ကို ဖွင့်ပြောသင့်တာပေါ့ စိမ်းရယ် ခုတော့”

“ဧည့် ရှင် အနားမှာ ရှိနေခဲ့လို့လား၊ ရှင်ပညာရေးလောကီ မှ ကျွန်မကို တန်ဖိုးမထားခဲ့တာ၊ ကျွန်မက ဒူးထောက်ခယ်မယ်လား”

“အေး အဲလိုမာနတွေကြောင့် သမီးလေး ဘယ်ဘဝတွေလဲ ရောက်ခဲ့ပြီးပြီလဲ၊ မင်းလည်း မွေးရုံမွေးပြီး တာဝန်ယူနိုင်လို့ စွန့်မိ”

ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးလား စိမ်း၊ အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော် သမီးလေးဘဝ ကြမ်းတမ်းပင်ပန်းခဲ့တယ်၊ မိမ့်မဲ့ဘဝနဲ့ ဘယ်လောက်တောင် သိမ်ငယ်ချို့တဲ့ခဲ့ရသလဲ၊ အခု ကျန်တာတွေမေ့ထားပြီး မင်းနဲ့အတူတူ သမီးလေးကို စောင့်ရှောက်ခွင့်ရပါရစေ စိမ်း”

“မလိုပါဘူး၊ ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်းနဲ့ သမီးလေးဘဝ တစ်ခုလုံးကို လုံခြုံမှုပေးနိုင်တယ်”

“ဘာ”

“မလိုအပ်လို့ မလိုအပ်ဘူးပြောတာ၊ ကျွန်မအတွက်ရော၊ သမီးလေးအတွက်ရော မလိုအပ်ဘူး”

“ဂုဏ်ရိုင်းက ကိုယ့်သမီးပါလို့ မင်း ဝန်ခံလိုက်တာလား”

“ဟင်”

ဒေါသနှင့် နာကြည်းမှုတို့ ရောယှက်ကာ ကိုယ်ပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေ၊ ဘယ်အဆင့်ထဲ နှုတ်ကျွံသွားပြီလဲ မသိချေ။

ပြန်ပြင်လို့လည်း အကင်းပါးထက်မြက်လွန်းသော စိုးသက်နောင်က ယုံမှာမဟုတ်။

“သက်ဆိုင်ခဲ့တယ်ဆိုရင်တောင် မပတ်သက်သလိုနေလိုက်တော့ ဦးစိုးသက်နောင်၊ ရှင်လည်း တိုင်းသိပြည်သိ ဂုဏ်ဗြိပ်နဲ့ ကျွန်မလည်း ဒီလိုပဲ၊ အဲဒီတော့ ကိုယ့်ဂုဏ်သိက္ခာတွေအတွက် မသိ”

သလို နေလိုက်ကြတာပေါ့”

“စိမ်း မင်း စကားပြောလွယ်လှချင်လား၊ မင်းသမီးက ရိုင်းက ကိုယ့်ရဲ့သွေးသားပဲကွ၊ သမီးရှေ့မှာ ပဋိပက္ခမဖြစ်ချင်လို့ ကို အရင်ဆုံးလာပြီးဆွေးနွေးတာ၊ မင်းလည်း သမီးအတွက် ဂုဏ်သိက္ခာကို မငဲ့ကွက်ဘဲ ဝန်ခံထားတယ်မဟုတ်လား၊ ကိုယ်လည်း သမီးကို စောင့်ရှောက်ခွင့်ရဖို့ ဘာဂုဏ်သိက္ခာမှ ပြန်မကြည့်တော့ဘူး၊ စိမ်း၊ သမီးကို ကိုယ်လာတွေ့မယ်၊ သမီးလို့အပ်တယ်ဆိုရင် မပြင်းဆန်ပါနဲ့”

“မလိုအပ်ဘူး၊ မလာရဘူး၊ မပတ်သက်ရဘူး”

“စိမ်း”

“ဟင့်အင်း၊ အတိတ်က အနာတွေက ဆွေးနေပြီ၊ ရှင်မဆွေပါနဲ့တော့၊ ရှင်ပေးခဲ့တဲ့ ဝေဒနာတွေ နှစ်နှစ်ဆယ်ကျော် တာတပိုး ခံစားခဲ့ရပြီးပါပြီ၊ ကျေနပ်ပေးပါ၊ မေ့ထားလိုက်ချင်တယ်၊ ကိုမှ အသစ်လို့ မခံစားချင်တော့ဘူး၊ ပြန်တော့ ပြန်ပါတော့”

“စိမ်းရယ်”

စိမ်းမျက်ရည်တွေကို မမြင်ရက်လို့ လှည့်သာပြန်ခဲ့ရသလို ရင်ထဲမှာ ကျပ်ဆို့မောပန်းနေ၏။ သူ့ကို အရမ်းချစ်လို့ စိမ်း ခံစားရဆဲဆိုတာ သူ နားလည်ပါသည်။

ဒါပေမဲ့ သူ ခံစားနေရတာကိုတော့ စိမ်း နားလည်မပေးပါ။

ခေါခါတောင်းပန်နေလည်း အထပ်ထပ် ထိုစကားလုံးတွေနှင့် သူ့ကို တကျင့်စေခဲ့သည်။ မေ့ထားနိုင်အောင် ကြိုးစားရင်း မလာမီအောင် နေခဲ့ပေမယ့် သမီးဆိုသော အသိက သူ့ရင်ကို မှန်တိုင်းအမွှေခံလိုက် သလို တုန်လှုပ်ချောက်ချားစေခဲ့၏။ ဘာကြောင့်မသိခဲ့ရတာလဲလို့ နှစ်နှစ်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်တင်ရင်း နောင်တလည်း ရမိသည်။

ဒီသတင်းတွေကို လင်းမောင်ကတစ်ဆင့် ကြားသိခဲ့ရတာ။

ဤခါစက ယုံတောင်မယုံနိုင်။ အံ့သြစိတ်တွေနှင့် ယူကျုံးမရ ခံစားရတာ ရှူးမတတ်ပင်။

ဟုတ်မှဟုတ်ပါ့မလားဟု သံသယစိတ်မဝင်ခဲ့မိတာက ကိုယ့် နားယွင်းမှုကို ကိုယ်တိုင် ဒီနေ့ထိ တသသ သတိရနေဆဲမို့ ဖြစ်သည်။ သိသိတော့မှ မမေ့ပါဘူး စိမ်းရယ်။

မေ့လွယ်ပျောက်လွယ်တဲ့အချစ်တွေနဲ့မှ မဟုတ်ခဲ့တာ။

ငြိတွယ်မှုတွေကို နှစ်ဦးသဘောတူ ချည်နှောင်ခဲ့ကြတာ သတိဘူးလား။

မှားခဲ့တယ်ဆိုရင်တောင် ကိုယ့်တစ်ယောက်တည်းကို အပြစ် ချစ်ခင်မချလိုက်ပါနဲ့။

သမီးလေးပဲ စီရင်ချက်ချပါစေ။

၂၂၈ ◊

နေဆိုနေ၊ သေဆိုသေ။

ဖခင်ဝတ္တရားမကျေခဲ့လို့ အဖေလို့ မခေါ်ချင်လည်း ခို

တော့။ တာဝန်မှ မကျေခဲ့တာပဲကွယ်။

ခုတော့ -

အန်း (၃၂)

“ဟာ မေမေမိသီးရေ မေမေခွာညိုနဲ့မေမေနှင်းခီ လာတယ် အိမ်ရှေ့ထွက်ခဲ့ပါဦး”

အသံစူးစူးလေးနှင့် လှည့်အော်ခဲ့ရင်း မေမေခွာညိုနှင့်မေမေ ခီလက်ထဲက အထုပ်အပိုးတွေကို ဂမုန်း ကူဆွဲလိုက်သည်။ နှစ်ယောက်က ဂမုန်းပါးနှစ်ဖက်ကို ဘယ်ပြန်ညာပြန် နှမ်းကြမ်း။

“ဘယ်လိုလဲဟဲ့ ဒီအမေနှစ်ယောက်က တာဝန်တွေဝတ္တရား ပီနေတာတောင် အိမ်လည်ပဲ လာနေပါလား”

“ဒါပျဲဟယ်၊ ဒီသမီးအထွက်လည်း အချိန်ပေးရဦးမှာပေါ့၊ ကြာ နင်တစ်ယောက်တည်းပဲ အချစ်ပိုနေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။

ဒီမှာ အတူတူချက်ပြုတ်စားသောက်ဖို့ ဈေးဝယ်လာခဲ့တယ်”

“ဟွန်း ဒီအမေတွေ တော်တော်ပိုနေကြပါလား၊ ကျုပ်တို့ တော့ ပြန်လာမှ ကူလုပ်နိုင်မှာနော်”

“ဘာလို့လဲ”

“သမီးနားမှာ အချိန်ပြည့်နေနိုင်အောင် အလုပ်ထွက်မယ်လေ၊ ဒီနေ့ အဲဒီကိစ္စနဲ့ အပြင်သွားစရာရှိတယ်၊ နင်တို့ သမီးအဖေဖော်လုပ်ပြီးနေခဲ့ကြပေါ့၊ ငါ့အတွက် ဟင်းတွေလည်း ချန်ထားခဲ့နော်၊ ပြန်လာမှစားမယ်”

“ဪ မေမေစိမ်းကလည်း မေမေပြန်လာမှ ဂမုန်းတူတူစားမှာပေါ့၊ စောင့်နေမယ်လေ နော်”

အခွဲပိုနေသော သမီးလေးကို ဒေါ်စကားစိမ်း မြတ်နိုးမဝနဖူးလေးကို ငုံ့နမ်းလိုက်သည်။ ကျန်အမေနှစ်ယောက်ကလည်း ဝိုင်းအုံလာနမ်းကြသည်။

“ငါတို့သမီးလေးက လိမ္မာသိတတ်လိုက်တာ၊ အစက အရနာကြည်းမုန်းတီးနေမယ်ထင်တာ၊ ဒီအမေတွေကမှ မကောင်းခဲ့တာ”

“ဟေ့ ဟေ့ ဒီအချိန်မှာ တခြားစကားတွေမပြောနဲ့၊ အတူတူနားက အချိန်တွေအတွက် ပိုတိုးပြီး ပျော်လို့ရတယ်၊ ပြီးပေးပါလို့သမီးကို မေးစရာရှိတယ်”

“အေး ငါနဲ့ခွာညှိ လမ်းမှာ အဲဒါမေးဖို့ တိုင်ပင်လာတာ”

“ဘာလဲ၊ သမီးကို မေးစရာရှိတယ်ဆိုရင် ငါ့ရှေ့မှာပဲမေး” စလင်းဘက်အိတ်လွယ်လေးလျက်က ဒေါ်စကားစိမ်း ပြန်ပိုင်လိုက်သည်။ မြဲခွာညှိနှင့်နှင်းဆီနီက ဂမုန်းကို အလယ်မှာထား၍ ဆမ်းအကဲခတ်နေကြ၏။

“မေမေတို့တွေ့ခဲ့အိမ်ကို လာတုန်းက သမီးနဲ့ပါလာတဲ့ ဘာင်လေးက ဘယ်လိုပတ်သက်မှုရှိလဲ”

“ရှင် ဟို အဲဒါ”

“မကြောက်နဲ့၊ မဝံ့မရဲမဖြစ်နဲ့ သမီး မေမေတို့ကို သူငယ်ငယ်လို သဘောထားပြီး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းမဲပြော”

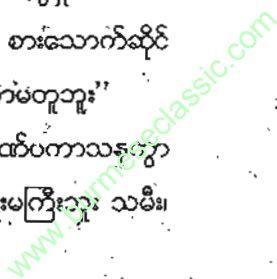
“ဟုတ်ကဲ့ ဟိုဂမုန်းကို အရမ်းနားလည်ပြီး ဂရုစိုက်ခဲ့တဲ့သူ ခုတော့ ချစ်သူတွေ ဖြစ်နေကြပါပြီ”

အမေသုံးယောက် အကြည့်ချင်း ဆုံသွားသည်။

“ဘယ်သူသားလဲ၊ ဘယ်လိုအရည်အချင်းတွေရှိလဲ သမီး”

“သူက သွဲ့ရပြီပါပြီ၊ ဂမုန်း သီချင်းဆိုတဲ့ စားသောက်ဆိုင် ခိုင်ရဲ့သားပါ၊ သူ့အဖေက ဂမုန်းတို့ကို သဘောမတူဘူး”

“သဘောမတူဘူးဆိုတာက အရင်က ဂုဏ်ပကာသနဲ့တူချက်တွေကြောင့်ပါ၊ အဲဒီကိစ္စ ခုချိန်မှာ အရေးမကြီးဘူး သမီး၊

အရေးကြီးတာက သူ ကိုယ့်တို ဘယ်လောက်ထိချစ်မြတ်နိုးနိုင်သလဲ ဆိုတာပဲ”

“ဟုတ်တယ် သမီး၊ သမီးကို မေမေတို့လို အမှားအယွင်း မျိုး ထပ်အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး။ သမီး ကျင်လည်ခဲ့ရတဲ့ဘဝအတွေ့အကြုံ ကြောင့် ရင့်ကျက်နေပါပြီလို့လည်း မပြောနဲ့၊ အမှားတစ်ခုကို ကျူး လွန်တယ်ဆိုတာ အသက်အရွယ်နဲ့မဆိုင်ဘူး၊ အသိတရားနဲ့ဆိုင် တယ်၊ ရင့်ကျက်မှုရှိတာကလည်း အသက်အရွယ်ကြီးရင့်တာနဲ့ မဆိုင် ဘူး၊ အသက်ကြီးတိုင်း အမှားမလုပ်ကြတာမှ မဟုတ်တာ၊ ငယ်ရွယ် တဲ့သူတိုင်း မှားတတ်တယ်လို့လည်း မဆိုလိုဘူးနော်”

“မေမေတို့ ပြောချင်တာက လက်မထပ်ခင်အချိန်မှာ ကိုယ် ကျင့်တရားနဲ့ အပျိုစင်တစ်ယောက်ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိန်းသိမ်းနိုင် သလား ဆိုတာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ သူက စည်းစောင့်တတ်တဲ့ယောက်ျားတစ် ယောက်ပါ၊ ခုချိန်ထိ ဂမုန်းကို အခွင့်အရေးမယူခဲ့ပါဘူး၊ လွတ်လပ် တဲ့နေရာမှာ တွေ့ခဲ့ကြတဲ့အချိန်တွေလည်း ရှိပါတယ်၊ ပြီးတော့ သူ့ အဖေလို ဂမုန်းကို အထင်သေးမနေပါဘူး”

ဒီတစ်ခါ အကြည့်ဆုံပြီးချိန်မှာ အမေတွေ သက်ပြင်းချလိုက် ကြသည်။

“ချီးကျူးပါတယ် သမီးရယ်၊ ဟိုသူငယ်ကိုလည်း မေမေတို့ စားပါတယ်၊ သမီးကို သမီးမှန်းသိတဲ့အချိန်ကစပြီး အဲဒီကောင် နဲ့ပတ်သက်မှုကို မေမေတို့ ဦးစိုင်းခဲ့ကြတယ်၊ ကိုယ်တွေက အမှား ခဲ့မိကြတဲ့သူတွေဆိုတော့ စိတ်ပူခဲ့ကြတာပေါ့”

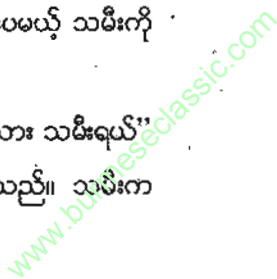
“မေတ္တာစစ် မေတ္တာမှန်ရင်တော့ သမီးတို့ ပေါင်းသင်းကြ ပါ၊ သမီးသာ အဲဒီကောင်လေးကို တကယ်ချစ်တယ်ဆိုရင် သူ့ နဲ့ဆိုတဲ့လူကို ဒူးထောက်တောင်းပန်ပြီး မေမေတို့လက်ထပ်ပေး ပါ သမီး”

“သမီးရဲ့ကိစ္စကြီးငယ်မှန်သမျှ ဘာအပြစ်မှမရှိအောင် မေမေ ထာဝန်ယူမယ်၊ သမီး အားမငယ်စေရဘူး”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ မေမေတို့ရယ်၊ ဒီလိုနွေးထွေးနားလည် ခဲ့ မိသားစုလေးကို ရလိမ့်မယ်လို့ ဂမုန်း မမျှော်လင့်ခဲ့ဖူးပါဘူး၊ အဖေရောဆိုရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲနော်”

“သမီး”
ခပ်ဆတ်ဆတ်အသံနှင့် ဟန့်တားလိုက်မိပေမယ့် သမီးကို ကျင်စေချင်ပါ။

“ဒီအမေတွေရဲ့မေတ္တာနဲ့ မလုံလောက်ဘူးလား သမီးရယ်”
လေသံပျော့လေးနှင့် သမီးကို နှစ်သိမ့်မိသည်။ သမီးက

ခေါင်းလေးငုံကာ မျက်ရည်ဝနေသည်။

“အရာရာပြည့်စုံတော့ ပိုမကောင်းဘူးလား မေမေရယ် ချစ်သူနဲ့အတူတူ မနေရရင်နေပါစေ၊ မိသားစု စုံစုံညီညီနဲ့တော့ ကြည့်သွားချင်သေးတယ် မေမေ၊ ဂမုန်းဘဝက အမိအဖနှစ်ဦးစလုံး ရဲ့ မေတ္တာငတ်ခဲ့ရတာပါ။ ဇွတ်အတင်းအဓမ္မ မတောင်းခဲ့ပေမယ့် လိုတော့လိုချင်ပါတယ်”

သမီးမျက်ရည်တွေကိုမြင်တော့ ဒေါ်စကားစိမ်းရင်ထဲ မနပ်မဆံ့ စံစားလိုက်ရသည်။ မြဲခွာညိုနှင့်နှင်းဆီနီကလည်း လိုက်လျော့သင့်သည်ဟူသောသဘောဖြင့် ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံကြသည်။

“သမီးမျက်ရည်တွေကို မေမေ မမြင်ရက်ပါဘူးကွယ်၊ မေမေ ကြိုးစားမယ် သမီး၊ သမီးအတွက် အသက်ကိုတောင် ပေးဝံ့သေးတာ ဝေဒနာတွေကို မေတ္တာရေခဲနဲ့ ဆေးကြောနိုင်မှာပါ။ မေမေ့မှာ ဘားထိ ရာတွေပဲ ရှိခဲ့ရုံနဲ့ သမီးမျက်ရည်တွေလောက် မနာကျင်လောက်ပါဘူး။ သမီးဆန္ဒတွေ သိပ်မကြာခင်မှာ ပြည့်ဝစေရပါမယ်၊ ကဲ ခွာညိုနှင့်ဆီ နှင်းဆီ နှင်းတို့နှစ်ယောက် သမီးကို ဂရုစိုက်ထားလိုက်နော်၊ ငါ သွားလိုက်ဦးမယ်”

သမီးအပြုံးကိုမြင်မှ ဒေါ်စကားစိမ်း ကားလေးကို ကိုယ်တိုင် မောင်း၍ ထွက်လာခဲ့သည်။ သူမကားလေး ခပ်လှမ်းလှမ်းကိုရောက်

တော့ ကားတစ်စီး ခြံဝင်းထဲကို မောင်းဝင်သွားတာ သူမ မသိလိုက်။ အရာရာ သမီးမျက်နှာလေးကသာ စိုးမိုးနေလျက် စိုးသက်နှောင် ပြောတဲ့စကားတွေကိုလည်း ကြားယောင်နေသည်။

သမီးက ရှင့်ကို လိုအပ်တယ်တဲ့။ ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

အခန်း (၃၃)

“ဟိတ်ကောင်တွေ အထဲရောက်ပြီ၊ ထကြတော့၊ ခြံစောင့်ကို အရင်သွားသိပ်”

ဦးစစ်အောင်ရဲ့အမိန့်ပေးစေခိုင်းမှုကြောင့် ကားထိုင်ခုံတွေကြားမှာ ငွေလွှဲပြီးလိုက်လာကြတဲ့ တပည့်လေးယောက် ဖျာပျာသလဲခေါင်းထောင်သွားကာ သွက်သွက်လက်လက် လှုပ်ရှားလိုက်ကြသည်။

တပည့်နှစ်ယောက်ကိုခေါ်၍ ဦးသိုက်စိုးနှင့်ဦးစစ်အောင်က အိမ်တံခါးတွေကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းစောင့်တွန်းကန်ဖွင့်၍ ဝင်ခဲ့ကြသည်။

လက်ထဲမှာ ခြောက်လက်မအရှည်ရှိတဲ့ ဓားသွားတွေက တလက်လက်။

စိတ်ပျော်စင်

“ဟင် ရှင် ရှင်တို့”

“ဘာလုပ်ကြတာလဲ၊ သူများအိမ်ထဲကို ခိုင်းစိုင်းလှချည်လား”

မြနွာညိုနှင့်နှင်းဆီနီ အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားကြကာ သမီးလေးကို စိုးရိမ်တကြီး ဖက်တွယ်ထားလိုက်ကြသည်။ ခုမှ ဂမုန်းရိုင်းသွေးပျက်ချောက်ချားသွား၏။

“ဟင် ဦးသိုက်စိုး၊ ဦးစစ်အောင် ရှင်တို့ ဘာလုပ်ကြတာလဲ”

“မင်းနဲ့တွေ့ချင်လို့ပေါ့ ဂမုန်းရိုင်း”

“တွေ့ချင်တယ်ဆိုလည်း လူလို ခွင့်တောင်းပါလား၊ ရှင်တို့ ပုံစံက လူမိုက်တွေလို ခိုင်းစိုင်းလိုက်တာ”

“ငါတို့ ဘယ်တုန်းကမှ မယဉ်ကျေးတာ မင်းအသိဆုံးပါ”

“တောက် ဘာကိစ္စလဲ မြန်မြန်ပြော”

“အလျှူလာခံတာ၊ မင်းသဒ္ဓါသလောက်တော့ တင်းတိမ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ လိုချင်သလောက်ရမှ ဖြစ်မယ်”

ဦးသိုက်စိုးနှင့်ဦးစစ်အောင်က ဓားရောင်တဝင်းဝင်း ဟန်ရေးပြလျက် အမြင်ကတ်ချင်စရာ မျက်နှာကြီးတွေ နီမြန်းကာ စပ်ဖြူ။

ဂမုန်းက မေမေတို့ပွေ့ဖက်ထားတဲ့ကြားကနေ ပခုံးတွန့်ပြီး မခံချိမခံသာ ရယ်လိုက်မိသည်။

“တော်တော်တရားကျဖို့ကောင်းနေကြပါလား၊ ဦးသိုက်စိုးနဲ့ ဦးစစ်အောင်ရဲ့ ကျွန်မနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဒီလောက်မျိုးဆိုခဲ့တာတောင် မတင်းတိမ်ကြပါလား။ ကိုယ့်သားသမီး၊ ကိုယ့်နမင်းသားချင်းဆိုရင် ရှင်တို့ အဲလိုလုပ်ရက်ကြပါ့မလား”

“ကိုယ်ချင်းစာစိတ်မွှေးနေရင် ဘယ်လိုလုပ်စီးပွားဖြစ်မှာလဲ ကဲပါ၊ အဲဒါ မဆွေ့နွေးချင်ဘူး။ မင်းဘေးက အဲဒီနှစ်ယောက်က ဘာလဲ၊ ငါတို့က မင်းတစ်ယောက်တည်း တွေ့ရမယ်မှတ်လို့ ဝင်လာတာ”

“အဲဒါ ကျွန်မအမေတွေ”

“အဟော် မင်းက အမေများရဲ့သမီးပဲ၊ ဝှစ်တယ် ဂမုန်းမင်း အမေတွေကလည်း လန်းနေတုန်းပဲ၊ တို့အားလုံးအတွက် အဆင်ပြေတာပေါ့”

“ဦးသိုက်စိုး ရှင် မခိုက်ရှိုင်းနဲ့၊ ရာဂဘီလူး၊ အသက်ချင်းပတ်လိုက်မယ် သိလား၊ ငါ့အမေတွေကို ထိရဲထိကြည့်”

“သမီး ရှေ့မတိုးနဲ့၊ မေမေတို့ရှိတယ်၊ သမီး ဘာမှမဖြစ်စေရဘူး”

“မေမေတို့က အသက်ကြီးနေပြီ သူသေကိုယ်သေပဲ၊ သမီးသာ လွတ်အောင်ပြေး၊ ရဲစခန်းကို ဖုန်းရအောင်ဆက်”

“ဟား၊ ဟား၊ တော်တော်သတ္တိရှိနေကြပါလား။ ထွက်ပြေးရင် အပြင်ကနေ အဆင်သင့်ဆွဲစားမယ့် ကျုပ်တပည့်တွေရှိတယ်၊ မင်းကြည့်လိုက်လေ”

“အဲလို အကြောတင်းတင်းလေးတွေကို ရှေ့ပေးချင်တာ၊ ဘုန်းရိုင်း နှင် မလိမ္မာရင် ငါတို့အဆိုးမဆိုနဲ့နော်”

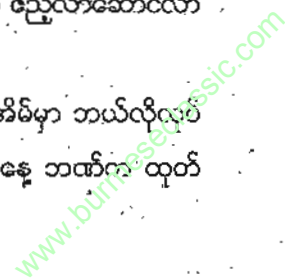
ဦးစစ်အောင်နှင့်ဦးသိုက်စိုး ဓားကို ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ပြီး အက်နာနားမှာ ရစ်ဝဲပြနေတော့ ဒေါ်မြဥဥနှင့် ဒေါ်နှင်းဆီနီ သမီးကို ဆီမှာစိုး၍ လက်တကာကာနှင့် အလားဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။

“ရှင်တို့ ငွေဘယ်လောက်လိုချင်တစ်လဲ၊ လူကို ထိစရာမလိုဘူးနော်”

“တစ်ယောက်တစ်ထောင်၊ သုံးယောက်ကြီးတောင်ဆိုတော့ ငါ့ထောင်ရရင်တော်ပါပြီ၊ ဟင်း ဟင်း မြန်မာငွေလိုချင်တာနော်၊ ဒေါ်လာဆိုရင် ရှုပ်လို့ ရွှေဆိုရင်လည်း ရောင်းရတာခက်တယ်၊ အဆင်ပြေမယ်ဆိုရင် မြန်မြန်လိုချင်တယ်”

“ဟုတ်တယ် အချိန်မရှိဘူး၊ တော်ကြာ ညှဉ်လာဆောင်လာဖို့ ဇယားရှုပ်နေဦးမယ်”

“အဲ့လောက်ငွေတွေ အများကြီးကို အိမ်မှာ ဘယ်လိုလုပ်စဉ်းထားမှာလဲ၊ စဉ်းစဉ်းစားစားပြော၊ နောက်နေ့ ဘဏ်က ထုတ်

ထားမယ်၊ ရှင်တို့လာယူ”

“ဟား မင်းပါးစပ်လေးက ပြောတတ်လိုက်တာ ဂမုန်းမိ
ငါတို့က နောက်နေ့မှ အဖမ်းခံဖို့လာရမှသာ။ ငါတို့အတွက်
အရေးကြီးနေတယ်၊ ဒီနေ့မရရင် မင်းအမေ ဒေါ်စကားစိမ်းကို
လာရွေးပါလို့ စာရေးထားခဲ့ပြီး မင်းတို့ကို ခေါ်သွားရမှာပဲ”

“ဘာ ရှင်တို့မယုတ်မာနဲ့နော်”

ဂမုန်းတို့ ကျဉ်းထဲကျပ်ထဲရောက်နေပြီး ဘာလုပ်ရမှန်း
ဖြစ်နေကြသည်။ ခုခံတိုက်ခိုက်လျှင်လည်း ယောက်ျားအားနှင့်
အား ဘယ်လိုမှမမျှ။ ပြီးတော့ သူတို့လက်ထဲမှာ မားတွေနှင့်

“ဟို ကျွန်မတို့တောင်းပန်ပါတယ်၊ ဒီအိမ်မှာရှိတဲ့ ပစ္စည်း
တွေတွေကြိုက်သလောက်ယူသွားပါ။ ကျွန်မတို့ လက်ဝတ်လက်
တွေလည်း ယူသွားပါရှင်၊ ကျွန်မတို့ကို ဘယ်မှ ခေါ်မသွားကြ

“ပစ္စည်းတွေယူရင် လူသိမယ်၊ ငွေကလည်း ကျွန်ုပ်တို့
သလောက်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒေါ်စကားစိမ်းက သူ့သမီးလေးကို
မယ်ဆိုရင် အလိုက်သိမယ်ထင်ပါတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ ဝါလာ
ဂမုန်းရိုင်း အဖော်ရတာပေါ့၊ မလိုက်ချင်လည်း ကိစ္စမရှိဘူးနော်
တစ်ဖက်နိုင်မှာ ရောင်းစားလိုက်ရင် သိန်းသုံးထောင်မက ရ

“မ မလုပ်ပါနဲ့ ကျွန်မတို့သမီးလေးကို ဘာမှမလုပ်ပါနဲ့”

ကျ ကျွန်မတို့အိမ်တွေကို ဖုန်းဆက်ပြီး ငွေလှမ်းတောင်းပေးပါမယ်”

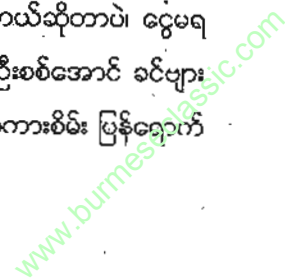
“ဟား ခင်ဗျားတို့က ပညာတတ်တွေဆိုတော့ ဘယ်လို
ထွက်ပေါက်ရှာရမလဲ၊ ဉာဏ်ကောင်းကြသားပဲ၊ ကျုပ်တို့ကလည်း
နုလုပ်နိုးတုံးလူအတွေ့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်တို့ စီစဉ်နေတာကို ဈေး
ဆောင်နဲ့ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်လုပ်ရင် သွေးထွက်သံယိုဖြစ်သွားမယ်နော်”

ခြိမ်းခြောက်မှုကို သွေးမလန့်ပေမယ့် သမီးလေးအတွက်
အိမ်ခြံစည်းတို့ ဆုံးဖြတ်ရခက်နေသည်။

သမီးလေး တစ်စုံတစ်ရာမဖြစ်အောင် သူမတို့ အသက်နဲ့လဲ
ပြီး ကာကွယ်ပေးရမည်။ စကားစိမ်းလည်း ဒီလိုဆန္ဒမျိုးပဲ ရှိမှာပါ။
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်။

“ရှင်တို့သမီးလေးကို ဘာမှမလုပ်ဘူးဆိုရင် ကျွန်မတို့ အသာ
ဘကြည် လိုက်ခဲ့မယ်၊ တစ်ခုခုဖြစ်ပြီဆိုရင်တော့ အသက်နဲ့လဲရမှာပဲ”

“စိတ်ချပါ၊ ကျုပ်တို့အတွက် ခုချိန်မှာ လူက ငွေလောက်
အရေးမကြီးပါဘူး၊ ဒီတော့ ခင်ဗျားတို့ သိထားရမှာက ဒီကိစ္စကို
ကျုပ်တို့လည်း အသက်နဲ့ရင်းပြီး စွန့်စားလိုက်တယ်ဆိုတာပဲ၊ ငွေမရ
ဆိုတော့ ငရဲလည်း မကြောက်တော့ဘူး၊ ကဲ ဦးစစ်အောင် ခင်ဗျား
အထည့်တစ်ယောက်ကို စာရေးခိုင်းလိုက်၊ ဒေါ်စကားစိမ်း ပြန်ရောက်
တာနဲ့ တန်းခနဲ တွေ့နိုင်မယ့်နေရာမှာထားခဲ့”

“အိုကေ ဟိတ်ကောင်တွေ တစ်ယောက်က စာရေး၊ တစ်ယောက်က အပြင်ကကောင်တွေ လှမ်းခိုးလိုက်၊ လုံခြုံစိတ်ချမှတ်လားလို့”

လူယုတ်မာတွေရဲ့ အကွက်ကျကျစိစဉ်မှုနှင့်အတူ သူမတစ်တွေ ကားတစ်စင်းထဲမှာ ပါသွားကြသည်။

အုတ်တံတိုင်းအမြင့်ကြီးတွေ ကာရံထားသော ခြံဝင်းထဲ မို့ ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း ဘယ်သူမှ သတိမထားမိလိုက်။

ခြံစောင့်ကြီးကတော့ သူ့ရဲ့လုံခြုံရေး အစောင့်တဲလေးထဲ ပါးစပ်မှာ အဝတ်စည်းခံထားရလျက် ခြေထောက်တွေလက်တွေ့ကြိုးတုပ်ခံထားရကာ ဒီအတိုင်း။

အခန်း (၃၄)

“ဟင် ဦးသာခင် ခြံတံခါးလည်း မပိတ်ပါလား၊ ဘယ်ရောက်ဆဲမသိဘူး?”

တီးတိုးအပြစ်တင်လျက် ပွင့်နေတဲ့ခြံတံခါးကနေ ပေါ်တီကို အက်ထိ ကားမောင်းဝင်လာခဲ့သည်။ သူမ ကားသံကြားတော့ ထုတ်လှမ်းခြံထောင့်မှာ လှောင်အိမ်နှင့်ထားသော ခွေးတွေ ကြောင်တို့ တုတ်တုတ် တညောင်ညောင် အသံပေးနေကြသည်။

“အဲတော် ခွေးတွေကြောင်တွေကိုထုတ်ပြီး အစားအစာ မကျွေးနှင့်ကြဘူးထင်တယ်၊ ဒီမိန်းမတွေ ဘာလုပ်နေကြလို့?”

သူမ မရှိလျှင် သမီးက ကျွေးတတ်ပေမယ့် သမီးကို အ
မတင်မိ။ မြွေခွာညိုနှင့်နှင်းဆီနီကိုသာ ရန်လုပ်ဖို့ အားခဲရင်း အ
ဝင်လာခဲ့သည်။

“ဟောတော် တိတ်ဆိတ်လို့ပါလား။ ချက်လို့ပြုတ်လို့
ကြသေးဘူးထင်တယ်။ ပြီးလို့များ ရေချိုးနေကြတာလား။”

ခွဲဟစ်တံနှင့် မီးဖိုခန်းထဲ ဝင်ကြည့်လည်းမတွေ့။ အထဲ
ပြီး အပေါ်ထပ် အောက်ထပ် ရေချိုးခန်းတွေ၊ အိပ်ခန်းတွေထဲ
တော့လည်းမရှိ။

“ဟင် နောက်ပြောင်နေတာတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဘာ
ဖြစ်နေကြလဲ”

ခုမှ ခြံစောင့်ကြီးကိုမမြင်ဘဲ ခြံတံခါးကြီး ပွင့်နေတာ
သတိရကာ သူမ တုန်လှုပ်ထိတ်လန့် ပျာယာခတ်လာသည်။

“သမီးလေး၊ ခွာညို၊ နှင်းဆီ”

အသံစာစာလေးနှင့်အော်ရင်း တစ်အိမ်လုံးပတ်ပတ်
ရှာကြည့်ရင်း ညှော်ခန်းထဲပြန်ရောက်လာတော့ မောပန်းခွေခွေ
မျက်ရည်တွေပါ ကျလာသည်။

“ဟင်”

ဖုန်းစင်လေးပေါ်က စာရွက်ခေါက်လေးကို မြင်ကာ

လိုက်သည်။

ဒေါ်စကားစိမ်း

အဖော်တစ်ယောက် ပါလာရင် အသက်တစ်ချောင်းနှုတ်ယူ
မယ်။ သုံးယောက်ပါလာရင်တော့ ကျုပ်တို့ခေါ်သွားတဲ့
သုံးယောက်လုံးရဲ့အသက်ကို အာမမခံဘူး။

သိန်းသုံးထောင် တစ်ပါတည်း ယူလာခဲ့ပါ။

ငွေအပြည့်ပါမလာရင် ခင်ဗျားသမီးက သိန်းသုံးထောင်မက
တန်တယ်ဆိုတာ မမေ့ပါနဲ့။

မနက်ဖြန်နေ့ဝင်တဲ့အချိန်ထိ စောင့်မယ်။

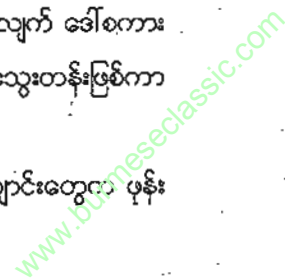
အချိန်လွန်သွားရင်တော့ ကံတရားအတိုင်းပေါ့။

နေရာက -----။

“အံ့မယ်လေး ဘုရား ဘုရား၊ သမီးရော၊ ခွာညိုတို့ရော
အသွေခံရတာပါလား။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ ကယ်ကြပါဦး၊ ကယ်
ဦး သမီးလေး မေ့သမီးလေး”

အရှူးတစ်ယောက်လို အော်ဟစ်မြည်တမ်းလျက် ဒေါ်စကား
မျက်ရည်တွေ ဖြိုင်ဖြိုင်ကျလာသည်။ သွေးရှူးသွေးတန်းဖြစ်ကာ
အိမ်ထဲထဲ ပြီး ဘာလုပ်ရမှန်းလည်း မသိ။

တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်နေသော လက်ချောင်းတွေက ဖုန်း

ခလုတ်တွေကို ကယောင်ကတမ်းနှိပ်မိလျက် ဘယ်သူ့ဖုန်းနံပါတ်လဲဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် ဖေဖေဝါ။

“ဟယ်လို စိမ်း စိမ်းလား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ငိုနေတာလား ငိုနေတာလား စိမ်း”

စိုးသက်နောင်အသံကိုကြားတော့ ပိုပြီးငိုချင်လာကာ ကိုရိုက်လိုက်မိသည်။

“ကို ကိုကိုသမီးလေး သမီးလေး”

“စိမ်း ဘာလဲ၊ ရှင်းအောင်ပြော၊ သမီး ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ပြန်ပေးဆွဲခံရတယ် အဟင့်”

“ဘာ ဟာ မဖြစ်နိုင်တာ၊ နေ့ခင်းကြောင်တောင် မြို့လှကောင်ကြီးမှာ”

“ဟုတ်တယ်၊ စိမ်း အခု အပြင်က၊ ပြန်လာမှ သိရတာ”

“ကိုကိုကို လာစေချင်လား စိမ်း ကိုကို အခုလာခဲ့ရမလား”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့”

သမီးအတွက်ပူပန်မှုကြောင့် စိမ်းမှာ မာနတွေလည်း နာကြည်းမှုတွေလည်း မရှိတော့ပါ။

စိုးသက်နောင်ရောက်လာတော့ အားကိုးတကြီး ဖက်တော့၍ ရိုက်ငိုမိသည်။

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ကိုကို၊ သမီးလေးကို ဘယ်လိုကယ်လဲ”

“ငိုတာရပ်ပြီး စိတ်အေးအေးထားပါ၊ စိမ်းရယ်၊ သူတို့က နှာလိုတဲ့သူတွေ၊ ဒီက ငွေသွားမပို့မချင်း သမီးလေးကို သူတို့ ဘာမှ ဆုပ်မှာမဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ့်တို့ ရဲစခန်းကိုသွားပြီး အကျိုးအကြောင်း ပြော အမှုဖွင့်ရမယ်”

“အို ဖြစ်ပါ့မလား၊ သူတို့က အဖော်တစ်ယောက်တောင် မပါလာရဘူးတဲ့၊ ခေါ်လာရင် သုံးယောက်လုံး သတ်ပစ်မှာတဲ့၊ ဒီမှာ စရေးထားခဲ့တယ်”

“ဟင် ဘယ်သူတွေ ပါသွားသေးတာလဲ”

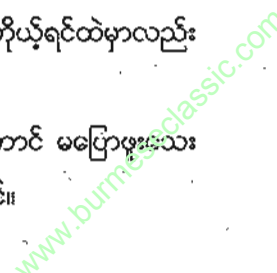
“ခွာညိုနဲ့ နှင်းဆီ”

“ဟာ ဒါဆို လင်းမောင်တို့ရော အသိပေးပြီးပြီလား”

“ဟင့်အင်း၊ စိမ်း သတိမရဘူး”

ကိုယ့်ကို အားကိုးတကြီး ခေါ်လိုက်တာပါလားဟု စိုးသက်နောင် ပီတိဖြစ်ချိန်မရပါ။ သမီးလေးအတွက် ကိုယ့်ရင်ထဲမှာလည်း ချစ်မိတောက်လောင်နေသည်။

တစ်ခါမှမဖြစ်ဖူး၊ မတွေ့ဖူး၊ စကားတောင် မပြောဖူးသေးတာ သမီးလေးကို ဘယ်လိုမှ အဆုံးရှုံးမခံနိုင်။

“ဟော ခြံရေမှာ ကားသံကြားတယ်၊ ကိုလင်းမောင် ရောက်လာပြီလား မသိဘူး”

“အာ မဟုတ်လောက်ပါဘူး၊ ကိုကိုမှ ဖုန်းမဆက်ရသေးတာ”

ဟန်းဆက်လေးကို ကိုင်ထားရင်း ခြံစောင့်ဦးသာခင်ကို တစ်ဖက်တစ်ချက် တွဲခေါ်လာတဲ့လူငယ်နှစ်ယောက်ကို စကားစိမ်းနှင့် ဖိသက်နှောင် အံ့ဩတကြီး ကြည့်နေမိကြသည်။

“ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ”

“မသိဘူး ခင်ဗျ၊ ဒီအိမ်ထဲကိုဝင်ဖို့ ခြံစောင့်ကို ခွင့်တောင်းချင်တာနဲ့ အစောင့်တဲလေးထဲ ဝင်ကြည့်လိုက်တာ၊ သူ့ကို ပါးစပ်မှာ အဝတ်နဲ့စည်း၊ ခြေထောက်တွေ၊ လက်တွေလည်း ကြိုးတုပ်ခံထားရလို့ ဖြည့်ပြီးခေါ်လာတာပါ”

“ဪ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ၊ သမီးကို စိတ်ပူနေတာနဲ့ ဦးသာခင်ကို လိုက်မရှာမိဘူး၊ ဒါနဲ့ မင်း မင်းက သမီးနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ အန်တီနဲ့ နှစ်ခါဆုံဖူးကြပါတယ်၊ ကျွန်တော် ဂမုန်းရဲ့ချစ်သူပါ။ ဟို ကျွန်တော် သူနဲ့တွေ့ချင်လို့ နိုင်ငံခြားက အခုပဲ ပြန်ရောက်ပါတယ်၊ ဒီသူငယ်ချင်းက လေယာဉ်ကွင်းမှာ လာကြိုရင်းနဲ့ ပါလာတာပါ”

ဦးစိုးသက်နောင်မျက်နှာကိုမော့ကြည့်ပြီး ဒေါ်စကားစိမ်းဘာကားက စပြောရမှန်းမသိချေ။

“ကဲ မင်းတို့ထိုင်ကြဦးကွာ၊ အန်ကယ်တို့လည်း သမီးနဲ့ဆက်သက်ပြီး ပြဿနာတက်နေကြတယ်”

“ဗျာ ဘာ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

စိုးသက်နောင်က စာရွက်လေးထုတ်ပြပြီး ဦးသာခင်ကို ပြောနေသည်။ စာဖတ်ပြီးတာနှင့် ဒီသ မျက်ခုံးနှစ်ခု တွန့်ကွေးစုကျုံ့တက်ခေါက်သည်။

“ဒါ ဘယ်သူ့လက်ချက်ဖြစ်နိုင်မလဲ ဖုန်းမြတ်”

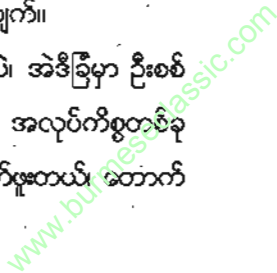
“မင်းဒယ်ဒီနဲ့ ဦးစစ်အောင်တော့ ခုတလော အချေအတင်အခါကဖြစ်တယ်ကွ၊ ဘာပြဿနာလဲတော့ မသိဘူး”

“ဘာ”

သဘောပေါက်သွားသလိုဖြစ်ကာ စာထဲကလိပ်စာကို ဒီသချောတစ်ခေါက် ပြန်ဖတ်လိုက်သည်။

မှော်ဘီမြို့ စိန်ဩယ်လမ်းက ဂိုထောင်ပျက်။

“ဟာ ဒါ ဦးစစ်အောင် ဝယ်ထားတဲ့ဒြပ်၊ အဲဒီဒြ်မှာ ဦးစစ်အောင် မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ပွေးနေတုန်း ဒယ်ဒီ အလုပ်ကိစ္စတစ်ခု ပြုလုပ်ဖို့ ခေါ်ခိုင်းတုန်းက ငါ တစ်ခေါက်ရောက်ဖူးတယ်၊ တောက်

ဒါ ဒါ ပူးပေါင်းလုပ်ကြံမှုကွ”

“မင်းဒယ်ဒီ ပါချင်မှလည်း ပါမှာပါ။ ဘယ်လိုလုပ်သင့်သလဲဆိုတာပဲ စဉ်းစားပါ။ ဒီအန်တီတို့လည်း တိုင်ပင်”

“ဟုတ်တယ်၊ အန်တီတို့ ဘယ်လိုလုပ်ဖို့ စိတ်ကူးထားလဲ ကျွန်တော်ကတော့ ဒီနေရာကို သိတယ်။ ဒီကိစ္စကို ကိုယ့်နည်းကိုယ်ဟန်နဲ့ ပွဲကြမ်းမှဖြစ်မယ်”

“သမီးလေး ထိခိုက်နစ်နာရမှာမျိုးတော့ မဖြစ်စေချင်ဘူးကွယ်။ စိတ်ပူတယ်ဆိုပေမယ့် သွေးအေးအေးနဲ့မလုပ်လို့လည်း မဖြစ်ဘူး။ ဒီဘက်က စီစဉ်တာကိုသိရင် အသက်အန္တရာယ်ဖြစ်ဖြစ်၊ သမီးလေးကိုခေါ်ပြီး တခြားတစ်နေရာထွက်သွားတာမျိုးဖြစ်ဖြစ် လုပ်သွားမှာစိုးတယ်”

“ဟုတ်တယ် ဒီသ၊ စိတ်ထင်သလို တစ်ဖွတ်ထိုးလုပ်လို့တော့ မဖြစ်ဘူး။ ဒီလူကြီးက ယုတ်မာကောက်ကျစ်တယ်”

လက်သီးကို တင်းနေအောင်ဆုပ်ပြီး ဒီသ အသားထူတဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။ ဂမုန်းကို စိတ်ပူသလို ဒယ်ဒီကိုလည်း ဒေါသဖြစ်နေ၏။

“ဒီလိုလုပ် အန်တီ၊ သိန်းသုံးထောင်ကို အန်တီ အပြန်အရှာပြီး ဒီညသွားလိုက်၊ အန်ကယ်ကို ရဲစခန်းကို အကြောင်းကြားခိုင်း”

ပြီး နောက်ကနေ အေးအေးဆေးဆေး ကင်းပုန်းခဲ့လိုက်ခိုင်း။ ကျွန်တော်က ခြံရှေ့ကမဝင်ဘဲ ခြံနောက်ကနေ ဆိုင်ကယ်နဲ့ဝင်မယ်။ သူတို့ထွက်ပေါက်ကို ပိတ်လိုက်ရင် ဘာမှလုပ်လို့မရတော့ပါဘူး။ နည်းနည်းတော့ စွန့်စားရမှာပဲ။ သူတို့က ကောက်ကျစ်ပြီးဉာဏ်များတဲ့ လူတွေဆိုတော့ ငွေရလည်း တစ်ခုခုကြဉ်းမှာ သေချာတယ်”

“အင်း ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ်။ ရဲစခန်းနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး လုပ်မှဖြစ်မယ်ဆိုတာ အန်တီ သဘောပေါက်ပါတယ်။ အန်တီတို့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကိုခေါ်ပြီး မင်းစီစဉ်သလိုဖြစ်အောင် လုပ်ပါမယ်။ အဝိက၊က သမီးလေး ဘာမှမဖြစ်ဖို့ပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ သိပ်လည်းစိတ်မပူပါနဲ့ ကျွန်တော် အခု အိမ်ထာ ပြန်လိုက်ဦးမယ်။ ပြီးရင် အန်တီတို့နဲ့ ရဲစခန်းနဲ့ တိုင်ပင်ရအောင် ကျွန်တော်ပြန်လာခဲ့ပါ့မယ်။ ကျွန်တော်လည်း ဂမုန်းကို စိတ်မချလို့ ဒီညပဲ ရင်ဆိုင်လိုက်ချင်တာ”

ဒီသ ပြန်သွားတော့ ဒေါ်စကားစိမ်း အားတက်မိသည်။ ဒီကောင်လေးက သမီးအတွက် စွန့်စားပုံတို့သူရဲကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်နေ၏။ ဘာအန္တရာယ်မှမဖြစ်ဘဲ ဆုံစည်းကြပါစေ။

www.burmeseclassic.com

ကို ချစ်မိလို့ မင်းရှူးသွားပြီ၊ ဖအေကို ဘယ်လိုစကားပြောရမယ်ဆိုတာ မင်းမေ့သွားပြီလား”

ဦးခိုးမြိုင်အပြောတော့ ဒီသ ဟက်ခနဲ ရယ်ချသည်။ အနားမှာ ထိုင်နေတဲ့ မာမိက ဘာမှနားမလည်သလို သားကိုတစ်လှည့်၊ ယောက်ျားကိုတစ်လှည့် မော့ကြည့်နေ၏။

“ဒယ်ဒီရဲ့သား ကျွန်တော်က ဂမုန်းကို မရရင် အသက်တယ် လိုဆက်ရှင်ရမလဲဆိုတာတောင် မေ့သွားနိုင်တယ် ဒယ်ဒီ၊ ဂမုန်းမှာ အခု ဘာလိုအပ်သေးလဲ၊ အထူးကုဆရာဝန်ကြီး၊ တက္ကသိုလ်က ကထိကကြီးတွေရဲ့သမီး ဖြစ်နေပြီ၊ မိသားစုအသိုက်အဝန်း ကောင်းတယ်၊ တိမ်ယံမိုးမြင့်ရဲ့ချွေးမ မဖြစ်ထိုက်သေးဘူးလား”

“မင်းက အဲဒီမျှော်လင့်ချက်နဲ့ နိုင်ငံခြားကနေ မြန်မာပြည် ပြန်လာတာလား၊ အမည်းစက်စွန်းပြီးသား မိန်းကလေးက ဘယ်တော့မှ အဖြူပြန်ဖြစ်မလာဘူး”

“သူ့ပင်ကိုစိတ်နဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားပျက်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး ဒယ်ဒီ၊ ပတ်ဝန်းကျင်က အရောင်ဆိုးလိုက်တာပါ၊ အဲဒီပတ်ဝန်းကျင်ထဲမှာ ဒယ်ဒီလည်း ပါတယ်မဟုတ်လား၊ ကိုယ့်သားသမီး ကိုယ့်မိသားစု တစ်မျက်နှာတည်းကြည့်တာ၊ အဲဒါ လူပီသတာမဟုတ်ဘူး ဒယ်ဒီ၊ ကိုယ်ချင်းစာစိတ်နဲ့ စီးပွားမရှာတာ၊ ကြီးပွားနေပေမယ့် မအောင်မြင်နေ

အခန်း (၃၅)

“ဂမုန်းရိုင်း ပြန်ပေးဆွဲခံရတယ်”

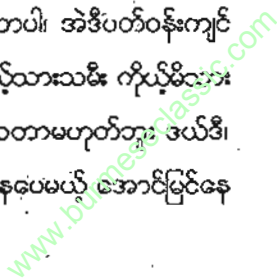
“ဘာ”

“မသိချင်ယောင်မဆောင်ပါနဲ့ ဒယ်ဒီ”

“မင်း ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ”

“ကျွန်တော် လျှောက်ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဦးစစ်အောင်ဆိုတာ ဒယ်ဒီရဲ့ စစ်တုရင်ခုံပေါ်က နယ်ရှုပ်လေးပဲ၊ ဒယ်ဒီမခိုင်းရင် လမ်းတောင်လျှောက်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် သူ ဒါတွေအားလုံးကို ဒယ်ဒီညွှန်ကြားချက်အတိုင်း နာခံပြီးလုပ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ အမှားတွေ၊ စားသောက်ဆိုင်က အဆိုတော်

တာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒါ ကျွန်းနေတာ၊ အနာဂတ်မှာရော၊ သံသရာ မှာရော ဒယ်ဒီ ဘယ်တော့မှ နာမည်ကောင်းကျန်မှာမဟုတ်ဘူး”

“အောင်မာ မိကျောင်းမင်းရေခင်းပြ၊ ဘုန်းကြီးစာချ လာ လုပ်နေတယ်။ မင်းကို မိဘတွေ ပြန်စော်ကားခဲ့အောင် စိုးမိုးနေတဲ့ မိန်းကလေးကို ငါက ချွေးမတော်သင့်သလား။ မင်းအသက်ရှင်နေ သရွေ့ ဒီအိပ်မက်ကို မမက်ရဘူး”

“ကျွန်တော် သေသွားရင်တောင် ဒီအိပ်မက်ကိုဖြစ်အောင် အကောင်အထည်ဖော်သွားမယ် ဒယ်ဒီ”

ပြောတာက ပြတ်သားသည်။ ဒီအိမ်ကြီးထဲက ထွက်သွားတဲ့ ခြေလှမ်းတွေက ရဲ့ဝံ့နေ၏။

ဦးမိုးမြင့် အရှင်ကြီးပြတ် ဆိုဖာခုံမှာ ပုံကျသွားကာ သက် ပြင်းမောတွေ မှုတ်ထုတ်မိသည်။ ဇနီးသည်က သူ့ရဲ့ကပ်လျက်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

“သားသမီးကို စွန့်လွှတ်မလား၊ ရှင့်ရဲ့အတ္တတွေကို စွန့်လွှတ် မလား ကိုဦးမြင့်၊ ရှင့်ရဲ့သမီး လေယာဉ်ပျံကောင်လေးနဲ့ ကြိုက်တော့ သူ့ရဲ့မိဘတွေက စားသောက်ဆိုင်ပိုင်ရှင်ရဲ့သမီးနဲ့ သဘောမတူဘူး လို့ ပြောတယ်။ အဲဒီအချိန်တုန်းက ရှင် ဘယ်လိုခံစားခဲ့ရလဲ၊ တချို့လူ တွေက ငွေကြေးချမ်းသာမှုနဲ့ ဂုဏ်ပကာသနကို မက်ကြတာမဟုတ်

ဘူး။ ရိုးသားမှုကို မက်တာ၊ ကိုယ်ကျင့်တရားကို အမွှမ်းတင် လေးစား ကြတာ”

“ဂမုန်းရိုင်းက ဘယ်လောက်ကောင်းတဲ့ မိန်းမမို့လဲ”

“ရှင်ကရော ဘယ်လောက်ကောင်းတဲ့ယောက်ျားမို့လဲ၊ ဂမုန်း ရိုင်းက မိဂုဏ်ဖရုဏ်နဲ့ ပြုပြင်ပြောင်းလဲလာတာမျိုးရှိဦးမယ်။ ရှင်က ဘယ်တော့မှ ဘုရားတကာ၊ ကျောင်းတကာဖြစ်လာမှာမဟုတ်ဘူး။ ငွေတစ်မျက်နှာပဲ ကြည့်တယ်။ မိသားစုမျက်နှာကို မငဲ့ဘူး။ အခု ဒီတိစ္ဆာက ဘယ်လောက်အောက်တန်းကျတဲ့ လုပ်ရပ်လဲ”

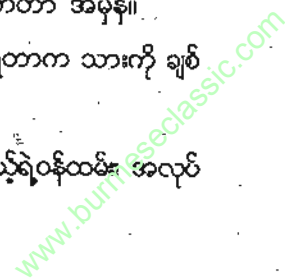
“ဟာ မင်းစိတ်ထင်တာတွေ ပြောမနေနဲ့၊ စစ်အောင် ဒီလို ခုပ်နေတာ ငါ ဘာမှမသိဘူး။ ငါ အဲလိုမျိုး ယုတ်မာကောက်ကျစ် ခဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူးကွ”

“အဲဒါဆို သားကို ဘာလို့ရှင်းမပြလိုက်တာလဲ၊ သား ရှင့်ကို ဘယ်လောက်အထင်သေးရွံရှာသွားလဲ သိလား”

“ဘာ”

ဦးမိုးမြင့် အဲလောက်ထိ မတွေးမိလိုက်တာ အမှန်။ အချေအတင်ဖြစ်ရတာ၊ စကားနိုင်လှရတာက သားကို ချစ် ဘာစိတ်ကြောင့်ပဲ။

ဂမုန်းရိုင်းကို မုန်းလို့မဟုတ်ပေမယ့် ကိုယ့်ရဲ့ဝန်ထမ်း အလုပ်

သမားဆိုတဲ့စိတ်က ဘယ်လိုမှလက်မခံနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။
ကာစတန်မာတွေ စိတ်ကျေနပ်အောင် ဂမုန်းရိုင်းအကြောင်း
ကို သူကိုယ်တိုင် အာသီသပြင်းပြနေသလို မြိန်ရေရက်ရေ ပြောခဲ့
သည် မဟုတ်လား။

ခုတော့ သားသမီးကို စွန့်လွှတ်မလား။ ရှင့်ရဲ့အတ္တကို
လွှတ်မလားတဲ့။ ဇနီးသည်ကတောင် ပြစ်တင်ပြုစုလာသည်။

သူ ဘာလုပ်ရမလဲ။

သားသမီးက အထင်သေးသော မလေးစားသော ဖခင်
ယောက်တော့ အဖြစ်မခံနိုင်။

“အခု သားက စစ်အောင်တို့ဆီ လိုက်သွားမှာသေချာတယ်
ဟိုက ရှင့်သားပါဆိုပြီး ညှာတာမှာတော့ မဟုတ်ဘူး။ တိရစ္ဆာန်
ဝင်နေတာ။ သား တစ်ခုခုဖြစ်လို့ကတော့ ရှင့်ကို ခွင့်မလွှတ်ဘူး
ငါလည်း ငါ့ကိုယ်ငါ ခွင့်မလွှတ်ဘူးလို့ ဇနီးသည်ကို ဖေ
ဖြစ်။ ကုတ်အင်္ကျီတစ်ထည် ထပ်ဝတ်ကာ ခြေလှမ်းတို့ကို အပြင်
ဖို့ ပြင်လိုက်သည်။

“ရော့ ကားသော့၊ သားကို ကျွန်မရှေ့ရောက်အောင်
ခေါ်လာနိုင်မှ ရှင့်ကို ဖခင်ပီသတဲ့လူတစ်ယောက်အဖြစ် ကျွန်မ
မှတ်မယ်”

စကားလုံးက သိမ်မွေ့ပေမယ့် ရင်ထဲအထိ စူးစိုက်ဝင်သွား

၏။

အဖေတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ လူပီသဖို့ အရေးကြီးသတဲ့လား
သားရယ်။

အဖေက အဖေဖြစ်ဖို့ ကြိုးစားနေတာပါ။

ရွံ့ရှာစက်ဆုပ်မိပေမယ့် လွတ်လမ်းမမြင်တော့ သူမတို့ ဘာမှတတ်နိုင်။ သူတို့လက်ကြမ်းကြီးတွေနှင့် အစားအသောက်တွေ လာခွံ့၊ ရေတွေ လာတိုက်ကြသော်လည်း ဘာမှမစားမသောက်ဘဲ တင်းခံနေခဲ့ကြ၏။

“ဆရာ ဒေါ်စကားစိမ်း ရောက်လာပြီ”

“ဘာ ညတွင်းချင်း ရောက်လာတာလား၊ ငွေရောပါရဲ့လား၊ သူတစ်ယောက်တည်းလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ သေချာဂရုစိုက်စောင့်ကြည့်ထားမိတယ်၊ သူတစ်ယောက်တည်းပါ၊ ငွေအိတ်လည်းပါပါတယ်”

“အိုကေ၊ သူ့ကို ဒီထဲလွှတ်လိုက်၊ မင်းတို့ အပြင်မှာ တာဝန်ကျောပစေ”

သူမတို့သုံးယောက် ခေါင်းထောင်သွားကာ ဝမ်းသာရမည့် အစား ဒေါ်စကားစိမ်းအတွက် စိတ်ပူသွားကြသည်။ ညကြီးမင်းကြီး နေရာထိရောက်အောင် တစ်ယောက်တည်း ကားမောင်းလာခဲ့ရလား။ သမီးဇောနှင့် ဘယ်လောက်ထိ စိတ်ပင်ပန်းနေမည်မသိ။

“ဟင် သူတို့ကို အဲဒီလို ကြိုးတွေနဲ့ တုပ်နှောင်ထားတာ မိန်းကလေးတွေရှင်၊ အသားတွေက နုနုဖပ်ဖပ်လေးတွေ၊ နှုတ်ကုန်မှာပေါ့”

အခန်း (၃၆)

နီကြင်ကြင်မီးလုံးလေးရဲ့အောက်မှာ ထိုင်ခုံသုံးလုံး တွေချင်းကပ်ရန် နှင်းဆီနီ၊ မြွေ့ညိုနှင့် ဂမုန်းရိုင်းတို့သုံးဦးလုံးကို နှင့်တုပ်နှောင်ထားသည်။

ခြေထောက်တွေလည်း လှုပ်လှိမရအောင် ထိုင်ခုံခြေထောက်တွေနှင့် ကပ်ချည်ထား၏။ ဆံနွယ်လေးတွေ ဖရိုဖရဲ ပျက်နှာလေး နွမ်းဖပ်နေသော်လည်း ငယ်ရွယ်နုပျိုသောအလှ၊ တူနေကြီးသူမတို့သုံးယောက်လုံးရဲ့ လှပမှုများကို ဦးဆိုက်စိုးနှင့်ဦးစစ်အောင် ရှေ့တည့်တည့်မှာထိုင်၍ ပွဲတော်တည်သလို တစ်ပုံစီအရသာခံနေကြသည်။

“စိတ်မပူပါနဲ့ ဒေါ်စကားစိမ်း၊ အဟန့်အတားဖြစ်ရုံလေး၊ လွတ်မြောက်မှုရှာသွားရင် ကျုပ်တို့ရည်ရွယ်ချက်တွေ မအောင်မြင်မှာစိုးလို့ပါ”

“ဟင်း ဟင်း စိတ်ပူလို့ နေ့ကူးမခံဘဲ လိုက်လာတဲ့ ခင်ဗျားရဲ့မေတ္တာကို လေးစားပါတယ်၊ ငွေရော ပြည့်ပြည့်တင်းတင်းပါရဲ့လား”

“ငွေမပါရင် ကျွန်မ ရောက်မလာဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့တွေ ဒီလိုကြီးမြင်ရတာ ကျွန်မ စိတ်မချမ်းသာဘူး၊ ကြီးတော့ ဖြည့်မလို့ပါ”

ရင်ထဲမှာ ဆို့နှင့်ကာ မမြင်ရက်လွန်းတာမို့ ဒေါ်စကားတောင်းဆိုမိခြင်းပင်။ ဒါကို ဦးစစ်အောင်နှင့်ဦးသိုက်စိုးက ခပ်သဲ့ရယ်ပြီး ဒေါ်စကားစိမ်းနား လျှောက်လာသည်။

“ဒီကိုရောက်လာပြီဆိုရင် ခင်ဗျား ဘာမှတောင်းဆိုတာတော့ဘူး ဒေါ်စကားစိမ်း၊ ခင်ဗျားလည်း သူတို့နဲ့အတူတူ ကျုပ်တို့အကျဉ်းသားဖြစ်သွားပြီ”

“ဘာ ရှင်တို့ မိုက်ရိုင်းယုတ်မာလှချည်လား၊ ရှင်တို့လိုနဲ့ တဲ့ငွေလည်း ပါလာပြီ၊ အကုန်ပြန်လွှတ်ပေးရမှာပေါ့”

“ဟား ဟား လူက တစ်ဆ၊ ငွေက တစ်ဆ၊ နှစ်ဆဆိုတာ ပိုမကောင်းဘူးလား၊ ခင်ဗျားတို့အမေသုံးယောက်ရဲ့ အသက်အရွယ်

ဦးပေမယ့် လန်းနေတုန်းဆိုတော့ ဂမန်းရိုင်းလောက် မြီးမြီးမြက် မြက်မရပေမယ့် အရင်းမရှုံးလောက်ပါဘူး၊ ဟုတ်တယ်မလား သိုက်စိုး”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ တစ်ဖက်နိုင်ငံမှာ ဒီလိုအရွယ်တွေ အသုံးမပြုဘဲနေရာတွေလည်း ရှိပါသေးတယ်၊ မရှိလည်း ကျုပ်တို့ကို တစ်ဖက်လုံး ခြေဆုပ်လက်နယ်ပြုစုဖို့ ခေါ်သွားရမှာပေါ့ဗျာ၊ ဒီမှာ ကျန်ရင် အန္တရာယ်ကြီးနေဦးမယ် ဟား ဟား”

တဟားဟားအော်ရယ်ရင်း ဒေါ်စကားစိမ်းမျက်နှာလေးအနံ့ထိသပ်ကိုင်တွယ်နေကြသည်။

ငွေထည့်ယူလာတဲ့ အတက်ချီကျော်(စ်)လေးကို ခပ်တင်းတင်း ချိတ်ရင်း မျက်နှာလေးကို ဘယ်ယိမ်းညှာတိမ်း ဒေါ်စကားစိမ်းညှာတိမ်းနေရသည်။

“စစ်အောင်၊ သိုက်စိုး လူယုတ်မာတွေ၊ ငါ့အမေကို မထိနဲ့၊ ငါ့အမေကို အထိရတာတွေ၊ နင်တို့ ယောက်ျားတွေ ဖြစ်ပြီး ထာဘီဝတ်ပေးဖို့ တောင်းတယ်၊ ငွေရရင် လူကို ဘာမှလုပ်စရာမလိုဘူး”

“အောင်မာ နင်က မလောက်လေး မလောက်စားနဲ့ လူပါးအော်နေတယ်”

“မလုပ်နဲ့၊ သမီးကို ရှင်တို့ ဘာမှလုပ်စရာ မလိုဘူး”

လက်ရွယ်လိုက်တဲ့ ဦးစစ်အောင်ရှေ့က ဒေါ်စကားစိမ်းဝင်ရပ်လိုက်သည်။ ဦးသိုက်စိုးက ဒေါ်စကားစိမ်းလက်ထဲက ငွေအိတ်ကို ဆွဲလှလိုက်၏။

“ဟိတ်ကောင်တွေ ကားအဆင်သင့်လုပ်ထား၊ ညတွင်းချင်း ဒီကထွက်မယ်၊ မင်းတို့ကို နယ်စပ်ရောက်ရင် ဝေစုပေးပြီး ပြန်လွှတ်မယ်၊ ငါတို့က တစ်ခါတည်း ဟိုဘက်ကို ကူးမယ်၊ အားလုံး ပိပိခိုခို သေသေသပ်သပ် မြန်မြန်လုပ်၊ သစ္စာဖောက်တဲ့ကောင် သေဒဏ်ပဲ”

လူဆိုးလူမိုက် ယုတ်မာတဲ့သူက သစ္စာဖောက်မှာတော့ ကြောက်သား။ ဦးသိုက်စိုးနှင့်ဦးစစ်အောင်က ငွေအိတ်ကိုပိုက်ပြီး ရေက လျှောက်သည်။ သူမတို့ကိုတော့ ခြေထောက်က ကြိုးတွေ ရှေ့ပေးပြီး ပါးစပ်မှာ အဝတ်တွေနှင့်စီးလျက် ကားနှိုတဲ့နေရာရောက်အောင် ခေါ်လာ၏။

နောက်က မားကိုယ်စီကိုင်ထားတဲ့ လူသုံးယောက် ကားလာတာမို့ သူမတို့ တုတ်တုတ်တောင် လှုပ်လို့မရ။

လက်နှင့်ကိုယ်လုံးကို ကြိုးတွေနှင့် သိုင်းချည်ခံထားရတာ ခုခံကာကွယ်လို့လည်းမဖြစ်၊ ရုန်းကန်ထွက်ပြေးလို့လည်း မရ။ အဖိုမိ ဘယ်သူမှရောက်မလာခဲ့လျှင် သူမတို့တဝက် မတွေ့ဝံ့စရာ။ အခုရာ အကွက်ချစ်စဉ်တတ်သော ဦးသိုက်စိုးတို့က စကားစိမ်းရောက်လာ

ပြီးတာနှင့် ဒီနေရာမှာ ကြာကြာနေလို့ မဖြစ်ဘူးဆိုတာ သဘောပေါက်ကြသည်။

“ဝေါ ဝရော ဝရော”

“ဟာ ဟာ ဘာလဲ”

“ဟိတ်ကောင်တွေ သတိထား”

ဦးသိုက်စိုးနှင့်ဦးစစ်အောင် အလန့်တကြား အော်လိုက်ကြသေးမယ့် လူအုပ်ကြားထဲကို ဆိုင်ကယ်က အရှိန်ပြင်းပြင်းနှင့် တိုက်နှိတ်ပြေးဝင်လာသည်မို့ အားလုံး ကစဉ့်ကလျားဖြစ်ကျန်ကြသည်။ သူ့ခနဲ ဆိုင်ကယ်ပေါ်က ခုန်ဆင်းလိုက်တဲ့ ဖုန်းမြတ်က ဒေါ်စကားစိမ်းတို့အုပ်စုကို ခပ်လှမ်းလှမ်းဆွဲခေါ်သွားပြီး ပါးစပ်က အဝတ်တွေ၊ ချွတ်က ကြိုးစတွေကို အလျင်စလို ဖြည့်ပေးနေ၏။

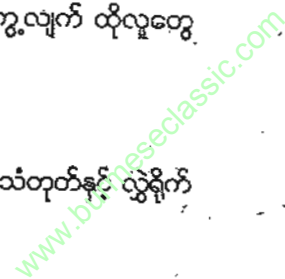
“ဟိတ်ကောင်တွေ အလွတ်မပေးနဲ့၊ အသေသတ်ပစ်”

ဦးသိုက်စိုးတို့ ကြိမ်းမောင်းမှုကြောင့် လူမိုက်နှစ်ယောက် သေယောက် ဒေါ်စကားစိမ်းတို့ဆီ ပြေးဝင်သွားသည်။

ဒီသ ဆိုင်ကယ်ကို ချာလပတ်လည်ကွေ့လျက် ထိုလူတွေ တစ်ပတ်နှစ်ပတ် ပစ်တိုက်လိုက်၏။

“ဝိုး”

တစ်ယောက်သော လူမိုက်က ဒီသကို သံတုတ်နှင့် လှည့်မိုက်

ပစ်လိုက်၍ ဒီသ ပုံပျက်ပုန်းပျက် ဆိုင်ကယ်တခြား လူတခြားဖြစ်သွားသည်။ ထိုအချိန်မှာ ဒေါ်စကားစိမ်းမောင်းလာတဲ့ကားရဲ့ နောက်ဖုံးထဲမှာ ပုန်းအောင်းလိုက်လာသော ဦးလင်းမောင်နှင့်ဦးစိုးသက်နောင် တို့နှစ်ယောက် မြန်းခနဲထွက်လာပြီး ဒီသနှင့် ကျောချင်းကပ်မိကြ၏။

သူတို့သုံးယောက်ကို ဦးစစ်အောင်ရဲ့တပည့်ငါးယောက်က တုတ်၊ဓား လက်နက်ကိုယ်စီနှင့် ဝန်းရံထားသည်။ ဦးသိုက်စိုးနှင့် ဦးစစ်အောင်က ဂမုန်းရိုင်းတို့အဖွဲ့ကို စောင့်ရှောက်နေသော ပုန်းမြတ်နှင့် တိုက်ခိုက်ဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေ၏။

အမေသုံးယောက်ကတော့ သမီးလေးကို မထိခိုက်စေရန် အကာအကွယ်ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားကြသည်။

- “ဟိတ်”
- “ယား”
- “ဝှစ်”
- “အီး အား”

ကြိုးငါးသံ၊ ညည်းညူသံတွေနှင့် အခြေအနေက ရှုပ်ထွေးကြမ်းတမ်းလာသည်။ သူတစ်ပြန်ကိုယ်တစ်ပြန် ထိုးကြိတ်သတ်ပုတ်နေဆဲ ခြံဝမှာ ကားတစ်စီး အရှိန်နှင့်ထိုးရပ်သွားကာ ကားဖေါ်ထွက်ပြီးမိုးမြင့် ပြေးဆင်းလာသည်။

မီးရောင်ပြာလဲ့လဲ့အောက်မှာ သားကို အရင်ဆုံးရှာဖွေပြီး သားနှင့် ကျောချင်းကပ်လိုက်၏။ ဒီသ အံ့ဩသွားကာ ဒယ်ဒီကို ကျောချင်းပွတ်တိုက်၍ အသိအမှတ်ပြုလိုက်၏။

“ယောက်ျားပဲ အညံ့မခံနဲ့ သူ့သေကိုယ်သေ ချကွား သားဘက်မှာ ဒယ်ဒီရှိတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒယ်ဒီ၊ ဒယ်ဒီသားပဲ၊ အရှုံးမပေးပါဘူး”

ဦးစိုးမြင့်က သားကို အထိမခံ ပြန်ပြီးတိုက်ခိုက်သလို ဂမုန်းခြင်းတို့ကို အကာအကွယ်ပေးနေသော ပုန်းမြတ်ဘက်ကိုလည်း အကူအညီပေးလိုက်သေးသည်။

အဖေများ အမေများရဲ့ မေတ္တာတရားများဖြင့် ဒီသ တက်ကြွကာ ပညာပေါင်းစုံထုတ်သုံး၍ တုံ့ပြန်ပစ်လိုက်သည်။ မဟန်မှန်းသိတော့ ဦးသိုက်စိုးနှင့်ဦးစစ်အောင်က ငွေအိတ်ယူ၍ ကားနှင့်ထွက်ပြေးရန် ကြိုးစားသည်။

ထိုအချိန်မှာ ပြေးဝင်လာပြီး လူမိုက်အဖွဲ့ကို လက်ထိတ်ခတ်နှိုးဆီးလိုက်သည်။

ဘယ်သူမှ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရတာမရှိ၍ အဖေတွေ့ အမေတွေ့ သက်ပြင်းချပြီး ပြီးနိုင်ကြသည်။

ဦးစိုးမြင့်က သားကို ခပ်တင်းတင်းဖက်ပွေ့ကာ

“သားမာမိက မှာလိုက်တယ်၊ သားကို သူ့ရှေ့ ပြန်ခေါ်လာမှ ဖခင်ပီသတဲ့လူလို့ သတ်မှတ်မယ်တဲ့ ဒယ်ဒီနဲ့ ပြန်လိုက်ခဲ့ဦးနော်သား”

“ဂမုန်းနဲ့ လက်ထပ်ပေးမှ ပြန်လိုက်မယ် ဒယ်ဒီ”

“အာ ဒီကောင် ဒီလောက်ပြဿနာတွေ ရှုပ်ထွေးနေတဲ့ နေရာမှာ သယ်လိုလုပ် လက်ထပ်ပေးလို့ရမှာလဲ၊ အေးအေးဆေးဆေး မှ မိသားဖသားပီပီ တန်ဖိုးရှိရှိ တောင်းရမ်းလက်ထပ်ပေးပါ့မယ်”

“တကယ်နော် ဒယ်ဒီ၊ ယောက်ျားစကား”

“ခွေးကောင် ဖအေကိုများ”

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာရပ်နေသော ဂမုန်းက ရှက်ပြီးလေးနဲ့ ခေါ်စကားစိမ်းရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်လိုက်သည်။

“သမီး ဟိုမှာ သမီးဖေဖေ”

“ဟင် ဖေဖေ”

“သမီး”

ဂမုန်း လက်ကမ်းနေတဲ့ ဖေဖေရင်ခွင်ထဲ ပြေးဝင်ကာ ဖယ် တွယ်လိုက်သည်။ စိုးသက်နောင်က သမီးနဖူးလေးကို ခပ်ဖွဖွထေး နှမ်းမွှေးလိုက်၏။

“မေမေခေါ်လို့ လိုက်လာတာလား ဖေဖေ”

“အရေးကြီးတော့လည်း သွေးနိုးသွားတာပေါ့ သမီးရယ်”

ပြဿနာတစ်ခုကို မိန်းမသားတွေချည်း ရင်ဆိုင်ဖို့ဆိုတာ မလွယ်ဘူး၊ ဖေဖေကို အရင်ဆုံး သတိရလိုက်လို့ ဖေဖေက ကျေးဇူးတင် နေတာပါ။ သမီးလေးကို အချိန်မီကယ်တင်ခွင့်ရလိုက်လို့ပေါ့”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မေမေ၊ ဂမုန်းကို ဖေဖေမေတ္တာတွေ ပေးလိုက်လို့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

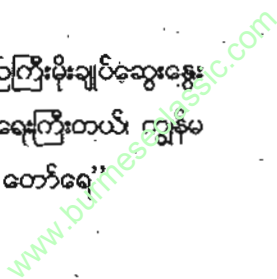
“မိဘနဲ့သားသမီးကြားမှာ ကျေးဇူးဆိုတဲ့စကား မသုံးနှုန်း ပါနဲ့ကွယ်၊ မေတ္တာတွေက အရာရာကို လွှမ်းမိုးနိုင်ပါတယ်။ မေမေ့ ခေသိစိတ်ထဲမှာ သမီးဖေဖေကို လိုအပ်နေခဲ့လို့ အရင်ဆုံး သတိရသွား တာ ဖြစ်မှာပါ”

“တ တကယ်ပြောတာလား စိမ်း”

“အင်း၊ ကိုကိုက သမီးအတွက်လည်း လိုအပ်တယ်၊ စိမ်း အတွက်လည်း လိုအပ်ပါတယ်”

“ကဲ ရဲစခန်းကို လိုက်သွားရဦးမှာ၊ ဒီနေရာမှာ အလွမ်းဇာတ် က၊မနေကြနဲ့၊ အိမ်ရောက်မှ ပြောစရာရှိတာပြော၊ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ကြဟေ့”

“သားရေးသမီးရေးကိစ္စတွေလည်း ညကြီးမိုးချုပ်ခွေးခွေး လို့ မကောင်းပါဘူး၊ အိမ်ပြန်ပြန်ပြန်ရောက်ဖို့ အရေးကြီးတယ်၊ ကျွန်မ ထို့အိမ်မှာ သားသမီးတွေ ကျန်နေသေးတယ် တော်ရေ”

၂၆၈ ◊

လှပ

နှင်းဆီနီနှင့်မြွှာညိုရဲ့ မနာလိုဖြစ်နေတဲ့ အသံစူးစူးလေး
ကြောင့် ရယ်မောသံတွေ ဆူညံသွားခဲ့သည်။

ဂမုန်းက ဟိုအမေပါးလေးကို သွားဖက်ပြီး နမ်းလိုက်၊
ဒီအမေကို ဖက်ပြီးနမ်းလိုက်ဖြင့် ကဆုန်ပေါက်ကာ ပျော်နေသည်။

ဒီသက မြတ်မြတ်နိုးနိုးကြည့်ကာ ကြည်ကြည်နူးနူး ပြုံးနေ
ခဲ့သည်။

သူချစ်သော မိန်းကလေးကို ဒီလိုဘဝလေးနှင့် ပျော်စေချင်
ခဲ့တာလေ။

အခန်း (၃၇)

နှစ်ဖက်မိဘအသိုက်အဝန်းရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာ အဆင့်အတန်း
ကြောင့် ဒီသနှင့်ဂမုန်းရိုင်းတို့ရဲ့ မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲက ခြိမ်ခြိမ့်သဲသဲ
စည်ကားသိုက်မြိုက်ခဲ့သည်။

မေတ္တာဓာတ်တွေ လွှမ်းခြုံနေသောမိဘတွေရဲ့မျက်နှာများ
မှာ ကြည်လင်လန်းဆန်းသော အပြုံးပန်းလေးတွေ ဝေဆာဖူးပွင့်လို့
သားနှင့်သမီးကို မြတ်နိုးလွန်းစွာ ကြည့်မဝဖြစ်နေကြသည်။

ဒီသက ဂမုန်းလက်ကလေးကို လုံးဝမလွှတ်။

မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲပြီးတော့ မင်္ဂလာအိပ်ခန်းလေးကို ဒီသမိဘ
အိမ်မှာလည်း ပြင်ဆင်ထားသည်။ ဂမုန်းမိဘတွေ အိမ်မှာလည်း
ပြင်ဆင်ထားသည်။

တစ်ပတ်မှာ တစ်လှည့်စီနေဖို့ မိဘတွေက အမိန့်ပေးထားပေမယ့် ဒီလိုနေ့မှာ ဘယ်အိမ် အရင်အိပ်ရမှန်းမသိဘဲ စိတ်ရှုပ်နေကြသည်။ နှစ်ဖက်မိဘတွေက မျက်လုံးဒေါက်ထောက်ကြည့်ကာ သူ့အိမ်ကိုယ့်အိမ်ခေါ်ဖို့ သတိထားကာ စောင့်နေကြ၏။

“ဂမုန်း ကိုယ်တို့မိဘတွေကို ညာပြောပြီး အပြင်ထွက်ရအောင်၊ ဒီည ဟိုတယ်သွားအိပ်မယ်ကွာ၊ ဟိုကနေ ဖုန်းလှမ်းဆက်မယ်”

ခပ်ကျိတ်ကျိတ်လက်တို့ပြီး ဒီသပြောတော့ ဂမုန်း အံ့သြသွားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံနိုင်အောင် အချစ်ခံရထားလည်း ဘယ်လွတ်လပ်မလဲ၊ မြင်လား နှစ်ဖက်မိဘတွေ ကိုယ်တို့ဘယ်အိမ်လိုက်မလဲဆိုပြီး စောင်းပြောင်းနေကြတာ၊ ဂမုန်းရဲ့ ဟိုနေမနစ်ယောက်ကလည်း သူတို့အိမ်လိုက်မလားဆိုပြီး ဖြတ်ခုတ်စောင့်နေကြတာ”

“အင်းနော် ဒီလိုနေ့လေးတော့ ဒီသနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေချင်သေးတာပေါ့”

“အေးလေ၊ အဲဒါကြောင့်ပြောတာ၊ အချစ်တို့ မေတ္တာ”

ဆိုတာ မရှိမကောင်း၊ ရှိမကောင်းတဲ့ သူတို့တွေရဲ့အချစ်တွေ၊ မေတ္တာတွေ မရတုန်းကလည်း နာကျင်ရတာ၊ ခံစားရတာ၊ ကြေကွဲရတာတွေနဲ့ ပူလောင်မှုတွေ များလိုက်တာ၊ ခုကျတော့လည်း ပိုလျှံလွန်းနေလို့ မင်္ဂလာဦးနေ့မှာတောင် မလွတ်လပ်တော့ဘူး၊ အင်း ခက်ပါတယ် ဒီမိဘတွေနဲ့”

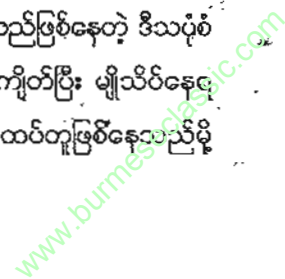
“အံ့မယ် ညည်းညည်းညာညာနဲ့ ငရဲကြီးမယ်နော် ဒီသ”

“ဪ ကိုယ်က ဒီတစ်ညတည်း ပြောတာပါ၊ ရင်ခုန်မှုတွေ ဒွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဖီး(လ်)နဲ့ ခံစားချိန်မရလို့ ဟင်းဟင်း”

“တော်ပြီလား ဒီတစ်ညတည်း”

“အင်း အဲ မဟုတ်ဘူး တစ်သက်လုံး ရင်ခုန်သံအသစ်ခံတွန့် လန်းချင်တာ၊ ပြီးတော့ ကိုယ်တို့မွေးလာမယ့် သားသားမီးမီးလေးတွေကိုလည်း အတိတ်ရော၊ အနာဂတ်ရော၊ ပစ္စုပ္ပန်ရော နာကျင်မှုမခံစားရအောင် ဂရုစိုက်မယ်၊ အဲ ဒီလိုမျိုး ညည်းပန်းနှိပ်ဖတ်တဲ့အထိ အချစ်မလွန်အောင်လည်း ကြိုးစားမယ်”

မရိုးမရွှေ နေမထိထိုင်မသာ အိလည်လည်ဖြစ်နေတဲ့ ဒီသပုံစံတို့ကြည့်ကာ ဂမုန်း ရယ်ချလိုက်ချင်စိတ်ကို ကျိတ်ပြီး မျိုသိပ်နေရသည်။ ကိုယ့်စိတ်ခံစားမှုကလည်း ဒီသနှင့် ထပ်တူဖြစ်နေသည်မို့ ကိုယ်ချင်းစာမိ၏။

“ဒီသ သူတို့ကို ခွင့်တောင်းရင်ရော ပေးလွှတ်မယ် ထင်လားဟင်”

“မထင်ဘူး၊ သူတို့ကလည်း တို့အခြေအနေကိုကြည့်ပြီး သဘောပေါက်နေတယ် ထင်တယ်”

“ဒါဆို တို့ ခဏလောက် ထွက်ပြေးမလား”

“အိုကေ အဒါကောင်းတယ်”

ညှော်ခန်းထဲမှာ ဝိုင်းဖွဲ့စကားပြောနေတဲ့ မိဘတွေအလစ်ထဲ စောင့်ကာ တစ်ယောက်လက် တစ်ယောက် မြဲမြဲဆုပ်ကိုင်၍ ဒီသန့်က မုန်း လှစ်ခနဲ ထပြေးကြသည်။

“ဟိတ် ဒါဘယ်လဲ မင်းတို့အကြံ တို့အားလုံး သိတယ်နော် သံပြိုင်အော်လိုက်တဲ့အသံကြောင့် တဟဲဟဲ ရှက်ကိုးရှက် ကန်းရယ်၍ ခြေလှမ်းတွေ တန့်သွားကြသည်။

ကိုယ့်သားသမီးတွေ မွေးလျှင် အဲလို အလိုက်ကန်းမသိ၊ မတားဆီးဘူးဟု သံဝေဂရလိုက်၏။

တကယ်တော့ သူတို့နှစ်ယောက်လည်း ဒီမေတ္တာစက်ထဲထဲက တစ်ဖဝါးမှ မခွာချင်ခဲ့ပါ။

ချည်မယ့်ကြိုးတွေက ခိုင်မြဲလွန်းလို့။